

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ
ΣΕΙΡΑ 44

ΑΡΙΘ. 476

1933

ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΝΤΕΜΙ ΣΑΙΖΟΝ ΚΑΙ ΘΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Η ΕΤΑΙΡΙΑ ΝΤΕΣΤΡΕ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ

ΕΝΑ ΚΑΛΟ ΠΡΟΪΟΝ

ΛΟΥΛΑΚ ΠΛΥΣΗΣ

ΝΤΕΣΤΡΕ

ΕΙΣ ΠΑΝΑΚΙΑ

Αγοράσατε σήμερα.

ΘΑ ΠΕΙΣΘΗΤΕ ΟΤΙ:

είναι εύκολο στη χρῆσι, οικονομικώτατο και καλύτερο απ' όλα τ' άλλα.

Προσέξτε την ετικέταν.
ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ

«ΔΕΟ»

Η γοητεία του προσώπου
προσεβνύει τον άνδρα

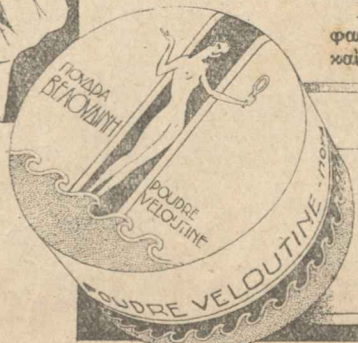
Κυρία μου,
Το σπουδαίον αυτό προτέρημα καλλωγιστά το, από σας εξαρτάται.
Μη κάμπετε χρῆσιν πούδρας πού παρασκευάζεται με παναχαίρας μεθόδους, αλλά ακολουθήσατε τὰς προόδους τῆς ἐπιστήμης.

Δοκιμάσατε την πούδρα

ΒΕΛΟΥΔΙΝΗ

Έχει σπουδαία προτέρηματα.
Είνε λεπτή με ώριον άρωμα.
Παρασκευάζεται με όλα τὰ σύγχρονα μέσα. Η έπιτυχία σας είνε εξηραλισμένη.

Πωλείται εις όλα τὰ
φαρμακεία, μικροπωλεία
και καταστήματα.

Διαρκής παρακαταθήκη: Κλεισθένους 11, Αθήνα, Φαρμακείον Ι. Μαραγκίδη. Τηλέφωνον 34085.

ΔΙΑΤΙ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΞΕΤΡΕΛΛΑΙΝΟΝΤΑΙ Μ' ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΝΕΑ

Αί γυναίκες τῆς ἀριστοκρατίας, αἱ ἡθοιοί, οἱ καμηλοτορῶν, αὐτοῖς, οφείλου ἀπαραιτήτως νά εἶνε ὡραία. Τοῦτο τὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἐπιτυχία καὶ τὸ γόητρον των. Γνωρίζουν διὰ τὴν mousse de crème, ἡ ναυαγισμένη εἰς τὴν πούδραν Τοκαλόν, κάμνει τὴν πούδρα νά ἔρξῃ εἰς τὸ πρόσωπον καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας, παρὰ τὴν ἐκδυσίωσιν τὴν προσενομιμένην ἀπὸ τὸν χορὸν καὶ τὰ σπῆρ, ἡ ἀόμνη τὸ ἔξαιλμα εἰς τὸν ἥλιον τὸ καλοκαίρι, στήν ἀμμονιά. Εἶνε μιά ἀπολαυστική καὶ βραδυνή ἐφεύρεσις τοῦ Τοκαλόν. Ἡ μύτη χάνει ἀμέσως τὴν γυαλάδα τῆς καὶ κάθε ἔχθος λάχους ἐξαλείφεται ἀμέσως. Δίδει εἰς τὸ χρῶμα μιά ἀπερίγραπτον φρεσκάδα καὶ τὸ θέλητρον τῆς νεότητος ὅπου λατρεῖται οἱ ἄνδρες. Μὴν περιμένετε οὐτε μιά ἡμέρα νὰ δοκιμάσητε τὴν πούδρα Τοκαλόν, τὸσον διαφορετικὴν ἀπὸ τὰς ἄλλας κοινὰς πούδρας. Εἰς τὴν μεγάλην συλλογὴν χρωμάτων τῶν πούδρων Τοκαλόν, θὰ εὑρητε μίαν νὰ παραμορφῆται ἀπολύτως εἰς τὸ σκεῖν σας χρῶμα. Προφυλάξατε τὴν ἐπεδερμίδα σας, γίνετε νεώτερος καὶ ὡραιότερος. Μεταχειρίσθε τὴν πούδρα Τοκαλόν, εἶνε εὐδυνή, εἰς ἐγγυώμεθα ἐπιτυχίαν.

Αἱ πούδρες Τοκαλόν περιέχουν καὶ αὐταί, ὅπως καὶ τὰ ρουζ, προσώπου, mousse de crème. Πρόκειται περὶ κατὰ τὸν νεώτερον, διαφορετικὸν καὶ καλντέρου.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΕΛΕΝΑ

Απαραίτητον καλλοπιστικὸν διὰ κάθε κυρίαν. Διατηρεῖ τὴν δροσερότητα τοῦ προσώπου. Καθαρίζει τὸ δερμα. Ἐξαιλεῖται τὰς ρυτίδας. Προφυλάσσει τὸ πρόσωπον ἀπὸ τὰς καιρικὰς μεταβολάς.

Διὰ περισσότερα πληροφορίας ἀποταθῆτε εἰς τὸ Φαρμακείον κ. Νικήτα Δασκαλάκη, Ὁμόνοια.

Βάψατε τὰ περσινὰ Σα
φορματὰ με Βαφῆς

ARTI

καὶ ὅα γίνουιν καίνουργα καὶ μεδέρν. Πωλοῦνται στὰ ἐμπορικὰ καὶ φαρμακεία

16 Ἀπριλίου 1933

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

481

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ

(Πίναξ τοῦ Ἑρ. Σιμιρόσκυ)

ΙΣΠΑΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΚΛΕΦΤΕΣ

ΤΟΥ ΙΝΙΑΤΣΙΟ ΙΓΚΛΕΖΙΑΣ

ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ ΔΡΑΜΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΚΑΝΤΙΑ, 45 χρόνων, ΠΕΔΡΟ, 60 χρόνων, ζητιάνος. ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ, 60 χρόνων, χαντιζής, ΤΖΙΑΝΝΙ, 40 χρόνων, αλήτης.

(Σ' ένα χάνι τῆς Μονκάδα. Ἐποχὴ σύγχρονη. Ἡ σκηνὴ παρουσιάζει ἕνα παλιὸ ἀχνούδι. Μπαίνει ὁ Βιτσέντζο, ὁ χαντιζής, καὶ τὴν Καντία καὶ τὸν Πέδρο).

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.— Εἰλάτε, φτάνουν τὰ λόγια!...

ΠΕΔΡΟ.— Καλὲ μου ἀφέντη, ἀκούσε μας!...

ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.— Σὰς εἶπα ὅχι!...

ΠΕΔΡΟ.— Σιγαλίσου μας!...

ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.— Πλαγιάστε ἐδῶ χέμω, ἂν σὰς ἀρέσει!...

ΚΑΝΤΙΑ, (κατευνόμενη).— Καλὲ μου ἀφέντη, κάντε μας αὐτὴ τὴν ἔργα.

ΠΕΔΡΟ.— Δὲ βλέπετε πὺν εἵμαστε πεθαμένοι ἀπὸ τὴν κοίτη!...

ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.— Γιατὶ γρινιάζετε; Πού θὰ ἔρθε καλύτερο ἄγχο ἀπὸ τοῦτο ἐδῶ!...

ΠΕΔΡΟ.— Ἄντε, πλαγιάστε!...

ΠΕΔΡΟ.— Ἀφέντη μας, ἀφέντη νὰ πᾶν!...

ΠΕΔΡΟ.— Ἐκεῖ πὺν κοιμῶνται ὅσοι ἔχουν λεῖψα. Ὁ πλῆθος καὶ ἐγὼ ὅτι μοῦ ζήτησαν!...

ΚΑΝΤΙΑ.— Μὴ φοβάσαι, ἀφέντη!... θὰ σὲ παραρῶναι!...

ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.— Μὰ δὲ βλέπετε τὰ χάλια μου!...

ΠΕΔΡΟ.— Θὰ ξεκακοιστοῦνε!... Ὁ πλῆθος καὶ ποτὸν νὰ πᾶμε ἀπάνω!...

ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.— Ἄντε!... Φτάνουν τὰ λόγια!... Κοιμηθεῖτε ἐδῶ πέρα καὶ νὰ εἰσαστε ἀνασπασμένοι πὺν σὰς ἐμίσα στο χάνι!...

ΠΕΔΡΟ.— Ἀφέντη, δὲν εἶμαι καλὸς!... Εἰ μὴ ἀκούστε!... Πότερὲ με!...

ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ, (διδασκός).— Τί ἔχεις;...

ΠΕΔΡΟ.— Εἶμαι ἀρρωστός!...

ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ, (πὺν δόλοιστος ἀόμνη).— Ἄντε τὰ λόγια!... Δὲν ἔχεις τίποτα!...

ΚΑΝΤΙΑ, (μὲ λυπηρὴ φωνή).— Εἶμαι ἀρρωσμένη ἀπὸ τὴν κοίτη!...

ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.— Ἀπὸ πὺν ἔρχεστε;

ΠΕΔΡΟ.— Ἀπὸ τῆς Μπαρκελόνα.

ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.— Καὶ παραμονιέστε γιατί ἤρθετε ἀπὸ τὴν Μπαρκελόνα ὡς σὴ Μονκάδα;

ΠΕΔΡΟ.— Περιποιήσαμε δὴ τὴν ἡμέρα!...

ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.— Καὶ γιατί τὰς δὲ μένατε σὴ χώρα;

ΠΕΔΡΟ, (ἀόριστα).— Νά... γιατί!...

ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.— Γιὰ νὰ ἀκούσω!...

ΠΕΔΡΟ.— Θέλω νὰ μὰς κλείσιν μέσα.

ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.— Σὴ φυλακή!...

ΠΕΔΡΟ, (μὲ φωνή).— Ὅσοι φυλάσσονται ἀφέντη!

ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.— Ἀπὸ πὺν λοιπόν;

ΠΕΔΡΟ.— Στὸ Ἀσπύ!...

ΚΑΝΤΙΑ.— Στὴ Μπαρκελόνα δὲν ἀγαπᾶνε τοὺς αἰσχροὺς!...

ΠΕΔΡΟ.— Μονάχα τοὺς ἀποσπᾶνε ἀγᾶπες, ἀφέντη!...

ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.— Κοίτα, καλὸ. Πλαγιάστε τώρα!...

ΚΑΝΤΙΑ.— Σιγαλίσου μας, ἀφέντη!...

ΠΕΔΡΟ, (κατευνόμενη).— Εἶμαι γέρος καὶ ἀρρωστός!...

ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.— Φτάνει εἶπα!... Ἄντε, κοιμηθεῖτε. Καλντέρω!...

ΠΕΔΡΟ.— Καλντέρω!... Δὲν πειράζει!...

ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.— Καὶ νὰ μὴ ἐξακούσω τὴ φωνὴ σας!... (Κάνει γὰ φωνή).

ΠΕΔΡΟ.— Ἀ!... (Σιγαλὴ, μὲ ἀνασπαστικὸν ὕφος).— Ἀκούσε!... ἀφέντη!

ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ, (εἰσαγόμενος).— Ὁρί!...

ΠΕΔΡΟ, (μὲ τὸ ἴδιον μυστηριώδες ὕφος).— Ἀφέντη!...

ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ, (δύσως ὀρεῖ).— Τί τοῦτο;...

ΠΕΔΡΟ.— Νὰ σὲ ρωτήσω κατὶ!...

ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.— Ἐλά, λέγε!...

ΠΕΔΡΟ.— Ἀκούσε!... Ἐλά πὺν κοντά!...

(Σιγαλὴ καὶ μὲ πὺν μυστηριώδες ὕφος).—

ἔρεσε πὺν ταλαιπώρητες κλείστε ἐδῶ κοντά, σ' αὐτὰ τὰ μέρη!

ΚΑΝΤΙΑ, (προσπαγμένη).— Παγαλνὰ μου!...

ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ, (κατευνόμενος τὸν Πέδρο).

ΠΕΔΡΟ.— Ἀφέντη, ἔχε τὸ νοῦ σου! Τριγυρνᾶνε κλέφτες ἐδῶ κοντά!...

στά μάτια).—Λοιπόν;

ΠΕΔΡΟ.—Όλοι οι καρροτσέδες λένε πως εδώ τριγύρω στη Μονακάδα κάθε νύχτα γίνονται κλέψεις... Είναι αλήθεια, αφέντη; ('Ακούγονται από μακριά τα σκυλιά που γαυρίζουν).—Ακούς, άκους τα σκυλιά;...

ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ, (καχύποπτος).—Και... γιατί με ρωτάς, αν τ' άκουω;...

ΠΕΔΡΟ.—Νά... γιατί ή Κάντια φοβάται τους κλέφτες...

ΚΑΝΤΙΑ.—Την ώρα που ερχόμαστε είδα δυο σκυλιές εδώ απ' έξω, στο δρόμο...

ΠΕΔΡΟ.—Αλήθεια;...

ΚΑΝΤΙΑ.—Ψέματα θα σου πω;...

ΠΕΔΡΟ.—Εγώ δεν τις είδα... Γιατί λοιπόν δεν μου τις δείξεις;...

ΚΑΝΤΙΑ.—Χάθηκαν την ίδια στιγμή, πίσω από το φράχτη...

ΠΕΔΡΟ.—Αφέντη, έχω το νου σου... Τριγυρνάνε κλέφτες εδώ κοντά μας;... (Τα σκυλιά παύουν να γαυρίζουν).

ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.—Μά για στάσου... Γιατί φοβάστε τόσο; Κρατάτε λεφτά μαζί σας;

ΠΕΔΡΟ, (κλαμιάρικά).—Όχι!... Όχι!...

ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ, (άκωχη πιο καχύποπτος).—Μήπως σάς κλέψανε καιμιά φορά;

ΠΕΔΡΟ, (με φρίκη).—Όχι!... Όχι!... 'Αχ, μή μου μιλάς, αφέντη, για κλεψιές;...

ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ, (φοβισμένος).—'Α-κούστε... 'Από πού είσατε;

ΠΕΔΡΟ.—'Από το Σάν-Κίρικο.

ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.—Και πού πάτε;

ΠΕΔΡΟ.—'Εκεί κάτω.

ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.—Πώς σέ λένε;

ΠΕΔΡΟ.—Πέδρο Σέρρα.

ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.—Και σένα;

ΚΑΝΤΙΑ.—'Εμένα; Κάντια Κομάς...

Γιατί μάς ρωτάς;

ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.—'Ετσι, για να ξέρω...

(Τα σκυλιά αρχίζουν πάλι να γαυρίζουν).

ΠΕΔΡΟ.—'Ακούτε; 'Ακούτε;... Γαυρίζουν πάλι τα σκυλιά... 'Αχ, σκυφορά μας!

ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.—Τρελλάθηκαν;...

ΠΕΔΡΟ.—Νά, δεν γαυρίζουν πια!

ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.—Πλαγιάστε, πλαγιάστε και μη συλλογίζετε τους κλέφτες... Διάβολε! Τι θα δούν να κλέψουν από σάς;...

ΚΑΝΤΙΑ, (ικνευτικά).—'Αρσέ μας να πάμε πάνω...

ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.—Καληνύχτα!...

ΠΕΔΡΟ, (κλαμιάρικά).—'Αφέντη, αφέντη!...

ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.—Τσιμουδιά ή έξω από δω πέρα... (Φεύγει από το δάθος, άριστερά).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΟΙ ΙΔΙΟΙ, ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ

ΠΕΔΡΟ.—Φοβάμαι...

ΚΑΝΤΙΑ.—Κι' εγώ τρέμω από το φόβο μου...

ΠΕΔΡΟ.—'Η νύχτα είναι σκοτεινή... Αυτές τις νύχτες τριγυρνάνε οι κλέφτες...

ΚΑΝΤΙΑ.—Μή φωνάζεις έτσι!...

ΠΕΔΡΟ.—'Ακούς τα σκυλιά;

ΚΑΝΤΙΑ.—'Όχι, δεν τ' άκούω...

ΠΕΔΡΟ.—Μου φαίνεται πως δεν θα τη γλυτώσουμε... (Τα σκυλιά σφελιάζουν έξω από το χάνι).

ΚΑΝΤΙΑ.—'Ακου...

ΠΕΔΡΟ.—'Ερχονται οι καταραμένοι!...

ΚΑΝΤΙΑ.—Καλύτερα να μην έπαυνες τα λεφτά... 'Όταν δεν είχαμε λεφτά είμαστε πιο ήσυχαι...

ΠΕΔΡΟ.—Σώπα!... Μή λες κουταμάρες!... Θυμήσου την χαρά μας όταν δοθήκα το πορτοφόλι με τα λεφτά!...

ΚΑΝΤΙΑ, (στενοχωρημένη).—'Εγώ θα το πετούσα...

ΠΕΔΡΟ.—Δεν είσαι καλά!...

ΚΑΝΤΙΑ.—Φοβάμαι...

ΠΕΔΡΟ.—Τους κλέφτες;

ΚΑΝΤΙΑ.—Και τους χωροφύλακες, Πέδρο.

ΠΕΔΡΟ.—Και γιατί;

ΚΑΝΤΙΑ.—Γιατί αν μιάς ψάξουν και δοούν πάνω μας όλα αυτά τα λεφτά;

ΠΕΔΡΟ.—Θά πούμε ότι είναι δικά μας!...

ΚΑΝΤΙΑ.—Κι' αν θέλουν αποδείξεις; Τι θα κάνουμε τότε;

ΠΕΔΡΟ.—Τι θα κάνουμε;... 'Εμείς τα δοή-καμε!... Είναι δικά μας!...

ΚΑΝΤΙΑ.—Και τί θα κάνουμε, Πέδρο;...

ΠΕΔΡΟ.—Τι θα κάνουμε; Στάσου; μή

μιάμε δυνατά... 'Ελεγε τί θα τα κάνουμε; Θά πάμε στο χωριό μας...

ΚΑΝΤΙΑ.—'Εκεί πέρα μιά ξέρον δου... ΠΕΔΡΟ.—Μά δε θα κάνουμε τους πλούσιους άμέσως!... Θ' άγοράσουμε στην αρχή μερικές κότες και σιγά-σιγά θα γίνουμε κι' εμείς πλούσιοι!... (Της δείχνει νευρικά τα λεφτά που είνε σ' ένα μεγάλο πορτοφόλι).—Γιά κύττα! Γιά κύττα! Τι όμορφα ποδ είνε!

ΚΑΝΤΙΑ.—Κι' αν είνε ψεύτικα;

ΠΕΔΡΟ.—'Όχι, δεν είνε ψεύτικα, γιατί σου θαμάνουνε τα μάτια!... 'Αχ! Τι όμορφα ποδ είνε!... 'Αν τα έδλεαν οι κλέφτες... ('Ακούγονται τα σκυλιά από μακριά). 'Ακούς! 'Ακούς!... 'Ερχονται!... Είμαστε χαμένοι!...

ΚΑΝΤΙΑ.—Θά μιά σκοτώσουν!

ΠΕΔΡΟ.—Είμαστε χαμένοι!... Είμαστε χαμένοι!... 'Ερχονται!... 'Ακούς!... 'Ακούς τα σκυλιά; Στάσου να κρύψω καλά τα λεφτά στο στήθος μου... γιά να μη μου τα κλέψουν... (Τριγυρνάει εδώ κι' εκεί σαν τρελλοί και τέλος κρύβονται σε μιά γωνιά. Σιωπή. Τα σκυλιά δεν ακούγονται).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΟΙ ΙΔΙΟΙ ΜΕ ΤΟΝ ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΤΖΙΑΝΝΙ

ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.—'Ελα, κομψό μου έδω πέρα... 'Εχεις και συνηφιτά...

ΤΖΙΑΝΝΙ.—Ευχαριστώ, κομψάρε.

ΠΕΔΡΟ, (με φρίκη).—Ποιός είνε;

ΤΖΙΑΝΝΙ.—'Εγώ είμαι, σύντροφε!...

ΚΑΝΤΙΑ, (σιγανά, στο Πέδρο).—Ποιός είνε;... Ποιός είνε;...

ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ, (στο Τζιάννι).—Πά-γιασε δώ πέρα και ήσυχία... Καληνύχτα...

ΤΖΙΑΝΝΙ.—Καληνύχτα, κομψάρε!...

(Ο Βιτςέντζος θρύνει).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΟΙ ΙΔΙΟΙ, ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ

ΤΖΙΑΝΝΙ, (ξαπλώνεται κοντά στο Πέδρο. 'Εκείνος φοβάται και θέλει σ' αποτραβηχτεί).—Τι έχεις, κομψάρε;

ΠΕΔΡΟ.—Τίποτα, τίποτα...

ΤΖΙΑΝΝΙ.—Καληνύχτα...

ΠΕΔΡΟ.—Καληνύχτα... (Σιωπή. Ο Τζιάννι αποκοιμείται άμέσως. Ο Πέδρο κάθε τόσο άνασηκώνεται και κοιτάζει γιά δώ αν κοιμάται... Άκούουν μισή νύχτα στο παλιό ρολόι της εκκλησίας).

ΚΑΝΤΙΑ, (νυστάζοντας).—Νά είνε άραγε καλός άνθρωπος;... (Μικρή σιωπή. Τα σκυλιά σφελιάζουν). Πέδρο!...

Πέδρο!... ('Ακούγεται ή φωνή του γκιογιή. Σιωπή. Ουδέν άλλο τώρα πέν-μα ένας σκύλος μονάχα).

ΠΕΔΡΟ.—Σώπα!... Σώπα!... (Το σκυλί δεν σφελιάζει πια. 'Ακούγεται πιο δυνατά ή φωνή του γκιογιή).

ΚΑΝΤΙΑ, (σιγανά).—Κομψό μου!...

Μή φοβάσαι!... Κοιμήσου!...

ΠΕΔΡΟ, (ταραγμένος).—Σώπα! (Μεγάλη σιωπή. Ο Πέδρο αποκοιμείται. Σιωπή).

Μή φοβάσαι!... Κοιμήσου!...

ΠΕΔΡΟ, (ταραγμένος).—Σώπα! (Μεγάλη σιωπή. Ο Πέδρο αποκοιμείται. Σιωπή).

Μή φοβάσαι!... Κοιμήσου!...

ΠΕΔΡΟ, (ταραγμένος).—Σώπα! (Μεγάλη σιωπή. Ο Πέδρο αποκοιμείται. Σιωπή).

Μή φοβάσαι!... Κοιμήσου!...

ΠΕΔΡΟ, (ταραγμένος).—Σώπα! (Μεγάλη σιωπή. Ο Πέδρο αποκοιμείται. Σιωπή).

Μή φοβάσαι!... Κοιμήσου!...

ΠΕΔΡΟ, (ταραγμένος).—Σώπα! (Μεγάλη σιωπή. Ο Πέδρο αποκοιμείται. Σιωπή).

Μή φοβάσαι!... Κοιμήσου!...

ΠΕΔΡΟ, (ταραγμένος).—Σώπα! (Μεγάλη σιωπή. Ο Πέδρο αποκοιμείται. Σιωπή).

Μή φοβάσαι!... Κοιμήσου!...

ΠΕΔΡΟ, (ταραγμένος).—Σώπα! (Μεγάλη σιωπή. Ο Πέδρο αποκοιμείται. Σιωπή).

Μή φοβάσαι!... Κοιμήσου!...

ΠΕΔΡΟ, (ταραγμένος).—Σώπα! (Μεγάλη σιωπή. Ο Πέδρο αποκοιμείται. Σιωπή).

Μή φοβάσαι!... Κοιμήσου!...

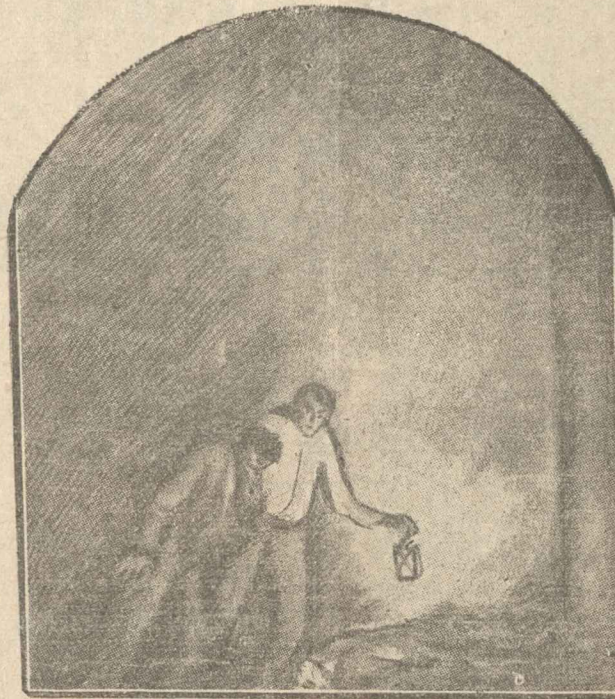
ΠΕΔΡΟ, (ταραγμένος).—Σώπα! (Μεγάλη σιωπή. Ο Πέδρο αποκοιμείται. Σιωπή).

Μή φοβάσαι!... Κοιμήσου!...

ΠΕΔΡΟ, (ταραγμένος).—Σώπα! (Μεγάλη σιωπή. Ο Πέδρο αποκοιμείται. Σιωπή).

Μή φοβάσαι!... Κοιμήσου!...

ΠΕΔΡΟ, (ταραγμένος).—Σώπα! (Μεγάλη σιωπή. Ο Πέδρο αποκοιμείται. Σιωπή).

ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.—Τι είν' αυτό! Ποιός τή σκότωσε;

Μή φοβάσαι!... Κοιμήσου!...

ΠΕΔΡΟ, (ταραγμένος).—Σώπα! (Μεγάλη σιωπή. Ο Πέδρο αποκοιμείται. Σιωπή).

Μή φοβάσαι!... Κοιμήσου!...

ΠΕΔΡΟ, (ταραγμένος).—Σώπα! (Μεγάλη σιωπή. Ο Πέδρο αποκοιμείται. Σιωπή).

Μή φοβάσαι!... Κοιμήσου!...

ΠΕΔΡΟ, (ταραγμένος).—Σώπα! (Μεγάλη σιωπή. Ο Πέδρο αποκοιμείται. Σιωπή).

Μή φοβάσαι!... Κοιμήσου!...

ΠΕΔΡΟ, (ταραγμένος).—Σώπα! (Μεγάλη σιωπή. Ο Πέδρο αποκοιμείται. Σιωπή).

Μή φοβάσαι!... Κοιμήσου!...

ΠΕΔΡΟ, (ταραγμένος).—Σώπα! (Μεγάλη σιωπή. Ο Πέδρο αποκοιμείται. Σιωπή).

Μή φοβάσαι!... Κοιμήσου!...

ΠΕΔΡΟ, (ταραγμένος).—Σώπα! (Μεγάλη σιωπή. Ο Πέδρο αποκοιμείται. Σιωπή).

Μή φοβάσαι!... Κοιμήσου!...

ΠΕΔΡΟ, (ταραγμένος).—Σώπα! (Μεγάλη σιωπή. Ο Πέδρο αποκοιμείται. Σιωπή).

Μή φοβάσαι!... Κοιμήσου!...

ΠΕΔΡΟ, (ταραγμένος).—Σώπα! (Μεγάλη σιωπή. Ο Πέδρο αποκοιμείται. Σιωπή).

Μή φοβάσαι!... Κοιμήσου!...

ΠΕΔΡΟ, (ταραγμένος).—Σώπα! (Μεγάλη σιωπή. Ο Πέδρο αποκοιμείται. Σιωπή).

Μή φοβάσαι!... Κοιμήσου!...

ΠΕΔΡΟ, (ταραγμένος).—Σώπα! (Μεγάλη σιωπή. Ο Πέδρο αποκοιμείται. Σιωπή).

ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Εύχεται στους αναγνώστες του

ΚΑΛΟΝ ΠΑΣΧΑ

(Πέφτει γρήγορα ή σάλας)

ΙΝΙΔΙΣΙΟ Π'ΚΛΕΖΙΑΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ MONTAIN

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΣΙΑΟΥΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

N. M.

Ελαφριά τόσον λεπτή, όσως να θυμίζει «Γκρανός», θά-ληρον καταφάνες της εμπορίας της ή γοιτευτική έκφρασις της, συμμετρική και χαριτωμένη σιλουέτα, θιασώτης του τόνους. Η παρουσία της στις πλέον εκλεκτές δεξιώσεις είνε στόλμα εκ των πλέον θοραίων και άκαταγνώσιτων. Γέλωση φρεσιογνο-μιά της όποιος όμως ή συμπληρωματική τελευταίος επωκάζεται από την άδυσθεσία της εποχής, το εσνομολόγιο.

Η MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Χθές τέον παρά τώ κ. και τή κ. Χατζηκρυαίου. —Παρενέθησαν αί κυρία Μιχαλάκοπούλου, Βουζολιμή, Πανα, Τα, Λαμιά, Ρετοσία, Διάκτη, 'Ηλιάσκου, Μυσάρση, Στ. Φωτιά-θη, Παπακράτου, Φορέστη, Βαλαωρίτη, Μορέλλα.

—Επίσης παρενέθησαν κ. και κ. Νέικωφ, Στατηγός και ή κ. Θρανίη, Στρατηγός Μαυρομυζής, Ναυαρχος και κ. Λομπρόστη, κ. Πολυχρονιάδης, κ. και κ. Κουντουριώτου, κ. και κ. Χαρισιάδη, ή κ. Καστάλης, ή κ. Δεκαβάλλας.

—Από τις δεσποινίδας διακρίνομεν δα 'Αργυροπούλου και τας Ιας Φραντζή.

—Αντιλήθηται κοσμικά συγκεντρώσεις κατ' αυτές άπασχολούν τις κομψότερες 'Αθίδες.

—Μία ευχάριστη βραδυνή δεξίωση το παρελθόν Σάββατον παρά τώ κ. και τή κ. Α. Κανακάρη Ρούφου.

—Παρέστη εκλεκτή μερίς 'Αθηναϊκής κοινωνίας.

—Από τις πλέον θοραίες εμφανίσαις ή Πρόεδρος της Τουρκίας κ. Ενίς Μπέη.

—Καταπληκτική θοραότης ή κ. Κυριακού, της όποιος ή άπαρά-μλλη σέ κομψότητα και χάριν σιλουέτα άνεδεικνύετο με θαυμασία πινελία λευκή.

—Μα εκ των πλέον πολυτελών δεξιώσεων ήτο ή δοθείσα παρά τώ κ. και τή κ. Γ. Μαρή.

—Η οικοδέσποινα έφερε μαύρη τουαλέττα, ής άνεδεικνυε την άριστη χροστήν της.

—Διακρίνομεν την κ. 'Ελ. Βελζέλου, κ. και κ. Ι. Μεταξά, κ. Α. Μιχαλάκοπούλου, την κ. 'Ενίς Μπέη, την κ. Νέικωφ, την κ. Ι. 'Η-λιάσκου φέρονσαν όμοιο άνοιξιάτικο σύνολον σέ χρώμα μπέζ, την κ. 'Αργυροπούλου, την κ. Σακελλαροπούλου, την κ. Βίσκε, την κ. Γ. Μαρζαβάνου, την κ. Παπακράτου πολύ θοραία με μαύρο και άσπρο σύνολον, την κ. Κυριακίδη κομφοτάτην με μαύρη δαντέλλα.

—Παύου γυροίπ από κομψές κυρίες, άνοιξιάτικα σύνολα, χα-ρμονικές κομμοστασιές, ή κ. Δόξια Λεονίδα με μαύρο και άσπρο φόρεμα, ή δις Χατζηκρυαίου μπλέ και ρόζ, ή κ. Γ. Δροσοπούλου μαύρη τουαλέττα και φρέδιο καποτε πολύ σίς, ή κ. Βίσκε μαύρη τουαλέττα, καποτε μικρό άσπρο και μαύρο φρόνκο, ή κ. Μελά κομ-φοτάτη τουαλέττα ριγέ μπλέ και άσπρη, ή κ.

Αν. Σαβέρη χαριτωμένη άνοιξιάτικη τουα-λέττα κίτρινη και καφέ, ή δις 'Αλεξ. Μασκά με πινελία.

—Την παρελθούσαν Κυριακήν χορευτική μα-ζίνα παρά τώ κ. και τή κ. 'Αλ. Σκαναβή.

—Η οικοδέσποινα έφερε θαυμασία τουαλέτ-τα γαλ-πρό, συνδυασμένη με πράσινο.

—'Η δις Α. Σκαναβή τουαλέττα άνοιξιάτικη πολύ σίς μπλέ-μπέ ριγέ με τεχνοποσία παρ-ζιότα.

—Μεταξύ των παρενρεθέντων αί θοραίστε-ραι δις Δ. Αναρδοπούλου έμυλλόμεναι σέ χάρ-μι και κομψότητα, ή μία με τουαλέττα μπέζ, ή άλλη έξοσια έμπούμε γκρι, δις Ζαφειροπού-λου τουαλέττα μπλέ, δις Φορέστη πολύ σίς τουα-λέττα άσπρη και πράσινη.

ΤΑ ΝΕΑ ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ

—Την παρελθούσαν Κυριακήν χορευτική μα-ζίνα παρά τώ κ. και τή κ. 'Αλ. Σκαναβή.

—Η οικοδέσποινα έφερε θαυμασία τουαλέτ-τα γαλ-πρό, συνδυασμένη με πράσινο.

—'Η δις Α. Σκαναβή τουαλέττα άνοιξιάτικη πολύ σίς μπλέ-μπέ ριγέ με τεχνοποσία παρ-ζιότα.

—Μεταξύ των παρενρεθέντων αί θοραίστε-ραι δις Δ. Αναρδοπούλου έμυλλόμεναι σέ χάρ-μι και κομψότητα, ή μία με τουαλέττα μπέζ, ή άλλη έξοσια έμπούμε γκρι, δις Ζαφειροπού-λου τουαλέττα μπλέ, δις Φορέστη πολύ σίς τουα-λέττα άσπρη και πράσινη.

Η MONTAIN

—ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σέ άπολύτως ίκανοποιητι-κά τιμής παλαιά διάφορα βιβλία, παντός εί-δους και πάσης γλώσσας, καθώς και δόλοκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Μπουκέτο», Λέκα 7, 'Αθήνας.

—ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σέ άπολύτως ίκανοποιητι-κά τιμής παλαιά διάφορα βιβλία, παντός εί-δους και πάσης γλώσσας, καθώς και δόλοκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Μπουκέτο», Λέκα 7, 'Αθήνας.

—ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σέ άπολύτως ίκανοποιητι-κά τιμής παλαιά διάφορα βιβλία, παντός εί-δους και πάσης γλώσσας, καθώς και δόλοκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Μπουκέτο», Λέκα 7, 'Αθήνας.

—ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σέ άπολύτως ίκανοποιητι-κά τιμής παλαιά διάφορα βιβλία, παντός εί-δους και πάσης γλώσσας, καθώς και δόλοκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Μπουκέτο», Λέκα 7, 'Αθήνας.

—ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σέ άπολύτως ίκανοποιητι-κά τιμής παλαιά διάφορα βιβλία, παντός εί-δους και πάσης γλώσσας, καθώς και δόλοκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Μπουκέτο», Λέκα 7, 'Αθήνας.

—ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σέ άπολύτως ίκανοποιητι-κά τιμής παλαιά διάφορα βιβλία, παντός εί-δους και πάσης γλώσσας, καθώς και δόλοκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Μπουκέτο», Λέκα 7, 'Αθήνας.

—ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σέ άπολύτως ίκανοποιητι-κά τιμής παλαιά διάφορα βιβλία, παντός εί-δους και πάσης γλώσσας, καθώς και δόλοκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Μπουκέτο», Λέκα 7, 'Αθήνας.

—ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σέ ά

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

Η ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΜΟΥ Σ' ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΙΧΑΜΕ γυρίσει σχεδόν όλη την κληνική κ' ετοιμαζόμασταν να φύγουμε, κοντά στη σκάλα στο τελευταίο κελλί του διαδρόμου, πίσω απ' τα κάγκελλα της πόρτας, είδα έναν άνθρωπο, που χάρωσε τα μάτια του έπιμονα πάνω μου — έναν άνθρωπο με μέτωπο πλατύ, με πρόσωπο χλωμό και λυπημένο, και που μου φάνηκε άφάνταστα γνωστό...

Ένα γίγος πέρασε την πλάτη μου, και κοινοτοπάθηκα, χωρίς να θέλω.

— 'Ο διευθυντής πρόσθεσε την ταρχή μου.
— 'Α, τό πάθατε και σεις; μου λέει. Όλοι τό παθαίνουν, όσαι τον ποστηβλέπουν...

Κ' έπειτα πρόσθεσε, με χαμηλότερη φωνή:
— Είναι ό πό ένδιαφέρον άρρωστος μας, ό πό παράδοξος και ύποβλητικός τρελλός της κληνικής μας... 'Αν δέ βιάζεστε πολύ, θά σάς άφήσω να μιλήσετε μαζί του. 'Αλλά φοβάμαι πως θά σάς κοιροίσει... Θά σάς γιομίσει μεταφυσική, θά σάς κάνει κοινοδύνει τό κεφάλι... Τόν τό ζήτημα ως χάρη, να μ' άφήσει.

Προχώρησα στην πόρτα του κελλιού. 'Ανοίξε την πόρτα, και με προσκάλεσε να μπω. Καθώς έμπαινα, μου ψιθύρισε στ' αυτί! — 'Αμα βρεθήτε, δέν έχετε παρά να κοινοδύνετε. 'Ο νοσοκόμος θά ρθει να σάς γλυτώσει...

Κ' έπειδή τον κοιτάξα άνησυχα:
— 'Ω, μή φοβάστε! Είναι ό πό ήυχος τρελλός μας... Θέλω να πώ: να σάς γλυτώσει απ' τη φλυασία του... Έκανε μια μικρή υπόκληση, πάντα χαμογελώντας, κ' έπειτα βγήκε, κ' έκλεισε την πόρτα.

Έμεινα μόνος στό μικρό δωμάτιο, τό κίεπος σκοτεινό. 'Ο άνθρωπος ήταν, τώρα, τραηγμένο προς τα μέσα, σκιμμένο στό κρεβάτι του, σά να μην είχε μισήσει την παρουσία μου. Στάθηκα άμήχανος, στη μέση, και δοκίμασα, μ' ένα ξεροβήξιμο, να προκαλέσω σιγανά την προσοχή του.

Γύρισε και με κοιτάξε στά μάτια. Και τότε πάλι ένιωσα τό έντονο συναίσθημα που με χάρωσε στη σκάλα, λίγο πριν, την πρώτη φορά που τον αντίκρισα: 'Η φυσιογνωμία του, έτσι που με κοιτούσε, μου ήταν, πάλι, φοβερά γνωστή...

Προχώρησε στό μέρος μου, χωρίς να χαμηλώσει τη ματιά του.

Και ξαφνικά μου μίλησε — μου μίλησε, κ' ό ήχος της φωνής του, ήταν, κ' έκείνος, φοβερά γνωστός...

— Με ξαίρετε και σεις, δέν είν' αλήθεια; Μ' έχετε δει τόσες φορές, απ' τον καιρό που ζείτε, που δέ μπορεί παρά να με θυμάστε...

— Ήμαστε, τώρα, πρόσωπο με πρόσωπο. Χαμογελούσε πικρά και κοιραμένα. Μούπιασε τό χέρι, και μ' έφερε προς τό παράθυρο. Έκει τον κοιτάξα άλλη μια φορά. 'Ο ήλιος δέν είχε βασιλέψει. Μια κίτρινη ανταύγεια του φώτιζε τό μέτωπό, κ' έβλεπα τό χρώμα των ματιών του — ένα χρώμα βαθνύλακτο, σβημένο. Και τότε ένιωσα πραγματικά κατάληκτος. Ήταν ό πό άπιστευτα γνωστός — ό πό γνωστός μου απ' όλους τους ανθρώπους...

— Μήν τυραννίτε του κάκου τό μυαλό σας! Μ' έχετε δει, κ' όμως δέν ξαίρετε ποιός είμαι...

Μ' έκανε να καθίσω στό πεζούλι, κ' έκείνος στάθηκε αντίκρυ μου, δοθός.

— 'Ε, λοιπόν, θά σάς τό πώ εγώ ποιός είμαι! Χιλιάδες άνθρωποι έχουν περάσει δίπλα μου, κ' ό καθένας θαρούσε πως με ξαίρει... Την έκκληση που νιώθετε, τη στιγμή αυτή, την έχουν νιώσει πλήθος, πριν από σάς! 'Όσοι με κοιτάζαν για ένα δευτερόλεπτο, έμειναν αστασιμένοι σάν κ' έσας. 'Ο καθένας, μόλις μ' έβλεπε, με γνώριζε, αλλά δέ μπορούσε και να με θυμηθεί... Σέ σάς, όμως, θά τό πώ ποιός είμαι! Θά σάς πώ τό μεγάλο μυστικό μου... Φαίνεται άνθρωπος με πείρα και με γνώση. Τη στιγμή που με κοιτάζατε, στη σκάλα, κατάλαβα πως είστε διαφορετικός... Σέ σάς, λοιπόν, θά εξομολογηθώ. Δέ φοβάμαι να με παρεξηγήσετε, ή να με πάρτε, όπως με πήραν άλλοι, που έκανα τό σφάλμα να τους φανερωθώ, για έναν τρελλό σινηθισμένο... Θέλω να προσέξετε στά λόγια μου, γιατί τά λόγια που βγαίνουν απ' τό χείλη μου, έκφορίζουν μάλλον τη δική σας σκέψη, παρά τά λογικά ένός απλού τρελλού...

Κάθισε δίπλα μου, στό ίδιο τό πεζούλι, κ' άκούστηκε τό χέρι του στον όμο μου.

— Πρώτα-πρώτα, φίλε μου, πρέπει να σάς πώ, με λίγα λόγια, πως δέν έχω παρελθόν και ιστορία. Είμαι ό άνθρωπος ό — δίχως — παρελθόν! Δέν ξαίρω που γεννήθηκα, πως έζησα... Δέν ξαίρω καμιά φάση της ζωής μου, ούτε κανένα περιστατικό! Δέ θυμάμαι, απ' τον έμφοτό μου, παρά μόνο τη στιγμή που βρεθήκα κλεισμένος έδω μέσα, και τη συνάντησή μου μ' ένα σφοδρό άνθρωπο, που ό καθένας τους θαρούσε πως με ξαίρει... 'Αν εξαιρέσω τις στιγμές αυτές, δέν υπάρχει για μένα τίποτ' άλλο! Πως ήρθε στον κόσμο, πως μεγάλω-

σα, τί μου συνέβη, πριν βρεθώ έδω, σ' όλ' αυτά άπλώνεται τρομαχτικό σκοτάδι... 'Ισως και ποτέ να μην ύπηρεζα, έξω απ' τις γυάλες, τις στιγμές, που βρεθήκα αντίκρυ στους ανθρώπους. 'Απ' αυτούς καταλαβαίνω πως ύπάρχω... Μολαταύτα, όί άλλοι με φοβούνται! Κι αυτός ό ίδιος ό διευθυντής, κ' ό νοσοκόμοι που με περιποιούνται, αφεύγουν να με κοιτούν στά μάτια... Μου μιλούν με σκιμμένο τό κεφάλι. Κ' εγώ τό ξαίρω καλά, τί τους συμβαίνει... Γιατί κ' αυτοί που μιλούν πώς με ξαίρουν — και με κανένα τρόπο δέ θέλουν να τό δείξουν! 'Αφήνουν τό φαι μου πάνω στό τραπέζι, και φεύγουν άμέσως από δίπλα μου, γιατί φοβούνται κ' αντιγράφουν τη ματιά μου: ξαίρουν πως θά τους συμβεί τό ίδιο που συμβαίνει και στους άλλους έπισκέπτες, και φοβούνται — ντρέπονται, καλύτερα — ν' άποσπαστούν και να τ' όμολογήσουν... Γιατί, κ' αυτοί, νομίζουν πως με ξαίρουν. 'Όσοι ό κόσμος νομίζει πως με ξαίρει, πως κάποι μ' έχει δει, και δέ θυμάται... Κι όμως κανένας τους δέ μ' ελδε πονηρά! Κανένας τους δέ μ' ελδε πονηρά, γιατί, πραγματικά, κ' αϊ δέν ν' ύπάρχω... Δέν είμαι παρά μοναχά ή σκέψη κ' ή φαντασία των ανθρώπων που με βλέπουν: παίρνουν τη μορφή τού στοιχειώδη τους — και γι' αυτό νομίζουν πως με ξαίρουν.

Δέν είμαι παρά ή έξω τεοίκουση, της κληνικής ζωής που καθενός. Γι' αυτό νομίζουν όλοι πως με ξαίρουν! Στην έναυσμασμένη μορφή μου αναγνωρίζουν τον κλημμένο έαυτό τους. Αναγνωρίζουν τις επιθυμίες τους, τις έλπίδες τους, τις λύπες, τις χαρές τους, δια τί χιμένα περασμένα τους, δτι συνέβη στά παλιά τους χρόνια — κ' ή κόμα δτι πρόκειται να γίνει, τό καθέτι που τρέμουν ή έλπίζουν... Υπάρχω μόνο τη στιγμή που με κοιτάζουν — τις άλλες φορές είμαι ό ά νύ π α ρ τ ο ς! Είμ' ένας άνηχος, φανταστικός καθρέπτης, που δέ δείχνει παρά αυτό που βρίσκεται μπροστά του — και τη στιγμή που βρίσκεται μπροστά του... Τις άλλες φορές χάνομαι διάπλατα, γαμψά στην άνυπαρξία! 'Όταν, σέ λίγο, φύγετε — και δέν είναι άποστον παρά να φύγετε, ή κληνική σ' ένα τέταρτο θά κλείσει — θά γινω πάλι τίποτα, τό ξαίρω! Δέ θά θυμάμαι να σάς έχω δει, να σάς άπάντησα ποτέ και πονηρά... Μόνον όταν με κοιτάζει ένας άνθρωπος, άποκότ' μια φρενίτη, προσωρινή ζωή, και γίνωμ' ένα μ' αυτόν που με κοιτάζει...

Τό χέρι του μου τράνταζε τον όμο, και στό τελευταίο φως του ήλιου, τά μάτια του τραπούσαν την ψυχή μου, με μια πίστη φλογερή, φανταστική, που με κρατούσε σά μαγνητισμένο...

Δέν τολμούσα να τό πώ μια λέξη. Κ' έκείνος εξακολουθούσε πάντα:

— 'Όταν φύγετε, θά μείνω πάλι μόνος, δίχως καμιά σκέψη στό μυαλό μου, δίχως καμιά άσπμηση δική-σας ή τού κόσμου! Θά γυρίσω πάλι στη σκάλα, απ' την όπία μ' έβγαλε, μόνο για μ' άσπμ, ή περαστική σας παρουσία... Και θά πάω πάλι μια ζωή, μόλις έρθει κάποιος, και με ξανακοιτάξει...

Νά ήταν τάχα ή υποβολή της ώρας και τού μέρους; Νά ήταν ένας κλονισμός των νευρών μου, απ' δτι ελδε δέ στην κληνική; Για μ' άσπμ, πότε σ' έψα σ' ά λ ό γ ι α τ ο υ... Έγραφα την άσπμηση τού τόπου και τού χρόνου, φαντάσθηκα πως ήμουν δλονόναχος, κ' έβλεπα, σάν ήπνοισμένο, τον θεατή, όλη την περασμένη μου ζωή: Σάν άστρατή πέρασε στό μυαλό μου, ή ύποψια πως είχα τρελλαθεί — και πως βρισκόμουν ναυχός, σ' έκείνο τό κελλί, με τό φάντασμα διου του παρελθόντος μου, με τις νοσταλγίες και τις τύψεις μου, κλεισμένος μέσα στό κελλί, κ' άνυπεράσπτος... 'Ο άνθρωπος ελ' εξαφανισθεί!

Βρήκα τη δύναμη, μόνο, και τινάχτηκα, κ' έτρεξα με τρώση στό κοινοδύνει.

Ένας νοσοκόμος μισούσε την πόρτα.

— 'Ο κ. διευθυντής σάς περιμένει έξω, μου ελπε με ύπόκληση φωνή.

Έφυγα σάν καταδιωγμένος. Πρόφτασα μόνο, τη στιγμή που έδβαινε, να δώ τη σιλουέττα τού ανθρώπου. Είχε γυρίσει την πλάτη του σέ μένα, κ' ήταν σκιμμένος στό κρεβάτι, στη γωνιά, στη θέση που τον είχα βρει, τη στιγμή που μπήκα...

— 'Ο διευθυντής με περιμένει άπόξω. Χαμογελούσε και με κοιτάζε στά μάτια. Καθώς με είδε, όμως, τόσο ταραχμένο, άνησυχησε και μούψιξε τό χέρι.

— Μήπως σάς πείραξε αυτή ή ιστορία; Μάς την έχει πεί τόσες φορές, που την έχουμε όλοι σινηθίσει. Έχει παύσει να μάς κάνει πια έντύπωση...

Μέ δυσκόλια εύρισκα τά λόγια μου.

— Δέν σάς τό κρύβω πως ταρχάτηκα πολύ... Δέν έχω κατορθώσει να σινηθώ...

Μπήκαμε για λίγο στό γραφείο, Μου πρόσφερε ένα κονιάκ.

— Τό φοβόμουν πως θά ταρχάθιτε, ελπε. 'Αλλ' άφού θέλησα αυτή την περιπέτεια δέ μπορούσα παρά να σάς άφήσω να ήν τοσπίτε μέχρι τέλους... 'Αλλά, σάς όμολογώ, σάς πιστεύα π' ύπάρχω...

Και χάρωσε τά μάτια του στά βράχ' των δικών μου. Ένωθε, τώρα, τον ψυχρόν έρευντή, που προσπαθούσε να συλλάβει την ψυχή μου...

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΜΕΣΑ ΩΝΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

ΤΟΥ ΛΕ ΜΕΤΕΛ ΝΤ' ΟΥΒΙΑ

Ο ΤΕΤΡΑΠΕΡΑΤΟΣ ΧΩΡΙΑΤΗΣ

ΙΑ φορά κ' έναν καιρό, ένας βασιλιάς — πέρασαν τόσα χρόνια από τότε, ώστε δέν θυμάμαι πια τ' όνομά του — ένδ έκανε περίπατο στά περίχωρα της πρωτεύουσής του, μεταμφιεσμένος σέ πραγματευτή για να μη τον αναγνωρίσει κανείς, συναντήθηκε μ' ένα χωρικό, που άργωνε τό χωράφι του. 'Ο χωρικός αυτός δέν φαινότανε πάνω από πενήντα χρόνια. Τά μάγουλά του ήταν κατακόκκινα, μά τά μαλλιά του κάτωσπαρ. Δούλευε ξέσκεπος κάτω από τον ήλιο.

— 'Ο Θεός να σ' έχη καλά, άνθρωπε της γής! τού ελπε ό βασιλιάς.
— Νάη κ' εσένα καλά, άφέντη της γής! τού άποκρίθηκε ό χωρικός.

— Γιατί με λές άφέντη; Σέρεις μήπως ποιός είμαι;
— 'Ο χωρικός είχε γνωρίσει τον βασιλιά του. Κατάλαβε όμως πως ό βασιλιάς ήθελε να μείνει άγνωστος και άποκρίθηκε με μυστακάμοιο ήθος.

— Ποι θέλεις να σέ ξέρω;... Σέ ελπα, άφέντη της γής, έπειδή ό Θεός έλασε τη γή για να την έξουσιάζη ό άνθρωπος.

— Άπ' την άπάντησή αυτή, ό βασιλιάς κατάλαβε πως είχε να κάνει μ' ένα μωλωμένο άνθρωπο.

— Έργάζου πολύ, τού ελπε, άν και φαίνεταιε περασμένος στά χρόνια. Πόσα βγάξεις από τη δουλειά σου;

— Ότ'ω σολδία τη μέρα.
— Σού φτάνουν αυτά για να ζήσης;

— Και βέβαια, Θέλω κάθε μέρα δύο σολδία για να φάμε ή γυναίκα μου κ' εγώ... 'Αλλα δύο σολδία τό δίνω για να ξεπαύσω ένα παλιό μου χρέος. Δύο σολδία τά δανείζω και, τέλος, άλλα δύο τά πετώ στον άέρα!

— 'Ο βασιλιάς κούταζε παραξενεμένος τον χωρικό και τον ρώτησε:

— Δέν καταλαβαίνω τί θέλεις να μου πής... Τά λές λιγάκι μαγεμένα...

— Θά σοι εξηγήσω άμέσως. Τό πρώτο δέν εινε και πολύ δύσκολο να τό καταλάβης. Σοδεύω δύο σολδία για να φάμε ή γυναίκα μου κ' εγώ... Δέν σοι λέω βέβαια ότι τρώμε σάν άρρωστους, μα έχουμε πάντοτε καλύτερο και καλό φαί... 'Αλλα δύο σολδία τά δίνω για να ξεπληρώσω ένα παλιό μου χρέος. 'Ο πατέρας μου και ή μητέρα μου ζούν άκόμα, μα εινε τόσο γέροι, που δέν μπορούν να δουλέψουν. 'Όπως, λοιπόν, μ' άνάστησαν έκείνοι, τον καιρό που ήμουν μικρός και δέν μπορούσα να δουλέψω, έτσι και γώ πρέπει να τους κητώσω τώρα, για να ξεπληρώσω τό παλιό μου χρέος... Δύο σολδία μου χρειάζονται τη μέρα για να σινηθήσω τά δύο μικρά άγόρια μου. Τά λεπτά αυτά τά δανείζω, γιατί άργότερα, όταν θά με πάρουν τό χρόνια και δέν θά μπορώ πια να έργασθώ, θά δουλεύουν έκείνα για μένα...

— Και γιατί πετάς στον άέρα τά δύο σολδία που σοι μένουν άκόμα;

— 'Α! αυτά τά χρήματα μου χρειάζονται για να θρέψω τις δύο θυγατέρες της γυναίκας μου που την πήρα χήρα. Τά λεπτά αυτά δέν θά τά πάρω ποτέ πίσω, γιατί τά κορτάω, ό που θά μεγαλώσουν και θά παντρευτούν, θά φροντίζουν για τό καλό τους μονάχα σπτι... Για την ώρα όμως είμαι ύποχρεωμένος να τους κάνω όλα τά έξοδα, άφού εινε παιδιά της γυναίκας μου...

— 'Ο βασιλιάς άρχισε να αισθάνεται ένδιαφέρον γι' αυτό τον έμμο και μωλωμένο χωρικό. Κανείς από τους σοφούς της Αίλης του δέν θά μπορούσε να τού δώση τόσο λογικές και βαθυστόχαστες άπάντησεις.

— Είμαι πολύ εύχαριστημένος, τού ελπε, τέλος, που έκανα τη γνωριμία σου. Και τώρα θά σοι ζητήσω μια χάρη. Νά μη επαναλάβης σέ κανένα από τού που μου ελπες σήμερα, έκτός άν είμαι κ' εγώ μπροστά. Κιτάξέ με καλά στό πρόσωπό, για να με θυμάσαι... Και άν δέν με ένοιάζει μπροστά σου, να μην άνοίξης τό στόμα σου για να επαναλάβης αυτά που μου ελπες. Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι, άφέντη μου! άποκρίθηκε ό χωρικός. Και χωρίστηκαν.

Την άλλη μέρα ό βασιλιάς κάλεσε όλους τους σοφούς και τους γραμματικούς της Αίλης του και τους ελπε πως γνώρισε ένα χωρικό, που ήταν ικανός να τους καταλήξη όλους με την έξυπνάδα του και τη σοφία του...

Μήπως με κοιτάζε, και μένα, σάν τρελλό;... Κατάλαβε πως έπρεπε να φύγει.

Τον εύχαρίστησα για τις περιποιήσεις του, και κατέβηκα γρήγορα τη σκάλα...

Επανέβηκα τό αυτοκίνητό μου — και καθώς έκείνο άρχιζε να τρέχει, πήρα τά μάτια προς τό κτίριο: Στό βαμτό τό φως του δειλινού, έκείνη κάποια σχήματα άλλόκοτα, κ' έκείνο, τόσο άπιδανα και συνταραχτικό, που παρακάλεσε τον όδηγό, άμέσως, να δυναμώσει την ταχύτητά του...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

να τους κάνει να μη μπορούν να τού πουν τίποτα.
— Θά σάς άποστομώσω όλους! συνεπήρωσε ό βασιλιάς λιγάκι θυμωμένος, έπειδή είδε τους σοφούς να χαμογελούν ειρωνικά.

Και τους επανέλαβε τά λόγια που τού ελπε ό χωρικός, χωρίς όμως να εξηγήσει τη σημασία τους.

Οι σοφοί έμειναν συλλογισμένοι και, τέλος, άποκρίθηκαν ότι δέν μπορούσαν να δώσουν μια εξήγησι σ' αυτά τά λόγια και ότι δέν έπρεπε να δίνη κανείς μεγάλη σημασία στις φλυαρίες ενός άργώματου χωρικού.

— Κι' εγώ σάς δίνω διορία τρεις μέρες για να μου άπάντησετε! φώναζε ό βασιλιάς, θυμωμένος με τά σωστά του αυτή τη φορά. 'Αν ύστερ' από τρεις μέρες δέν μου πής τί έννοους ό χωρικός μ' αυτά τά λόγια, θά σάς διώξω από την Αίλη μου!... Πληγνίστε τώρα!...

Οι σοφοί έφυγαν τρομαγμένοι και άνησυχοι. Τού κάκου έσπαζαν τό κεφάλι τους για να καταλάβουν τί ήθελε να πη ό χωρικός. Τέλος, ένως από αυτούς πρότεινε να ψάξουν να βρουν τον χωριάτη και να μάθουν από τό στόμα του τη λύσι τού αίνιγματος. Έβραζαν λοιπόν και τέλος τον βρήκανε.

Μά όταν τον ρώτησαν τί είχε πεί στό βασιλιά, έκείνος άρνήθηκε να τους δώση άποκρίσι. Τότε οι άδελφοί έβγαλαν και τοδωσαν έφτά σακούλες χρυσάφι. Τό χρυσάφι δάμπτωσε τον χωριάτη. Και χωρίς να διασπεί πια, τους εξήγησε τη σημασία των λόγων του.

Οι σοφοί γύρισαν άμέσως στό παλάτι, παρουσιάστηκαν στό βασιλιά και τού εξήγησαν τά λόγια τού χωρικού.

— 'Ο βασιλιάς όμως δέν γελούστηκε. Κατάλαβε ότι μονάχα ό χωρικός θά μπορούσε να είχε πει στους σοφούς τί σήμαιναν τά δυσκολιότατα έκείνα λόγια του... Και θυμωσε πολύ μαζί του, έπειδή δέν κράτησε τό λόγο που τού είχε δώσει. Άποφάσισε λοιπόν να πάη να τον βρή και να τον μαλώσει.

Ντύθηκε πάλι πραγματευτής κ' έτρεξε στό χωριό.

— Δέν μου έδωσες την ύπόσχεσι να μην πής σε κανένα τί σήμαιναν τά λόγια έκείνα; ρώτησε τον χωρικό, μόλις βρήκε μπροστά του.

— Ναι, άφέντη μου! ελπε ό χωρικός, κάνοντας τον άνηχο.

— Και γιατί δέν κράτησες τό λόγο σου;
— Πώς δέν τον κράτησα!

— Με κοροϊδεύεις μήπως;
— Ένας άνθρωπος με άσπρα μαλλιά δέν έχει όρεξι να κοροϊδύει.

— Εινε αλήθεια ότι ελπες τό μυστικό στους σοφούς της Αίλης;

— Τό ελπα. Δέν τό άρνέμαι!

— Ναι, λοιπόν, που τό όμολογείς τώρα!

— Μά, άφέντη μου, δέν έκανα ό δυστηχός, τίποτα παραπάνω απ' δτι μου ελπε... Την πρώτη φορά οι γραμματικοί ήθελαν και με βρήκανε χωρίς εσένα. Δέν τους ελπα, βέβαια, τίποτα, γιατί μου είχες άσπμγγελεί να μη μιλήσω άν δέν δώ τό ποδάριό σου. Όταν έαναθάνα όμως τη δεύτερη φορά, δέν μου έδειξαν μονάχα τό πρόσωπό σου, άλλα πολλά πρόσφα άσπμ με τό δικό σου...

— Μου φαίνεται πως τρελλάθηκες!...
— Δέν τρελλάθηκα διάλου! Κιτάξέ' αυτά.

Και ό τετραπέρατος χωρικός έβγαλε από την τσέπη του μερικά από τά χρυσά νομίσματα που τού είχαν δώσει οι σοφοί, με τό πρόσωπο τού βασιλιά σκαλισμένο πάνω, και τά έδειξε λέγοντας:

— Μόλις είδα τό πρόσωπό σου, σκέφτηκα ότι μπορούσα πια να μιλήσω!

— 'Ο βασιλιάς έμεινε κατάληκτος από την έξυπνάδα τού χωρικού. Και, κάνοντας τη σκέψη ότι ένας άνθρωπος τόσο μωλωμένος, ήταν χάρμα να περνά τον καιρό τού άργώνοντας ένα χωράφι, τον πήρε κοντά του, στην Αίλη του, με όλη την οικογένειά του και, σέ κάθε σοβαρή περίπτωση, τού έπαινε τη φωτισμένη γνώμη του...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΠΩΣ ΠΕΘΑΝΕ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΗΛΙΟΣ

Όταν ό Λουδοβίκος 14ος αισθάνθηκε ότι έπλησίαζαν ή τελευταίες του στιγμές, έκάλεσε κοντά του τό μέλη της βασιλικής οικογένειας και με μεγάλη ψυχραιμία τους άνεκόνισε τις τελευταίες του βελήσεις. Έπειτα καθώθηκε και τις τελευταίες λεπτομέρειες της κηδείας τού, έγινεσε πού, την έννοουμένη του γυναιά ντε Μαντενόν και της ελπε με άφέλεια:

— 'Αγάπη μου, ένόμιζα πως ήταν πολύ δύσκολο να πεθάνω κανείς! 'Όλοι τότε δέν μπόρεσαν να συγκρατήσουν τη συγκίνησή τους κ' άφησαν τά δάκρυά τους να τρέξουν, ένά ό έτοιμοθάνατος βασιλεύς τους καθυσχάλιζε, λέγοντάς τους:

— Γιατί κλαίτε;... Μήπως πιστεύατε ότι θά ήμουν άθάνατος;

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Χόλμς άκουγε όλη αυτή τη συζήτηση, μά δεν σάλενε καθόλου. Ήταν άπολύτως ίκανοποιημένος. "Ως τη στιγμή αυτή, τα πράγματα πήγαιναν άνωμαλώς."

—Τί ποδών κινδύνων νομισμάτων έχετε έτοιμάσει; ρώτησε ό Δάν Χάρπερ τόν άγαπημένο της Έδθα, κόμισσα Ουμβολντ.

—Έσάτο χιλιάδες χρυσές λίρες, σε πεντάλιρα, άπάντησε αυτός. Έχουν πετύχει θαυμάσια.

—Ναι, είτε ό Χάρπερ, αλλά πρέπει να προσέχετε τό κόμημο τών νομισμάτων στο γύρο τους. 'Ο διοικητής της Τραπεζής έχει προσέξει πως τά κινδύλια διαφέρουν στο γύρο τους άπ' τά γνήσια νομίσματα.

—Διόρθωση τό μηχανήμα και τό κόμημο έγινε καλλιτεχνικότατα, μιν άνησυχείτε, φίλε μου.

—Και πόσα θα κόμης ακόμα; 'Η γνώμη μου είναι να μην παρασπώσουμε τά πράγματα και μάς πιάσουν. Έσάτο χιλιάδες λίρες ακόμα φτάνουν. Θα πάρουμε καθένας μας άπό ένα γενναίο μεριδιό.

Έσάτο χιλιάδες λίρες ακόμα δεν φτάνουν, διαμαρτυρήθηκε ό Ουμβολντ. Γιατί να μην κόμουμε περισσότερα; Δέν πρόκειται άλλωστε μονάχα για τά δικά μας μεριδιά. Ξεχνάτε τούς άλλους συνενόχους μας; Πρώτα-πρώτα τόν παπιά, τόν σκευοφύλακα της εκκλησίας, κατόπιν τόν Γερμανό πού χάραξε τούς τύπους τών νομισμάτων και τέλος τούς πιστούς μας ύπηρέτες, τόν Τζων και τόν Παύλο που μάς παρέχουν τόσες υπηρεσίες;

—Πολύ καλά, είτε ό Χάρπερ. 'Ας κατασπώσουμε τούς λογαριασμούς μας. Έμεις είμαστε οι κυριότεροι μέτοχοι της Έταιρείας. Για τούς άλλους, άς κόμουμε ακόμα 25 χιλιάδες λίρες. Αυτές φτάνουν για όλους των. Ναι, άς μιν τό παρακάνουμε, φίλοι μου. Δέν ξέρω, μά κάτι μου λέει πως θα μάς σμιδή κατ'όλην τήν άποδοτική...

—Μπά! Και ποιος θα μάς προδώσει; ρώτησε ό Ουμβολντ.

—Αυτό δεν μπορεί να τό μαντέψω, άπάντησε ό Χάρπερ. Πάντως αυτός ό βορμιο-Γερμανός πούγομε στη συμμορία μας, δεν μου πολυαρέσει. Προχτές πού τόν συνάντησα, μου μίλησε αβυσσώστα. Μου έδωσε σητός πως έχει την άξίωση να πάρει ίσο μεριδιό με έμάς. Τί λές έσύ Ουμβολντ, γι' αυτόν τόν άνθρωπό;

—Τί να πώ; 'Η αλήθεια είναι πως κουραστήκαμε να βρούμε τόν Φοντάν. Κόρησε για τί δουλειά μας. Χωρίς αυτόν, δεν θα κάναμε τίποτα. Μας χρειαζόταν ένας καλός κόπτης κι' ένας πού καλώς χαράττει. Κι' ό Κόρησε κάνει και τίς δύο αυτές δουλειές μά χαρά, Τόν βρήκα μισοπεθαμένο άπ' την πείνα σ' έναν έρημικό δρόμο τού Λονδίνου. Τόν συμμάζεψα, τόν έντυσα, τόν περιποιήθηκα και σήμερα ζή σ' ένα παλάτι τού Σπρίγκφιλντ, σάν άρέντης. Τί άλλο θέλει;

—Κι' όμως έγώ δεν τούχο καμιά έμπιστοσύνη, είτε ό Χάρπερ.

—Έστω, αλλά έχουμε την άνάγκη του, φίλε μου, τού έξήγησε ό κόμης Ουμβολντ. "Επειτα, όταν λείπει άπ' τη μέση αυτός — κι' έδειξε τόν Σέρλοκ Χόλμς — ποιος θα μάς έννοχίση πιά; "Όλοι οι άστυνομικοί τού Λονδίνου δεν άξίζουν ούτε όσο τό νυχάκι του. Γι' αυτό άκριβώς πρέπει να τόν ξεπαστρέψουμε γρήγορα. 'Ας μη χάνουμε λοιπόν καιρό. 'Ας αποφασίσουμε τί θα τόν κάνουμε, τώρα πού είνε βι-θιμένος σε λήθαργο. Λίγο δηλητήριο ή μια καλή ξυραριά στο λαιμό, φτάνει, ύποθέτω..."

—"Όχι, όχι. Δέν θέλω νάχω ένα πτώμα στο σπίτι μου, φώναξε ό Χάρπερ. 'Η σκέψη σου δεν είναι καθόλου καλή. Έχω μια καλύτερη ιδέα. 'Ο Σέρλοκ Χόλμς πρέπει να πεθάνη, γι' αυτό είμαστε σύμφωνοι. Μά όχι έδω."

—'Αλλά πού; ρώτησε ό Ουμβολντ.

—Στό Σπρίγκφιλντ.

—Στό Σπρίγκφιλντ! Και πως θα τόν κοιθαλήσουμε εκεί πέρα;

—Έχω λάβει τά μέτρα μου, μιν άνησυχείτε.

—Λέγε λοιπόν, σ' άκούμε.

—Έτσι άπως είνε ναρκωμένος βαθεία θα τόν βάλουμε μέσα σ' ένα φέρετρο...

—Αστυνέσσαι, Χάρπερ; Πού θα τρέχουμε για φέρετρο τέτοια ώρα;

—Μη βιάζεσαι, κύριε κόμη. Σας είπα πως έχω φροντίσει για όλα από τό άπόγευμα. Τό φέρετρο βρίσκεται έδω.

—Έδω!

—Βεβαίως. Στό πλαινό δωμάτιο. Θα τοποθετήσουμε λοιπόν μέσα τόν φίλο μας τόν κ. Χόλμς και θα τόν μεταφέρεις με τό άμάξι σου

στο Σπρίγκφιλντ.

—Κι' αν συνέρθει στο δρόμο;

—Δέν θα συνέλθη. Μά κι' αν συμβεί ένα τέτοιο άφροσύτο, πάλι δεν έχουμε να φοβηθούμε τό ελάχιστο, γιατί θα βιάσουμε τό φέρετρο καλά.

—«Σατανάδες!... 'Αχρείοι!... Παληανθρώποι!... σκεφτόταν ό Χόλμς άκούγοντας τό καταχθόνιο σχέδιό τους. Μά έγινε σας, άθλιοι!... Θα γελώση καλύτερα εκείνος πού θα γελώση τελευταίος. Θα σάς άφήσω να με χώσετε στο φέρετρο, άφού τό θέλετε έτσι. Έντωχώς πού πήρα μαζύ μου ένα κατάλληλο για τό τριπύμα τών σανιδών εργαλείο. Έτσι δεν θα σκάσω μέσα στη νεκρώσασα!...»

—Και τί θα κάνουμε όταν θα φτάσουμε στο Σπρίγκφιλντ; ρώτησε ό κόμης Ουμβολντ τόν Χάρπερ.

—Τί θα κάμετε; "Ό,τι κάνουν συνήθως με τούς νεκρούς, διάβαιε. Θα τραβήξετε ίσα στο νεκροταφείο και θα θάρετε, βαθεία-βαθεία στη γή τών άξιώτων κ. Σέρλοκ Χόλμς. 'Ο παπας κι' ό σκευοφύλακας τού ναού θα σάς βοηθήσουν. Κι' έτσι ό δαμόνιος άστυνομικός θα πάη να χώνη τη μύτη του στις δουλειές μας.

—«Αυτό θα τό δοίμε, άχρείοι!», σκέφτηκε ό Χόλμς.

—Τό σχέδιό σου είνε θαυμάσιο! είτε μ' ένθουσασιμό ό κόμης σάν Χάρπερ. Είνε σατανικό, μά τόν Πανάγαθο Θεό, και πρέπει να τό βά-λουμε άμέσως σ' ένέργεια. Τό άμάξι μου βρίσκεται στην πίσω πόρτα τού σπιτιού. 'Υποθέτω πως ή μεταφορά ενός φερέτρου δεν θα κάνει καμιά έντύπωση.

—'Ασφαλώς όχι, άπάντησε ό Χάρπερ. 'Η νύχτα έντυγνός είνε δυσάστενη. Καί τόσος έμπρός, Ουμβολντ, βοηθήσε με να μεταφέρουμε έδω τό φέρετρο και να βάλουμε μέσα τόν κύριο Χόλμς. 'Υποθέτω πως δεν θα τού φανή καθόλου σκληρό τό κρεβάτι πού τού χορίζουμε, για τόν άπάνιο ύπνο του.

—'Οποιοδήποτε άλλο, έντός τού Σέρλοκ Χόλμς, θα είχε άναστα-τωθεί άκούγοντας τό τρομερό και καταχθόνιο σχέδιο τών κινδυνολογών και θα είχε πιναχθεί έναντι, με τό πιστό στο χέρι, για να σώση τη ζωή του. Μά ό Χόλμς έμεινε έντελώς άτάραχος. Είχε την άπόφαση να φτάση ως τά άκρη, να πάση και τη ζωή του, για να πιάση έπ' αυτοφώρ τούς κακούργους αυτούς και ν' ανακαλύψη τό ερμυστήριο, στο όποιο έφταναν τά κινδύλια νομίσματα.

—Ένα μόνο πράγμα άνησυχούσε κάπως τόν διάσημο άστυνομικό. Τό ότι δεν είχε σκεπτεί ότι ή πολιτοκατοικία στην όποια έμεινε ό Δάν Χάρπερ, είχε και άλλη, ιδιαίτερη πόρτα, την πόρτα άπ' την όποια θα κατέβαιναν ε' άμάξι — άπως είπαν — τό φέρετρο. Έτσι, ό Χάρπερ Τάξον δεν θαδύλεε τίποτε και δέν θα παρακολουθούσε τό άμάξι με τό φέρετρο. Μά ούτε ό κίνδυνος αυτός ετρώμασε τόν Σέρλοκ Χόλμς. "Ας γίνει ό,τι διάβολο θέλει, σκέφτηκε. 'Αν είνε τό γρηγόρ μου να φορήσω μέσα σ' ένα φέρετρο σάν πτώμα, χαλάλι τούς τών άχρείων!..."

—'Ο Δάν Χάρπερ κι' ό Ουμβολντ βγήκαν έ-ξω άπ' τό δωμάτιο, στο όποιο έμειναν τώ-ρα μόνοι, πάλι στόν δηθεν κοιμαμένο άστυνομικό, ό κόμης Ουμβολντ και ή "Έδθα".

—Λοιπόν, είτε σιγά ή νέα στόν άγαπημένο της, είσαι σύμφωνος Λανσελό; Θα φύγουμε μαζί;

—Ναι, άγάπη μου, της άπάντησε ό κόμης. Μόλις κοπούν ή 125 χιλιάδες λίρες κι' αλλαχτούν με τίς γνήσιες, θα τοποθετήσουμε όλο αυτό τό ποσόν και θα τό σκάσουμε. Θα ήμαστε ήλθιοι αν μοιραζόμαστε τίς χρημάτα με τούς άλλους.

—Σ' εύχαριστώ, Λανσελό! Είσαι τόσο καλός! 'Αλλά πές μου: Θα μ' αγαπάς πάντα έτσι;

—Και μ' ερωτάς, Έδθα; "Όλο αυτό τό χρυσάρι τό θέλω για να σε κάμω έντυγαμένη.

—'Αγαπημένη μου!... Λατρεύε μου Λανσελό!...

—'Ακουσε τώρα, Έδθα!... 'Ακουσε με πιν γυρίζουν οι άλλοι: Πρέπει να φύγω άπόμαζύ μου στο Σπρίγκφιλντ. Βρες μια άποα-δήποτε δικαιολογία σχετικώς. Πρέπει να είσαι κοντά μου τη νύχτα αυτή, την τόσο κρίσιμη και τόσο τρομερή!... 'Ο Κόρησε θα κόψη πιά πόνες τίς 125 χιλιάδες λίρες. Συγχρόνως θα θάρεμε τόν Χόλμς. Έ-χω λοιπόν άνάγκη της συντροφιάς σου.

—Θα προσπαθήσω, άγαπημένη μου... Σου άρνήθηκα ποτέ τίποτε;

—Εύχαριστώ, Έδθα! Σ' εύχαριστώ!...

—Πές μου, Λανσελό... Πού θα πάμε όταν θα φύγουμε μακριά άπ' τό Λονδίνο;

—"Όπου θές έσύ, γλυκειά μου άγάπη. Στο Παρίσι πρώτα-πρώτα. Στη Ριβιέρα κατόπιν... Κι' αν δοίμε ότι τό μυστικό μας έγινε γνω-στό και μάς καταζητούν, θα φύγουμε για την 'Αφρική!...

—Ω, πόσο είμαι έντυγαμένη!... ψιθύρισε ή "Έδθα.

Τη στιγμή αυτή θορυβία βήματα άκούστηκαν άπ' έξω, στο διά-δρομο... 'Η πόρτα άνοιξε και μπήκαν μέσα ό Χάρπερ με τόν Ουμ-βολντ.

ΕΞΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΣΙΒΑ

Ι δύο νεαρές κυρίες έφγαν από τό σαλόνι της κυ-ρίας ντε Φοντάν, για να πάνε σε κάποιο τοάι, άπου ήσαν προσκαλεσμένες.

—'Οραίες, μέσα στις πολυτελείς τουαλέτες των, έβάδιζαν άγά, μολοντί ή μια άπ' αυτές προσπα-θούσε να κάνει μεγάλη βήματα, σάν να την κινη-γούσαν.

—Μά γιατί βιάζεσαι έτσι, άγαπητή μου; της είτε ή συντροφός της. Έχουμε ακόμα άρκετόν και-ρό στη διάθεσή μας.

—'Α! είμαι πολύ έννευρισμένη, άπάντησε ή πρώτη. Αυτόι ό άνθρωποι με έρεθίζουν τρομερά!...

—Ποιοι;

—Οι Φοντάν! Καταντούν πιά παθολογικοί, κα-ταντούν γελοίοι με την ύπερβολική άγάπη τους στο σκυλάκι τους!...

—Μά την αλήθεια, άγαπώ κι' έγώ τόν φίλο σου, αλλά όχι ως αυτό τό σημείο πιά. "Όπου κι' αν γυρίσει κα-νείς τό μάτι του εκεί μέσα, δεν βλέπει παρά αλαμυδιά και ξαυρα-νές της Σίβα, της σκυλίτσας τους. 'Ες και ιδιαίτερη πολυθρόνα της ήσαν, μά πολυτελεστάτη πολυθρόνα, ρυθμοί Λουδοβίκου 14ου. 'Α-νείς εκεί πολυθρόνα για μια σκυλίτσα! Έτσι μολοντί, καίμηνι, να ής παρ'όλο τό πόδι, να την κάμω να σιγάσει ώρες κι' ώρες...

—'Αν ήξερες την ιστορία της σκυλίτσας αυτής, άπάντησε σοβαρά ή φιλενάδα της, θα δικαιολογούσες όλες αυτές τίς εκδηλώσεις άγά-πης για ένα ζώο. Είνε μια ιστορία πολύ παράξενη και πρωτότυπη!...

—Είμαι πολύ περίεργη να την άκούσω.

—Θα ξέρεις ίσως ότι ή φίλη μας ή Λουκία σ'α νεατά της δεν ή-ταν ακόμα κυρία Φοντάν, ούτε και φανταζόταν ποτέ ότι θα γινόταν μια κα-νένα γυναίκα τού Φοντάν. 'Επίσης την εποχή εκείνη ή Λουκία έπαθε ένα μεγάλο δυστύχημα: Έχασε τόν πατέρα της, ό όποιος, μολοντί ήταν ένας σπουδαίος δικηγόρος, με μεγάλη κέρδη, πέθανε χωρίς ν' ά-νηση ούτε μια πεντάρα κληρονομία. Ήταν πολύ σπάταλος και δεν αφήσαν ποτέ τό μείλλον. "Όσο για την κόρη του, έλειψε πως θα την κρατά με την κληρονομία μας γιγας θείας, πού καθόταν μαζί τους.

—'Η γρη αυτή ήταν τρομερά φιλόγερνη, σχεδόν μα-να, λεγόταν να τη φιλοξενούν, χωρίς ποτέ της να βάλει καμιά μαντίλα, άπ' τό κοιμώμενό της...

—Μά μέρα, τέλος, λίγων καιρό ποτού πεθάνει ό πατέρας της Λουκίας, ή γρη θεία της πέθανε, χωρίς ν' άνηση διαθήκη ή χρημάτα. Τί είχαν γίνει τά λε-γόμενα; Πού ήσαν τό κοιμώμενά της, για την επαξί-α τού όποιου όλοι ήσαν βέβαιοι; Έβραζαν όλο τό δωμά-τιο πού κατείχε ή μακαρίτισσα, μά δεν μπόρεσαν να βρύν πούθενά τόν κρημμένο θησαυρό.

—'Από τήν άπογοήτειο αυτή, ό πατέρας της Λουκίας έθεώρησε την κόρη του ότι θα της έδωχε τις ε-κείνη έπίσημο έπίδομα, για να σχηματισθή σιγά-σι-γά η πρόκληση της. 'Αλλά δεν πρόφτασε να πραγματοποιήση την ύπόσχεσή του αυτή, γιατί ένα πρωί, λίγων καιρό κατόπιν, βροθήκε στο κρεβάτι του πεθαμένος, ένα άτυχε έξο.

—'Από τήν άπογοήτειο αυτή, ό πατέρας της Λουκίας έθεώρησε την κόρη του ότι θα της έδωχε τις ε-κείνη έπίσημο έπίδομα, για να σχηματισθή σιγά-σι-γά η πρόκληση της. 'Αλλά δεν πρόφτασε να πραγματοποιήση την ύπόσχεσή του αυτή, γιατί ένα πρωί, λίγων καιρό κατόπιν, βροθήκε στο κρεβάτι του πεθαμένος, ένα άτυχε έξο.

—'Από τήν άπογοήτειο αυτή, ό πατέρας της Λουκίας έθεώρησε την κόρη του ότι θα της έδωχε τις ε-κείνη έπίσημο έπίδομα, για να σχηματισθή σιγά-σι-γά η πρόκληση της. 'Αλλά δεν πρόφτασε να πραγματοποιήση την ύπόσχεσή του αυτή, γιατί ένα πρωί, λίγων καιρό κατόπιν, βροθήκε στο κρεβάτι του πεθαμένος, ένα άτυχε έξο.

—'Από τήν άπογοήτειο αυτή, ό πατέρας της Λουκίας έθεώρησε την κόρη του ότι θα της έδωχε τις ε-κείνη έπίσημο έπίδομα, για να σχηματισθή σιγά-σι-γά η πρόκληση της. 'Αλλά δεν πρόφτασε να πραγματοποιήση την ύπόσχεσή του αυτή, γιατί ένα πρωί, λίγων καιρό κατόπιν, βροθήκε στο κρεβάτι του πεθαμένος, ένα άτυχε έξο.

—'Από τήν άπογοήτειο αυτή, ό πατέρας της Λουκίας έθεώρησε την κόρη του ότι θα της έδωχε τις ε-κείνη έπίσημο έπίδομα, για να σχηματισθή σιγά-σι-γά η πρόκληση της. 'Αλλά δεν πρόφτασε να πραγματοποιήση την ύπόσχεσή του αυτή, γιατί ένα πρωί, λίγων καιρό κατόπιν, βροθήκε στο κρεβάτι του πεθαμένος, ένα άτυχε έξο.

—'Από τήν άπογοήτειο αυτή, ό πατέρας της Λουκίας έθεώρησε την κόρη του ότι θα της έδωχε τις ε-κείνη έπίσημο έπίδομα, για να σχηματισθή σιγά-σι-γά η πρόκληση της. 'Αλλά δεν πρόφτασε να πραγματοποιήση την ύπόσχεσή του αυτή, γιατί ένα πρωί, λίγων καιρό κατόπιν, βροθήκε στο κρεβάτι του πεθαμένος, ένα άτυχε έξο.

—'Από τήν άπογοήτειο αυτή, ό πατέρας της Λουκίας έθεώρησε την κόρη του ότι θα της έδωχε τις ε-κείνη έπίσημο έπίδομα, για να σχηματισθή σιγά-σι-γά η πρόκληση της. 'Αλλά δεν πρόφτασε να πραγματοποιήση την ύπόσχεσή του αυτή, γιατί ένα πρωί, λίγων καιρό κατόπιν, βροθήκε στο κρεβάτι του πεθαμένος, ένα άτυχε έξο.

—'Από τήν άπογοήτειο αυτή, ό πατέρας της Λουκίας έθεώρησε την κόρη του ότι θα της έδωχε τις ε-κείνη έπίσημο έπίδομα, για να σχηματισθή σιγά-σι-γά η πρόκληση της. 'Αλλά δεν πρόφτασε να πραγματοποιήση την ύπόσχεσή του αυτή, γιατί ένα πρωί, λίγων καιρό κατόπιν, βροθήκε στο κρεβάτι του πεθαμένος, ένα άτυχε έξο.

—'Από τήν άπογοήτειο αυτή, ό πατέρας της Λουκίας έθεώρησε την κόρη του ότι θα της έδωχε τις ε-κείνη έπίσημο έπίδομα, για να σχηματισθή σιγά-σι-γά η πρόκληση της. 'Αλλά δεν πρόφτασε να πραγματοποιήση την ύπόσχεσή του αυτή, γιατί ένα πρωί, λίγων καιρό κατόπιν, βροθήκε στο κρεβάτι του πεθαμένος, ένα άτυχε έξο.

—'Από τήν άπογοήτειο αυτή, ό πατέρας της Λουκίας έθεώρησε την κόρη του ότι θα της έδωχε τις ε-κείνη έπίσημο έπίδομα, για να σχηματισθή σιγά-σι-γά η πρόκληση της. 'Αλλά δεν πρόφτασε να πραγματοποιήση την ύπόσχεσή του αυτή, γιατί ένα πρωί, λίγων καιρό κατόπιν, βροθήκε στο κρεβάτι του πεθαμένος, ένα άτυχε έξο.

—'Από τήν άπογοήτειο αυτή, ό πατέρας της Λουκίας έθεώρησε την κόρη του ότι θα της έδωχε τις ε-κείνη έπίσημο έπίδομα, για να σχηματισθή σιγά-σι-γά η πρόκληση της. 'Αλλά δεν πρόφτασε να πραγματοποιήση την ύπόσχεσή του αυτή, γιατί ένα πρωί, λίγων καιρό κατόπιν, βροθήκε στο κρεβάτι του πεθαμένος, ένα άτυχε έξο.

—'Από τήν άπογοήτειο αυτή, ό πατέρας της Λουκίας έθεώρησε την κόρη του ότι θα της έδωχε τις ε-κείνη έπίσημο έπίδομα, για να σχηματισθή σιγά-σι-γά η πρόκληση της. 'Αλλά δεν πρόφτασε να πραγματοποιήση την ύπόσχεσή του αυτή, γιατί ένα πρωί, λίγων καιρό κατόπιν, βροθήκε στο κρεβάτι του πεθαμένος, ένα άτυχε έξο.

—'Από τήν άπογοήτειο αυτή, ό πατέρας της Λουκίας έθεώρησε την κόρη του ότι θα της έδωχε τις ε-κείνη έπίσημο έπίδομα, για να σχηματισθή σιγά-σι-γά η πρόκληση της. 'Αλλά δεν πρόφτασε να πραγματοποιήση την ύπόσχεσή του αυτή, γιατί ένα πρωί, λίγων καιρό κατόπιν, βροθήκε στο κρεβάτι του πεθαμένος, ένα άτυχε έξο.

—'Από τήν άπογοήτειο αυτή, ό πατέρας της Λουκίας έθεώρησε την κόρη του ότι θα της έδωχε τις ε-κείνη έπίσημο έπίδομα, για να σχηματισθή σιγά-σι-γά η πρόκληση της. 'Αλλά δεν πρόφτασε να πραγματοποιήση την ύπόσχεσή του αυτή, γιατί ένα πρωί, λίγων καιρό κατόπιν, βροθήκε στο κρεβάτι του πεθαμένος, ένα άτυχε έξο.

—'Από τήν άπογοήτειο αυτή, ό πατέρας της Λουκίας έθεώρησε την κόρη του ότι θα της έδωχε τις ε-κείνη έπίσημο έπίδομα, για να σχηματισθή σιγά-σι-γά η πρόκληση της. 'Αλλά δεν πρόφτασε να πραγματοποιήση την ύπόσχεσή του αυτή, γιατί ένα πρωί, λίγων καιρό κατόπιν, βροθήκε στο κρεβάτι του πεθαμένος, ένα άτυχε έξο.

—'Από τήν άπογοήτειο αυτή, ό πατέρας της Λουκίας έθεώρησε την κόρη του ότι θα της έδωχε τις ε-κείνη έπίσημο έπίδομα, για να σχηματισθή σιγά-σι-γά η πρόκληση της. 'Αλλά δεν πρόφτασε να πραγματοποιήση την ύπόσχεσή του αυτή, γιατί ένα πρωί, λίγων καιρό κατόπιν, βροθήκε στο κρεβάτι του πεθαμένος, ένα άτυχε έξο.

—'Από τήν άπογοήτειο αυτή, ό πατέρας της Λουκίας έθεώρησε την κόρη του ότι θα της έδωχε τις ε-κείνη έπίσημο έπίδομα, για να σχηματισθή σιγά-σι-γά η πρόκληση της. 'Αλλά δεν πρόφτασε να πραγματοποιήση την ύπόσχεσή του αυτή, γιατί ένα πρωί, λίγων καιρό κατόπιν, βροθήκε στο κρεβάτι του πεθαμένος, ένα άτυχε έξο.

—'Από τήν άπογοήτειο αυτή, ό πατέρας της Λουκίας έθεώρησε την κόρη του ότι θα της έδωχε τις ε-κείνη έπίσημο έπίδομα, για να σχηματισθή σιγά-σι-γά η πρόκληση της. 'Αλλά δεν πρόφτασε να πραγματοποιήση την ύπόσχεσή του αυτή, γιατί ένα πρωί, λίγων καιρό κατόπιν, βροθήκε στο κρεβάτι του πεθαμένος, ένα άτυχε έξο.

—'Από τήν άπογοήτειο αυτή, ό πατέρας της Λουκίας έθεώρησε την κόρη του ότι θα της έδωχε τις ε-κείνη έπίσημο έπίδομα, για να σχηματισθή σιγά-σι-γά η πρόκληση της. 'Αλλά δεν πρόφτασε να πραγματοποιήση την ύπόσχεσή του αυτή, γιατί ένα πρωί, λίγων καιρό κατόπιν, βροθήκε στο κρεβάτι του πεθαμένος, ένα άτυχε έξο.

—'Από τήν άπογοήτειο αυτή, ό πατέρας της Λουκίας έθεώρησε την κόρη του ότι θα της έδωχε τις ε-κείνη έπίσημο έπίδομα, για να σχηματισθή σιγά-σι-γά η πρόκληση της. 'Αλλά δεν πρόφτασε να πραγματοποιήση την ύπόσχεσή του αυτή, γιατί ένα πρωί, λίγων καιρό κατόπιν, βροθήκε στο κρεβάτι του πεθαμένος, ένα άτυχε έξο.

—'Από τήν άπογοήτειο αυτή, ό πατέρας της Λουκίας έθεώρησε την κόρη του ότι θα της έδωχε τις ε-κείνη έπίσημο έπίδομα, για να σχηματισθή σιγά-σι-γά η πρόκληση της. 'Αλλά δεν πρόφτασε να πραγματοποιήση την ύπόσχεσή του αυτή, γιατί ένα πρωί, λίγων καιρό κατόπιν, βροθήκε στο κρεβάτι του πεθαμένος, ένα άτυχε έξο.

—'Από τήν άπογοήτειο αυτή, ό πατέρας της Λουκίας έθεώρησε την κόρη του ότι θα της έδωχε τις ε-κείνη έπίσημο έπίδομα, για να σχηματισθή σιγά-σι-γά η πρόκληση της. 'Αλλά δεν πρόφτασε να πραγματοποιήση την ύπόσχεσή του αυτή, γιατί ένα πρωί, λίγων καιρό κατόπιν, βροθήκε στο κρεβάτι του πεθαμένος, ένα άτυχε έξο.

—'Από τήν άπογοήτειο αυτή, ό πατέρας της Λουκίας έθεώρησε την κόρη του ότι θα της έδωχε τις ε-κείνη έπίσημο έπίδομα, για να σχηματισθή σιγά-σι-γά η πρόκληση της. 'Αλλά δεν πρόφτασε να πραγματοποιήση την ύπόσχεσή του αυτή, γιατί ένα πρωί, λίγων καιρό κατόπιν, βροθήκε στο κρεβάτι του πεθαμένος, ένα άτυχε έξο.

—'Από τήν άπογοήτειο αυτή, ό πατέρας της Λουκίας έθεώρησε την κόρη του ότι θα της έδωχε τις ε-κείνη έπίσημο έπίδομα, για να σχηματισθή σιγά-σι-γά η πρόκληση της. 'Αλλά δεν πρόφτασε να πραγματοποιήση την ύπόσχεσή του αυτή, γιατί ένα πρωί, λίγων καιρό κατόπιν, βροθήκε στο κρεβάτι του πεθαμένος, ένα άτυχε έξο.

—'Από τήν άπογοήτειο αυτή, ό πατέρας της Λουκίας έθεώρησε την κόρη του ότι θα της έδωχε τις ε-κείνη έπίσημο έπίδομα, για να σχηματισθή σιγά-σι-γά η πρόκληση της. 'Αλλά δεν πρόφτασε να πραγματοποιήση την ύπόσχεσή του αυτή, γιατί ένα πρωί, λίγων καιρό κατόπιν, βροθήκε στο κρεβάτι του πεθαμένος, ένα άτυχε έξο.

—'Από τήν άπογοήτειο αυτή, ό πατέρας της Λουκίας έθεώρησε την κόρη του ότι θα της έδωχε τις ε-κείνη έπίσημο έπίδομα, για να σχηματισθή σιγά-σι-γά η πρόκληση της. 'Αλλά δεν πρόφτασε να πραγματοποιήση την ύπόσχεσή του αυτή, γιατί ένα πρωί, λίγων καιρό κατόπιν, βροθήκε στο κρεβάτι του πεθαμένος, ένα άτυχε έξο.

Μαζύ με τά λίγα φτωχικά τους έπιπλα, πήραν μαζί τους και τό σκυλάκι τους, τη Σίβα, την όποια ή Λουκία είχε περιμαζέψει μια μέρα μέσα από τό δρόμο, χαμένο από μισοπεθαμένο από την πείνα. Ήταν ένα μικρό σκυλάκι, καθαρό, φρόνιμο, ώραιο, χαριτωμένο. Σκέφτηκαν να τό πουλήσουν κι' αυτό, αλλά δεν βάσταζε ή καρδιά τους. 'Η Λου-κία τό αγαπούσε τόσο, ώστε με κανέναν τρόπο δεν θα μπορούσε να τό άποχωρισθή.

—Θα τό στερεώω όλα, είτε στη μητέρα της, θα εργασθώ, αλλά δεν θ' άποχωρισθώ ποτέ από τη Σίβα μου, πού ή φωνή της είνε άθά-να και χρυσάλλη, σάν γέλιο παιδιού!...

Έπλησαν λοιπόν μαζί τους τη Σίβα, με την έλπίδα ότι θα ερχόν-τοσαν καλύτερες μέρες.

Τη σκέψη τών δύο γυναικών άπασχολούσε τώρα τό μεγάλο πρόβλη-μα της βιοπάλης. Έδοκίμασαν στην άρχή τη ραπτική και τό κόνειο, μά χωρίς να επιτύχουν. Έπρεπε να βρουν άλλη εργασία. Ποιά; Με-πολύ θάρρος ή Λουκία ζήτησε να βρή μαθημάτα, μά δεν κατάφερε τί-ποτα. Της προσέφεραν, τέλος, μια θέσι παιδαγωγού, αλλά δεν θέλη-σε να χωρισθή από τη μητέρα της. Είνε αδύνατον να φαντασθή κανείς πόσα δάκρυα έχρυσαν ή δύο γυναίκες στην άπελπία τους.

—'Από τήν άπογοήτειο αυτή, ό πατέρας της Λουκίας έθεώρησε την κόρη του ότι θα της έδωχε τις ε-κείνη έπίσημο έπίδομα, για να σχηματισθή σιγά-σι-γά η πρόκληση της. 'Αλλά δεν πρόφτασε να πραγματοποιήση την ύπόσχεσή του αυτή, γιατί ένα πρωί, λίγων καιρό κατόπιν, βροθήκε στο κρεβάτι του πεθαμένος, ένα άτυχε έξο.

—'Από τήν άπογοήτειο αυτή, ό πατέρας της Λουκίας έθεώρησε την κόρη του ότι θα της έδωχε τις ε-κείνη έπίσημο έπίδομα, για να σχηματισθή σιγά-σι-γά η πρόκληση της. 'Αλλά δεν πρόφτασε να πραγματοποιήση την ύπόσχεσή του αυτή, γιατί ένα πρωί, λίγων καιρό κατόπιν, βροθήκε στο κρεβάτι του πεθαμένος, ένα άτυχε έξο.

—'Από τήν άπογοήτειο αυτή, ό πατέρας της Λουκίας έθεώρησε την κόρη του ότι θα της

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ι Σ Ω Σ !...

ΤΣΙ ήταν... 'Η αγάπη τους στάθηκε μία από τις άγνες και ρομαντικές εκείνες αγάπες, τις νεανικές αγάπες που αφήνουν βαθιά τα σημάδια τους στην καρδιά. Θά έλεγε κανείς ότι τα μάτια του Ραούλ 'Ορπελά, ανοίγοντας στον κόσμο, δεν αντίκρισαν τίποτα άλλο παρά μονάχα την άνοιξιάντη όμορφη της 'Ινές Καμπέρρα.

Εκείνη ήταν δεκάξη χρόνων κι' εκείνος δεκαοχτώ όταν για πρώτη φορά έσμιξαν τα χέρια τους, σ' έναν εξώστη, μία νύχτα λουσμένη στ' αρώματα των γιοσεμών του κήπου. Τα χείλη τους συγκινήθηκαν ερωτικά λόγια και υποσχέσεις και η καρδιά τους ετοιμαζόταν για το μέλλον. Τα επόμενα δύο χρόνια η ζωή περιοριζόταν γι' αυτούς, μονάχα στις στιγμές που βλέπονταν και που βρισκόταν ο ένας κοντά στον άλλον. Δεν μιλούσαν πολύ... Μήπως είχαν να μιλήσουν για τίποτα άλλο, εκτός από την αγάπη τους. Αυτήν όμως τη διάβαζαν στα μάτια τους, μάτια όμορφα από συγκίνηση και ευτυχία... Και ή μέρες πενούσαν ευτυχισμένες...

Μία μέρα όμως, ο πατέρας της 'Ινές αναγκάστηκε να φύγει για την Ελβετία, για κάτι δουλειές του. Και πήρε μαζί του και την 'Ινές! Θά έλειπαν μόνο μερικούς μήνες!... Χρονικό διάστημα ελάχιστο για έναν άνθρωπο που δεν έχει δομένη την καρδιά του — μα αιώνας ολόκληρος γι' αυτόν που δεν συλλογίζεται τίποτε άλλο εκτός από τον γοητισμό.

Μόλις η 'Ινές έφυγε, μία άτελεστη απελπισία κυριεύει τον Ραούλ.

Τού φαινόταν πως η ψυχή του είχε πετάξει από το σώμα του. Άναστήθηκε και πάλι όταν έλαβε το πρώτο γράμμα της αγαπημένης του. Το ζήτησε, στοργικά του λόγια θά τον γοήτευαν σε άλλη περίπτωση... Μά ο Ραούλ προσέθεσε με δονηρή κατάληξη, κάτι άλλο: ενώ αυτός πέθανε για τον χωρισμό της, η 'Ινές εξακολουθούσε να ζει. Τού περιέγραφε τις εντυπώσεις της από το ταξίδι της, τις γνωριμιές που έκανε, τα περιστασιακά πράγματα που είδε και έζησε... όλες τις απρόοπτες διασκέδασεις που της έπεφταν στην αγκαλιά της περιπέτειας αυτής περιλάλησης...

Ο χαρούμενος τόνος αυτής της επιστολής, λήθησε τον Ραούλ. Φανταζόταν πως η 'Ινές δεν θα είχε μάτια να προσέξει τη γίνεση τριγώνου της, τώρα που έλειπε μακριά του... Εκείνη όμως φαινόταν ένδοξα αμείνη από το ταξίδι της!

Ο Ραούλ έλαβε κι' άλλα γράμματα από την 'Ινές. Μά, σιγά-σιγά, εκείνη άρραωσε την αλληλογραφία της. Είχε περάσει κάμποσους καιρούς από τότε που έφυγε... Και, μία μέρα, ο νέος έμαθε ότι η αγαπημένη του δεν θα ξαναγυρνούσε ποτέ πια... Είχε παντρευτεί εκεί κάτω που πήγε!... Ο Ραούλ δεν είχε τη δύναμη να κλάψει όταν έμαθε την είδηση αυτή... Ο λόγος τον στάθηκε βουβός και άγριος. 'Απότομο, δεν τον γονάτισε η απελπισία. Ένα υπέρτατο θάρρος γεννήθηκε ξαφνικά στην ψυχή του. Και είπε:

— Θά περιμένω! Και στο μεταξύ, θά φροντίσω να γίνω άξιος της αγάπης της!

Και ο Ραούλ, τοποθέτησε στο γραφείο του μία φωτογραφία της 'Ινές και στράφηκε στη δουλειά, με πέσμα κι' επιμονή...

Πέρασαν πέντε, δέκα, είκοσι χρόνια. Ο Ραούλ είχε κάνει μεγάλη περιουσία, είχε αποκτήσει όλες τις τιμές που κάνουν την ευτυχία ενός φιλόδοξου ανθρώπου... Και, μία μέρα, έμαθε επί τέλους πως ο σύζυγος της 'Ινές είχε πεθάνει! Η 'Ινές ήταν ελεύθερη τώρα!... Ο Ραούλ έννοιωσε την καρδιά του να χτυπά πάλι με νεανική όρμη.

Έτρεξε στο ταχυδρομείο και τηλεγράφησε της 'Ινές τα παρκατά λόγια:

«Σ' αγαπώ. Σέ περιμένω. Ο πιστός σου αραβωνιαστικός. Ραούλ».

Και περιμένει τον γιοιό της! Πέρασε στιγμής απείροχρητες αγωνίας, καρτερώντας μία απάντηση... Από τη στιγμή όμως που έλαβε ένα τηλεγράφημα με μία λέξη μονάχα: «Έρχομαι!», ο Ραούλ έκανε σαν τρελλός από τη χαρά του. Οι φίλοι του δεν ήξεραν πού ν' α-

ποδώσουν την ξαφνική μεταβολή του χαρακτήρος του. Ο Ραούλ δεν περιπατούσε πια. Πετούσε! Δεν ζούσε απλώς. Έπυρπολετο ολόκληρος από μία εσωτερική φλόγα!...

Ένα γλυκό πρωινό του Σεπτεμβρίου, το καράβι που θά έφερνε την 'Ινές, μπήκε στο λιμάνι. Η προκυμαία ήταν γεμάτη από κόσμο. Ο Ραούλ στεκόταν σε μία άκρη, αμίλητος και ταραγμένος... Σ' όλη του τη ζωή περίμενε αυτή τη στιγμή — και γι' αυτή φορά φρόντισε αυτή τη συνάντησι...

Οι ταξιδιώται κατέβαιναν ένας-ένας από τη σκάλα κι' έπεσαν στην αγκαλιά των συγγενών και φίλων τους... Έξαφνα ο Ραούλ έγινε κατακίτρινος, κι' ένας τρόμος του έσφιξε την καρδιά, έκανε τις δυνάμεις του να παραλύσουν. Είδε την 'Ινές να τον πλησιάζει, νέα και φρούα όπως άλλοτε, με κατάνθη μαλλιά, με δροσερό πρόσωπο, που έλαμπε από χαρά, φρονώντας ένα γριζό κοστούμι και κρατώντας στο χέρι της μία μικρή βαλίτσα.

Όταν ο Ραούλ ξαναείδε τη φίλη του, θύσια και ανατάλαξη όπως πριν είχε αφήσει πριν από είκοσι χρόνια, τον έλασε ύλητος... Άρμησε προς αυτή, της άρπασε τα χέρια και την κυττάζε άχρηστα στα μάτια.

— Έσύ είσαι, 'Ινές; ψιθύρισε.

Εκείνη χαμογέλασε. Το βλέμμα της ήταν λιγάκι πορνό. Ο Ραούλ δεν αναγνώρισε το χαμόγελό της...

— Είμαι λοιπόν, Ραούλ, διαφορετική απ' αυτή που θυμάσαι; τον ρώτησε.

Ο Ραούλ δεν τόλμιζε να μιλήσει. 'Απότομο θά ήθελε να ρωτήσει την 'Ινές τι ψάδια έγινε και δεν άλλαξε διόλου στο διάστημα από και διατηρούσε όλη τη λάμψη της νεανικής όμορφιάς της, σαν να είχε σταματήσει ο χρόνος γι' αυτήν... Μισούσε τα χείλη του και ήπιε σταματήσει ο χρόνος γι' αυτήν... Μισούσε τα χείλη του και ήπιε σταματήσει ο χρόνος γι' αυτήν...

— Όχι εδώ! του είπε.

Ο Ραούλ την οδήγησε στο αυτοκίνητό του.

Όταν έφτασε στο σπίτι του, η νέα κίτσα προσεκτικά τη μεγάλη φωτογραφία της, που ήταν πάντοτε τοποθετημένη στο γραφείο του Ραούλ, και ύστερα κυττάχτηκε σ' έναν καθρέπτη σαν να ήθελε να κάνει σύγκριση. Κατόπιν έβλεπε ένα βλέμμα στο Ραούλ — ήταν φανερό ότι η κατάληξη του τη διασκέδαζε — άνοιξε την τσάντα της, έβγαλε από μέσα ένα γράμμα και το έδωσε στο οικοδεσπότη, χωρίς να του πη λέξει.

Ο Ραούλ αναγνώρισε τον γραφικό χαρακτήρα της 'Ινές. Έσχισε τον φάκελλο με νεανική, απότομη χειρωνακία και διάβασε την επιστολή:

«Αγαπημένε μου Ραούλ, έρω πως έχεις κλειμένη στην ψυχή σου μία εικόνα, τη δική μου, και τη βλέπεις πάντοτε χαμουργιότατα. Λοιπόν, χωρίς να συλλογισθείς ότι περάσαν πολλά, πέρα πολλά χρόνια από τότε. Έγώ όμως έννοιωσα έρω θεία τό πέρασμα της ζωής. Μά έλαβε τόσο πολύ, ώστε να σου προσφέρω εκτός από μία δονηρή απογοήτευσιν... Άπορεύω λοιπόν να σε εναυσταντήσω, έπειδή φοβάμαι μήπως διαβάσω στο βλέμμα σου μία καταπληκτική πένθιμη έκφραση...»

Λένε πως η κόρη μου μοιάζει, πως είναι σήμερα απαράλλακτη με μένα, όταν είχα την ηλικία της... Ξέρει την απλή ερωτική ιστορία μας, έχει πόσο μου έμεινε πιστός... Της μιλάει τόσο σιωπηλά, για τους όρκους και τα φίλια που έχουμε ανταλλάξει, ώστε έζησε και η ίδια αυτές τις στιγμές... Και η καρδιά της χτυπάει τώρα για σένα, όπως χτυπούσε άλλοτε και η δική μου. Μόνη της μου λέει ότι κανείς δεν αέλει τόσο ν' αγαπήσει, όπως εσύ. Έγώ είχα όρμη να πάρω την άφωνα να φύγει, νάφρη να σε συναντήσω... Έγώ είχα όρμη να περάσω τα νύκτα σου άγρια και μεγαλοχρόνια... Θά ήθελα πολύ να επαναρβώσω το κακό που σου έκανα, προσφέροντάς σου την κόρη μου για σύζυγο... Παρακαλώ το Θεό να γνωρίσεις κι' οι δύο την ευτυχία...

Ο Ραούλ άφησε το γράμμα να πέσει από τα χέρια του, χωρίς να το αποτελειώσει. 'Υστερα γύρισε και κυττάζε τη νέα που καθόταν σε μία μεγάλη πολυθρόνα... Τα μάτια του ήταν πλημμυρισμένα από δάκρυα... Και την είδε να του αλώνει τα χέρια της... Τότε ο Ραούλ έβλεπε στα πόδια της και, άκουμπώντας το μέτωπο στα γόνατά της, έλαμπε πολύ, ενώ εκείνη, πάντοτε αμίλητη, του χάρτινε τα μαλλιά...

Τέλος, ο Ραούλ, άκουμπώντας από τα δάκρυα σήκωσε το κεφάλι του. Κυττάχθηκαν. Τα βλέμματα και των δύο έκαναν μία ερώτησι. Ήταν δυνατό ν' αγαπηθούν, να γνωρίσουν μαζί την ευτυχία... Και τα χείλη των δύο ψιθύρισαν συγχρόνως — με φωνή θλιμμένη, αλλά και γεμάτη έλπιδα — μία μονάχα λέξη:

— Ίσως!...

ΜΑΞ ΝΤΑΙΡΩ

Τα χείλη τους συγκινήθηκαν ερωτικά λόγια.

ΤΑ ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο... ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ!

(Πώς ένας καλλιτέχνης έσωσε την Γαλλία από την επιδρομή των Πρώσων)

Ο Φρειδερίκος Γουλιέλμος της Πρωσίας

ΕΤΑ τον θάνατο του Μεγάλου Φρειδερίκου, ο οποίος πέθανε άτεκνος, στο θρόνο της Πρωσίας ανέβηκε ο ανιψιός του και διάδοχός του, Φρειδερίκος Γουλιέλμος, ένας νέος επιπόλαιος, δειλός, κατωτέρως διανοητικότητας και τρομερά δεισιδαιμόνων, ένας άνθρωπος τέλει, σχεδόν ανόητος.

Την εποχή εκείνη, σ' ολόκληρη τη Γερμανία είχε απλώσει τους σκοτεινούς πλοκάμους του ο μυστικισμός, πνιγώντας κάθε πνευματική κίνηση και την ελευθερία σκέψης.

Η μασωνική προπαγάνδα όργιζε, έταίρειες θεωρούσαν, θεοοπατούν, πνευματιστών και κάθε είδους θρησκολήτων και φανατικών είχαν ιδρυθεί, των οποίων τα μέλη ήσαν σ' εκατοντάδες χιλιάδες.

Συγχρόνως μία τρομακτική κρίσις, οικονομική, πολιτική, κοινωνική, φιλοσοφική και θρησκευτική συνεικόνιζε ολόκληρη τη Γερμανία. Από πονηρά δεν φαινόταν καμιά έλπιδα αναδιοργάνωσης του έθνους και απελευθέρωσης του πνεύματος. Η ήθη και η πνευματική κατάσταση είχε φτάσει στο μεγαλύτερο σημείο της. 'Ετσι η Πρωσία είχε κατακτήσει το κέντρο της άποδοδορμικότητας και του αίσους. Έβγινε, πτωχότερη, μεγάλου γαυακτισμένου, πλούσιοι άστοι, κτηνητά, άξιοματικοί, άνοητοι υπάλληλοι, διανοούμενοι, χαρωμάτες, άνοητοι και γυναίκες, όλοι ήσαν μέλη διαφόρων έταιρειών. Όσους, πάντως, μαγικές και άλλες θεωρητικές αποτελούσαν το άπαιτον των έθνών τους.

Ο Φρειδερίκος Γουλιέλμος, δεισιδαίμων και πρόκλητος καθώς ήταν, είχε αρθεί κι' αυτός, πρώτος και καλύτερος, στη θρησκευτική αίρεση των «Ρέ-Κρού», η οποία παραδεχόταν την εμφάνιση φυσικών και δεν έπιχειρούσαν τίποτε πέρα από συμβουλευτικούς τοις ολισσώσους.

Την ίδια αρχαίως εποχή, η Γαλλία βρισκόταν μέσα στον πυρετό της επανάστασης και πλήρης άναρχια έακρατόσθη σ' αυτή. 'Ετσι παρουσιάζονταν μία πρόβλεψη εύκαιρα στην Πρωσία να έλκε την πόλιν και να επιτύχει με λίγες θύσεις μεγάλα έδαφη και οικονομικά κέρδη.

Και πραγματικά αποφασίστηκε ο πόλεμος και η έκστρατεία. Εναντίον των Πρώσων, Ο Πρωσικός στρατός, υπό την άνωστή διοίκηση του άρχιστρατήγου Φρειδερίκου Γουλιέλμου, πέρασε σ' όλη την εισέλαβε άρχιστρατήγος στη Γαλλία. Όλοι περίμεναν τότε να φτάσει ο νέος μέγας στο Παρίσι. Κι' αυτοί άνα οι Γάλλοι παραδεχόντουσαν, ότι θά έλκε με μεγάλη εύκολια.

Ένώ όμως το Πρωσικό στρατεύοι βρισκόταν στο Βερντέν, Έξαφνα, χωρίς κανένα προαναγγέλλο, ο βασιλέας Φρειδερίκος Γουλιέλμος διάταξε γενική ύπνωση. Το πράγμα ήταν ανέλπιστο για τους Γάλλους, οι οποίοι τα είχαν πει χαμένα.

Η έπησης της ανεξήγητης αυτής ύπνωσής τους Πρωσικών στρατευμάτων άναστάσσε ολόκληρη τη Γερμανία κι' όλοι προσπαθούσαν να βρουν την αιτία, που άνάνανσε τον βασιλέα να τη διατάξει. Πλήθος ύπνωσης και πιθανοτήτων άδραν να κυκλοφορήσουν, και καμιά έξήγησι δεν μπορούσε να δοθεί. 'Εφτασαν μάλιστα μερικά νύκτα στο σημείο να συσχετιστούν την Έξαφνα των άδαιωντων με Μινωεύ του Λούδρου με την ανεξήγητη κι' Έξαφνη ύπνωσι των Πρώσων και να πουν, ότι ο βασιλέας της Πρωσίας διατάχθηκε απ' τους Γάλλους.

Τα πραγματικά όμως αίτια της Έξωφρενικής έκείνης άποφάσεως του βασιλέως Φρειδερίκου Γουλιέλμου άπεκαλύφθηκαν πολύ άργότερα, μετά τον θάνατό του. Ο περίφημος Γάλλος ιστορικός Λενότρ, έκτελεσε ως έξης περίπου:

Το βράδυ που κατέλαβε ο Πρωσικός στρατός το Βερντέν, ο βασιλέας Φρειδερίκος Γουλιέλμος έδωσε ένα μεγάλο χορό προς τιμήν των άξιωματικών του.

Ο χορός αυτός σημεύωσε μεγάλη έαυτυχία. Η εύθυμία είχε ά-

νίσει κι' όλοι χόρευαν άμέτρητοι υπό τους ήχους της μουσικής.

Σε κάποια στιγμή, ο Πρώσος βασιλέας, ζαλισμένος απ' την κίνηση, άπεσθη σε μία άκρη της αίθουσας για να άναυνησει λίγο. Έξαφνα, κάποιος μουφορορεμένος κύριος τον πλησίασε από πίσω και του ψιθύρισε κάτι στ' αυτί. Ο Φρειδερίκος ταράχτηκε άμέσως, έγινε κατακίτρινος και χωρίς να πη λέξει, άκολούθησε τον άγνωστο μουφορορεμένο κύριο.

Αυτός όμως, άφω τον οδήγησε σε μία αίθουσα, που φωτιζόταν με κόκκινες πολυέλαους, τον άφησε μόνο.

Ο Φρειδερίκος τα έλασε κι' άρχισε να κυττάζει γύρω του φοβισμένος. Έξαφνα τότε είδε κάτι που έκανε το αίμα του να παγώσει μέσα στις φλέβες του.

Μία σειρά όρθιων φορέτρων ήσαν άκουμπισμένη στους τέσσερες σκοτεινούς τοίχους της αίθουσας.

Θέλησε άμέσως να φύγει. Μία φωνή όμως που φαινόταν σαν να έβγαινε μέσα από πάρο, τον κάρφωσε στη θέση του άκινήτου.

Η φωνή έκείνη έλεγε:

— Στάσου. Δεν θά βγής από δω μέσα, προτού μ' άκούσεις!

Κι' άμέσως τα βαρεία παραπέτασματα που ύπνχαν στο βάθος της αίθουσας, παραμέρισαν και παρουσιάσθηκε μπροστά του ολόζωντανος ο θεός του, ο Μεγάλος Φρειδερίκος! Φορούσε την περίφημη ρενταγόντα του και κρατούσε στα χέρια του τη στρατιωτική ράβδο του.

Ο δεισιδαίμων βασιλέας θέλησε να τρανιλήσει κάτι, αλλά το φάντασμα του θεού του του έπέβαλε σιωπή και είπε:

— Δεν με άναγνωρίζεις; Δεν θυμάσαι που σ' έσφιξα στην αγκαλιά μου, όταν έπέστρεψες με τον στρατό μου από το Μαρσεύλιν; 'Αν θυμάσαι καλά, σου είπα τότε: «Μου είσαι περισσότερο άγαπητός από άνηψό μου! Είμαι παλιό μου. Σ' άγα κληρονόμησε» κι' ύνομιά μου και την δόξα μου!...» 'Ε, λοιπόν, από στοργή σου επαναλαμβάνω τώρα τα λόγια, που άκούετε κι' ο Κάρολος ΣΤ', στο δάσος του Μάν: «Μη κάνεις πια θύμα έμπαός. Έχεις προδοθεί!» Άκούστε... Μην προχωρήσεις πια ούτε θύμα!...

Ο Φρειδερίκος Γουλιέλμος είδε κατόπιν τον ένδοξο θεό του να χάνεται πίσω απ' τα βαρεία παραπέτασματα.

— Θείε! Θείε!... φώναξε.

Και σιωπώντας άναστήθηκε στο χαλί.

Όταν συνήλθε, έτρεξε στην αίθουσα του χορού και άμέσως διάταξε τον ύπνο στή του να άτοιμάσει την διαταγή της γενικής ύπνωσής τους για να την άναυνησει.

Έπειτα από μερικά χρόνια καθύστερη στο Παρίσι, όπου ήταν ο ήρωας, που έσωσε την Γαλλία από τον ξένο κατακτητή, Ο βασιλέας Λοιπόν που παρουσιάστηκε στο Φρειδερίκο Γουλιέλμο δεν ήταν άλλος από τον διάσημο τραγωδία της «Κοκκινη Φαντομά» Φρεν, ο οποίος πολλές φορές είχε υποδυθεί επί σκηνής το πρόσωπο του Φρειδερίκου του Μεγάλου, του άπαιτου έμμεστο με καταπληκτική έαυτυχία την φωνή και τις κινήσεις.

Ο Φρεν, λοιπόν, όταν έμαθε την πρόβλεψη των Πρωσικών στρατευμάτων, συνέλαβε το τολμηρό αυτό σχέδιο, έχοντας έμπιστοσύνη στην ικανότητά του ικανότητά και στην δεισιδαιμόνια του βασιλέως της Πρωσίας.

Στον πόλεμο λοιπόν του 1792 μεταξύ Γαλλίας και Πρωσίας έπαιξαν σπουδαίο ρόλο δύο πρόσωπα: Ο βασιλέας Φρειδερίκος Γουλιέλμος και ο ήρωας Φρεν. Ο ένας δημιούργησε την πνευματική και ήθη της πατρίδας της χώρας του κι' ο άλλος γέννησε της μεγάλης προόδου της πατρίδας της χώρας στην επαναστατημένη Γαλλία!...

ΣΥΜΦΑΛΟΓΙΑ

— Τα πάθη αντικαθιστούν στην ψυχή μας τη θέληση όταν αυτή λείπει.

— Οι νόμοι μοιάζουν με μιν άλυσίδα που περιβάλλει όλους τους ανθρώπους. Οι μεγάλοι την περνούν δρασκελίζοντάς την και κάποτε πατώντας την, ενώ οι μικροί για να θούν έξω αιώσαν κάτω απ' αυτήν, έποντας και κάποτε πεδονώντας από το βάρος της.

— Στη δυστυχία κρύβεται ο φίλος, στον κίνδυνο ο άνδρείος και στην όρμη ο φρόνιμος.

Ο Φρειδερίκος Γουλιέλμος της Πρωσίας

ΜΕΓΑΛΟΦΥΤΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΗ

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ... ΚΑΙ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΤΗΣ

ΕΝΑΣ μεγάλος Παρισινός εκδοτικός οίκος ανήγγειλε, ότι θα εκδόσει προσεχώς το «Ήμερολόγιο» του Σουηδού φιλοσόφου Κάρλ Αλμχίστ. Η εξαφανιστική σημασία του «Ήμερολογίου» αυτού είναι, ότι από την ημέρα που βρέθηκε σ' ένα παρατεταμένο σεντούκι του φιλοσόφου, πριν από ένα χρόνο περίπου, διελεύ-

κανε ένα από τα σκοτεινότερα δικαστικά αινίγματα της Σουηδίας, ένα συνταρακτικό πρόβλημα που απασχόλησε πολλούς συγγραφείς, ψυχολόγους και εγκληματολόγους. Τό πρόβλημα αυτό ήταν αν ο Κάρλ-Ιονάς-Λουδοβίκος Αλμχίστ, ένας από τους μεγαλύτερους Σουηδούς φιλοσόφους του περασμένου αιώνα, απειρεσθήκη πρόφασι, όπως ισχυρίζονται πολλοί, να δηλητηριάσει τον εαυτό του. Τα πάντα μαρτυρούσαν, ότι ο Αλμχίστ έκανε την εγκληματική αυτή απόπειρα, αδιάφορο αν οι Σουηδοί διανοούμενοι διαμαρτύρονται, λέγοντας ότι ήταν αδύνατον ο μεγάλος αυτός συγγραφέας να είναι ένας κοινός δηλητηριαστής. Τό πρόβλημα αυτό απασχόλησε επί δεξήντα δύο χρόνια πολλούς γιατρούς και επιστήμονες. Και έγραφε τα βρεθή ένα παλιό «Ήμε-

□ □ □ Η ΞΕΝΗ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ □ □ □

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ

(Πίναξ του Σίφερτ).

ρολόγιος του Αλμχίστ, στο οποίο ο συγγραφέας σημειώνει σκέψεις και παρατηρήσεις του, για να αποδειχθεί από όρισμένες σελίδες του, ότι ο φιλόσοφος μας ύπηρεζε όχι μονάχα ένας άκατετον—αυτό δεν δυσκολεύονταν να το αναγνωρίσουν και οι πιο φανατικοί υπερασπιστές της μνήμης του!—αλλά και ένας κοινός δηλητηριαστής.

Καταλαβαίνετε τώρα, με πόση αντίστοιχότητα περιμένουν στη Γαλλία την έκδοσιν, με μετάφραση, αυτού του «Ήμερολογίου». Στο μεταξύ, η έφημερίς και τα φιλολογικά περιοδικά των Παρισίων δημοσιεύουν εκτενείς βιογραφίες του Αλμχίστ. Η ζωή αυτού του φιλοσόφου είναι από ενδιαφέροντα και από τα πιο δραματικά μυθιστορήματα. Ακούστε τις καταπληκτικές περιπέτειές του:

Ο Κάρλ Αλμχίστ γεννήθηκε το 1792. Ο πατέρας του ήταν ένας άκατος κληρικός και η μητέρα του μία κυρία από αριστοκρατική οικογένεια. Ο Κάρλ έδωσε πρόωρα δείγματα πνευματικής ανάπτυξης. Σε ηλικία δέκα ετών, διάβασε Όμηρο στο πρωτότυπο. Και όταν έγινε δεκάεπτα ετών, ανεκρολόισε να ιδρύσει μία νέα θρησκεία! Ήξετε τη γνώμη, ότι η άστοχλή του σ' αυτό τον κόσμο ήταν μεγάλη, απορροστική για τις τύχες της ανθρωπότητας.

για την αγορά ενός άρροκίματος, σε μία έξοχη, όπου θα στεγαζόταν η αναμορφωτική αυτή λέσχη. Μα οι όπαδοι του Αλμχίστ ήταν τόσο πολλοί κι ο καθαρός αέρας τους άνοιξε τόσο την όρεξη, ώστε ο δημιουργός του νέου σκανδιναβικού πολιτισμού, ο οποίος θεωρούσε υποχρέωσή του να τρέφει τους μαθητές τους, έγραψε μέσα σε λίγο καιρό όλη την περιουσία του.

Όταν ο ιδεολόγος αυτός βρέθηκε σε δύσκολη οικονομική θέση, αναγκάστηκε να έρθει σε κάποια επαφή με την πεζή πραγματικότητα. Και την πραγματικότητα αυτή την έκανε πιο δύσκολη, πιο αποκρουστική, ή σύζυγός του, μία μοχθηρή γυναίκα, που δεν άφανε να πάει χαμένη καμιά ευκαιρία, προκειμένου να ληστήσει και να διασβεστήσει τον άντρα της. Κι έτσι τα χρόνια περνούσαν δύσκολα για τον άτυχο διανοούμενο, που μαρτυρούσε με τη σκέψη, ότι δεν μπορούσε να πραγματοποιήσει τα ποικίλα ποιητικά του όνειρα.

Τέλος, ο Αλμχίστ αποφάσισε, σε στιγμές απελπισίας, να γίνει πατάς. Αφού όμως φόρεσε για μερικούς μήνες την αμόνητη γενότα του διαμορφωμένου ιερέως, την βαρέθηκε, την πέταξε, πήγε στη Στοκχόλμη και άρχισε να γράφει μυθιστορήματα και διηγήματα. Τα λογοτεχνικά του έργα διακρίνονται για τη σκοτεινή τους ένταση και την καλοδομημένη ποιητική γλώσσα τους. «Υστερ» από λίγο καιρό, το 1840, ο Κάρλ έγραψε δύο φιλοσοφικές μελέτες για τον θρησκευτικό μυστικισμό, που θεωρούνται άριστοι οργανισμοί στο είδος τους και διδάσκονται ακόμα στα Πανεπιστήμια της Σουηδίας.

Ο Αλμχίστ, παρ' όλη τη μεγάλη φιλολογική παραγωγή του, που τον άφανε άρεσά κέρδη, βρισκόταν πάντοτε σε οικονομικές ανάγκες.

Μία μέρα, γνωρίζοντας, ότι έβλεπε παράξενος τύπο, τον άφμαχο καπετάνιο φόν Σέβεν, έναν τρομερό τοκογλύφο, στον οποίο κατέφευγαν όλοι οι χρωστωμένοι της Στοκχόλμης, για να τον δανείζονται χρήματα, αδιάφορο με πόσο τόκο. Ο φόν Σέβεν δεν είχε σε κανένα εμπιστοσύνη, λόγω της δουλειάς του. Τό περίεργο όμως είναι, ότι έννοιας ανεξήγητης συμπάθεια για τον συγγραφέα και ότι του δάνεισε πολλές φορές χρήματα, χωρίς να του ζητήσει καμιά άλλη εν γένει, εκτός από τις απαραίτητες αποδείξεις. Έτσι ο Αλμχίστ έφτασε στο τέλος να του χρωστούσε ένα ποσό άνω των εκατοντάδων. Κατάλαβε τότε, ότι δεν μπορούσε ποτέ να ξεπληρώσει τον καπετάνιο. Η άγανάκη όμως του έδειχνε ο τοκογλύφος, θα διαστύσει πάντοτε: Και έν μία μέρα ο Σέβεν του ζητούσε τα χρήματά του:

Ο φιλόσοφος σκέφτηκε τότε, ότι αν ο τοκογλύφος έκανε τις αποδείξεις του, δεν θα μπορούσε να στηρίξει πονημένα τις εξιώσεις του, αφού θα του έλειπαν τα πειστήρια κι' αφού ο Αλμχίστ ήταν άπορροσμένος ν' άρνηθι, ότι δανείστηκε χρήματα από τον καπετάνιο. Η σκέψη αυτής δεν ήταν βέβαια διόλου τυχαία για έναν διανοούμενο. Μα ο Αλμχίστ βρισκόταν σε οικονομικό αδιέξοδο και σκεπτόταν, όπως σκεπτόνται όλοι οι κοινά άνθρωποι σε ανάλογες περιπτώσεις.

Μία νύχτα λοιπόν, ενώ ο καπετάνιος κοιμόταν, ο Αλμχίστ του έκλεψε τις αποδείξεις. Ο φόν Σέβεν δεν δύσκολα έβρεχε να καταλάβει, ότι ο δράστης της κλοπής αυτής ήταν ο προστατευόμενός του. Έγινε

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Όλη η φυτική μέταξη της Κίνας, της Ιαπωνίας και των Ινδιών, αποστέλλεται δια του Σητλ στη Νέα Υόρκη, ή όποια είναι και η μεγαλύτερη σ' όλο τον κόσμο αγορά της φυτικής μετάξης.

— Τό επιτόκεια συγκεντρώνεται στο Σητλ και μεταφέρεται κατόπιν με ειδική αραξοτοχία στη Νέα Υόρκη.

— Την άμαξοτοχία αυτή, εκτός του άλλου προσωπικού, συνοδεύουν 150 άστυνομικοί και δέκα χειριστάι πολυβόλων, για ένδεχομένη επιδρομή ληστών.

— Γιατί ή άξία της μετάξης που μεταφέρεται κάθε φορά από το Σητλ στη Ν. Υόρκη, ανερχεται περίπου σε 50.000.000 φράγκων.

— Ένός εκατομμυρίου χρυσός ζυγίζει 322.580 κιλά, κι' έχει όγκο 16 και 3/4 κυβ. μέτρα.

— Αν ο χρυσός αυτός μεταβληθεί σε σύρμα διαμέτρου 3 1/4 του χιλιοστομέτρου, μπορεί να περιβάλει όλόκληρη τη Γη.

— Για να μεταφερθή δε σιδηροδρομικώς, χρειάζονται 64 βαγόνια, καθένα από τα όποια να χωράει 5.000 κιλά.

— Ο Βιεννέζος βιολόγος δόκτωρ Πρίσιπτεκ, άνεκρίνωσε από ή μερών ότι έπνιξε να τοποθετη σε διάφορα ζώα οφθαλμούς άλλων ζώων.

— Τα σχετικά πειράματα που έκανε σε 80 κοινέλια, 60 λαγούς, 30 κότες, 25 βόδια, 25 άλογα και σε 400 ψάρια, έπνιξαν ατόλως.

— Όπως άναγγέλλουν ή ευρωπαϊκές έφημερίδες, ο διάσημος Βέλγος καθηγητής Πικάρ έτοιμάζει για τον ερχόμενο Αύγουστο νέα πτήση του στη στρατόσφαιρα, προς μελέτην των κοσμικών άκτινων, των όποιων έπνιμεν ν' άνακαλύψη το μυστικό. Η άπογλωσίς του θα γίνει στο Σικάγο.

— Τό ψυχρότερο σημείο της Γης, είναι ο έν Σιόρηκ σταθμός του Βερνολέσκου. Σύμφωνα με μία τελευταία μετεωρολογική στατιστική, ή θερμοκρασία εκεί φτάνει τους 72 βαθμούς υπό τό μηδέν!

— Τό μεγαλύτερο τοίχιελ του κόσμου βρίσκεται στην Κολομβία. Διασχίζει τις Κορδελιέρες των Άνδεων κι' έτσι συνδέει την Κολομβία με τον άμμένα Μπογκότα, που βρίσκεται στον Ειρηνικό Ωκεανό.

— Τό Γραφείο Διεθνούς Έργασίας της Χάγης, άνεκρίνωσε από ήμερών, ότι ή άνεργία της Αμερικής άφείλεται στην καταπληκτική διάδοσι των μηχανών.

— Πρό 40ετίας επί 1000 ανθρώπων εισάγοντο στην Αμερική οι 385. Σήμερα εργάζονται μόνον οι 120.

— Ο Αμερικανός γεωλόγος Μάκινγκρε άνακάλυψε από μινος στο Γουίνεβολ της Αριζόνας, έναν τεράστιο αερόλιθο.

— Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις του, ο νεος λόγος αυτός, άνεκρίνωσε στις Αμερικανικές έφημερίδες, ότι ο έν λόγος αερόλιθος έχει πέσει στη Γη πρό άνω των χιλιάδων έτών.

— Τό βάρος του ύπολογίζεται σε 10.000.000 τόννων, περιέχει δε 90 ο/ο μετωρικών σιδήρων, 7 ο/ο νικελ και άσκητή ποσότητα πλατινης.

— Υπολογίζεται, ότι ή έκρηκτική δύναμις του αερόλιθου αυτού θ' άποδώσει κέρδος τολάχιστον 100.000.000 δολλαρίων!

— Σύμφωνα με τις τελευταίες άνακρίσεις ενός Γερμανού χημικού, κάθε τόννος θαλασσίου ύδατος περιέχει 50 χιλιοστογράμια χρυσού.

— Ολόκληρη ή ποσότης της θαλάσσης που υπάρχει στη Γη, έπολογίζεται πέραν σε 1320 εκατομμύρια κυβικά χιλιόμετρα.

— Έπομένως, όλη ή θαλάσσια της Γης περιέχει 69.000 διακατομμύρια κιλά χρυσού!

— Ο Αγγλός ραδιόλογος Φέντο Ατκινσον, έκανε, από ήμερών στην Ακαδημία του Λονδίνου μία σπουδαιότητα άνακρίνωσι, σχετικώς με τον άσθροτο τηλεγράφο.

— Άνεκρίνωσε δηλαδή, ότι τηλεγραφήματα άσφραγισμένα μπορούν να διαβιβασθούν και μέσω των υπεριοδών άκτινων.

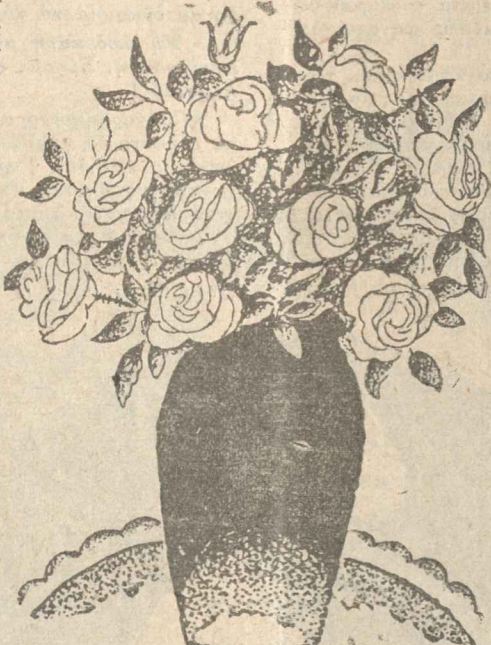
— Η μέθοδος δε αυτή έχει τό πλεονέκτημα, ότι εξασφαλίζει τη μυστική διαδίδοσι των τηλεγραφημάτων.

— Η νέα αυτή έφευρήσι θα προσφέρει μεγάλες υπηρεσίες στα διάφορα κράτη, ιδίως σε περιπτώσι πολέμου.

— Η Γαλλία εισάγει κάθε χρόνο δέματα κοσμημάτων άξίας περίπου 275 εκατομμυρίων φράγκων.

— Τό μεγαλύτερο τεράν για Ιατροδικασίες, σ' όλο τον κόσμο, είναι το Σίδνι της Αυστραλίας.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

στη φυσική σκηνή, αποτέλεσμα της οποίας ήταν να υποχρεωθεί ο κάτοχος να υπογράψει καινούργιες αποδείξεις. Με τη διαφορά, ότι στην παλιά νι εξαπατήση τον υπεργέτη του. Αντί να υπογράψει Αλμχίστ, υπέγραψε Αλμχίρεν, για ν' άρνηθι και πάλι την ύποπτη του όταν θάφτανε ή στιγμή να πληρώσει. Μα ο τοκογλύφος έβλεπε ότι τους ανθρώπους που μπορείς να τους γελώσης εύκολα, βλάπτουν την άπάτη κι' έκανε του συγγραφέως μία σπηνή, τρομερή από την πρώτη.

Αν ή στιγμή εκείνη, ο τοκογλύφος είχε βγάλει μόνος του την αποδοτική του άποφασι.

Ο φιλόσοφος έβρισε στην άρχη τους μοναδικούς κληρονόμους του καπετάνι, τη γυναίκα του και τό γιό του, που ζούσαν μακριά του, και δεν μπορούσαν να υποφέρουν τον έλεεινό και δύστροπο χαρακτήρα του, να πάνε να καθίσουν μαζί με τον γέρο. Έκανε τη σκέψη ότι ο θάνατος του φόν Σέβεν—που δεν είχε κώλας άποφασίσει—θα ήταν ή λύσις, ή ύποπτης της άστυνομίας θα στεφάνοιταν άσος ανίστην εκείνον που θα είχαν συμφέρον από τον θάνατο του.

Ο Αλμχίστ άσθανόταν άνάκαθεν ιδιαίτερη προτίμησι για τη λογοτεχνία. Από τη στιγμή λοιπόν που σκέφτηκε να ξεκάνη τον καπετάνιο, έναδιάβασε όριμένα έγχειρίδια και παρακάλεσε έναν φίλο να του δώσει λίγη στοιχινή, της οποίας την ένέργειαν σκέπτεται, καθώς είχε, να περιγράψει σ' ένα μυθιστόρημά του. Έτσι, δι' έλε πράγματι φαντασία μυθιστορηματογράφου. Προημεθεώρησε μία ποσότητα άρσενικού και πήγε και την παράδωσε στην άκατη, λέγοντας ότι την άνακάλυψε στο δωμάτιό του φόν Σέβεν και ότι φοβόταν μήπως κάποιος φέλος του άκούγονήσει, έπειδή ήθελε πολλές φορές τέτοιες διαθέσεις.

Επί λοιπόν ο Αλμχίστ κατέστρεψε όλα τα γραπτά του έγγληματος, άφάρσις αναμνηστική τα σχέδιά του. Καμιά δύσκολη άν μπορούσε πειά να τον συγκρατήσει, έπεισά στη γελία της άδύσους. Ο έξοχος άσθμονικός είχε μεταβληθεί σ' ένα άνθρωπο πηρος. Ήταν άκίανος πειά να λογιστεί, ότι σ' άναστανή τί κάνει.

Εν έβλεπν, ο Αλμχίστ έφοριζε στη σούβλα καπετάνιου ή στοιχινή, που είχε πάρει από τον φίλο του τό γιατρό. Φαίνεται όμως, ότι ο κάτοχος της στοιχινής, που είχε υποπτευθεί, γιατί είτα μάτια του δεκατέσσερα κι' έπιτρούσε τις κινήσεις του συγγραφέως. Αντί λοιπόν να δώσει τό σούπα, την έβαλε κατά μέρος και έπνιξε σ' ένα χημικό να της κάνη άνάμνησι. Τότε από δύο μέρες, ο φόν Σέβεν έπνιξε ότι ή σούπα εκείνη περιείχε τόση άρση, ώστε ν' άρρώσει με φάη μονάχα μία μέρα από αυτή, για να κάνη ένα ταξίδι στο άλλο κόσμο!

Καπετάνιος υπέβαλε άμέσως μήνυσι κατά του φιλοσόφου. Και ο Αλμχίστ, βλέποντας ότι άπέτυχαν τα σχέδιά του κι' ότι κινδύνευε νι φυλακισθή, δραπέτευσε άμέσως για τό έξωτερικό. Πήγε στην Γερμανία και βύσπερα στην Αμερική. Μα ήταν πειά ένας άκατος καπετάνιος... Πέρασε στην Αμερική δεκατορία έτών, χωρίς να μαρτυρήσει ζωής. Παντρεύτηκε εκεί για δεύτερη φορά, και ή πρώτη γυναίκα του ζούσε ακόμα στη Στοκχόλμη και έβλεπε, στο διάστημα αυτό είκοσι έπαγγέλματα για να κερδίσει τό που του.

Μία μέρα τον κατάλαβε νοσταλγία για την πατρίδα του. Μπήκε στο παρθέ και γύρισε στην Εδρόπτη. Όταν όμως αποβίβαστηκε στην πατρίδα, έπεσε έξαντλημένος από τις στερήσεις και τις κακουχίες της Γερμανίας και βύσπερα στην Αμερική. Μα ήταν πειά ένας άκατος καπετάνιος... Πέρασε στην Αμερική δεκατορία έτών, χωρίς να μαρτυρήσει ζωής. Παντρεύτηκε εκεί για δεύτερη φορά, και ή πρώτη γυναίκα του ζούσε ακόμα στη Στοκχόλμη και έβλεπε, στο διάστημα αυτό είκοσι έπαγγέλματα για να κερδίσει τό που του.

Μία μέρα τον κατάλαβε νοσταλγία για την πατρίδα του. Μπήκε στο παρθέ και γύρισε στην Εδρόπτη. Όταν όμως αποβίβαστηκε στην πατρίδα, έπεσε έξαντλημένος από τις στερήσεις και τις κακουχίες της Γερμανίας και βύσπερα στην Αμερική. Μα ήταν πειά ένας άκατος καπετάνιος... Πέρασε στην Αμερική δεκατορία έτών, χωρίς να μαρτυρήσει ζωής. Παντρεύτηκε εκεί για δεύτερη φορά, και ή πρώτη γυναίκα του ζούσε ακόμα στη Στοκχόλμη και έβλεπε, στο διάστημα αυτό είκοσι έπαγγέλματα για να κερδίσει τό που του.

Μία μέρα τον κατάλαβε νοσταλγία για την πατρίδα του. Μπήκε στο παρθέ και γύρισε στην Εδρόπτη. Όταν όμως αποβίβαστηκε στην πατρίδα, έπεσε έξαντλημένος από τις στερήσεις και τις κακουχίες της Γερμανίας και βύσπερα στην Αμερική. Μα ήταν πειά ένας άκατος καπετάνιος... Πέρασε στην Αμερική δεκατορία έτών, χωρίς να μαρτυρήσει ζωής. Παντρεύτηκε εκεί για δεύτερη φορά, και ή πρώτη γυναίκα του ζούσε ακόμα στη Στοκχόλμη και έβλεπε, στο διάστημα αυτό είκοσι έπαγγέλματα για να κερδίσει τό που του.

ΟΤΑΝ ΒΡΟΝΤΟΥΣΕ ΤΟ ΚΑΝΟΝΙ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΚΑΙ Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΣ ΕΝΟΣ ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΑΡΧΙΚΑΤΑΣΚΟΠΟΥ

(Από το τελευταίως εκδοθέν πολύκροτο βιβλίο του πρώην πλοιάρχου του Γερμανικού Πολεμικού Ναυτικού βάρωνου Φράντς Φόν Ρίντελεν)

Ξαναδοσαν απ' τα αμερικανικά λιμάνια, γεμάτα με πολεμοφόδια, να μη φτάνουν στην Εγγύτη, αλλά στη μέση του ωκεανού ν' ανατινά-ζονται στον αέρα.

Ο φόν Ρίντελεν έφτασε πράγματι τον Μάρτη του 1915 στη Νέα Υόρκη, όπου, μέσα σε λίγες μέρες, έστρατολόγησε καμιά δισκοσα-γιά Γερμανούς γαίες, που τα πλοία τους ήταν δεμένα — άφου οι σύμμαχοι δεν τα άφησαν να ταξιδεύουν — και άρχισαν φανατικούς 'Ισλανδούς που μισούσαν τους 'Αγγλους.

Αμέσως κατόπι, μαζί με έναν άλλο Γερμανό κατάσκοπο, τον Μάξ Κάιζερ, άνοιξε ένα ήπην ναυτοπαρκαγγελοδοχικό γραφείο, με τον τίτλο «Έταιρεία Έξιππος και Σία», κι άρχισε να ψάχνει για να βοηθήσει έκρηκτικές βόμβες κατασκευασμένες έτσι, που να μπορούν να φορτωθούν σε πλοία έτοιμα για ταξίδι, χωρίς να κινήσουν τις ύπο-ψίες των λιμενικών άρχων και των άγγλογάλλων μυστικών κατασκό-πων, οι οποίοι τριγυρίζαν πολυάριθμοι τις προκυμαίες έμπορεύοντας τα πλοία της 'Αντάντ.

Σάν από μηχανής Θεός εμφανίστηκε, μια μέρα στο γραφείο του Ρίντελεν ένας Γερμανός χημικός, ο δόκτωρ Σήλε, ο οποίος του μι-λήσε για ένα καινούργιο έκρηκτι-κό μηχανήμα που είχε εφεύρει. 'Επρόκειτο για ένα σωλήνα από άτσάλι, σε σχήμα πούρου. Το κοι-λωμα του σωλήνος αυτού ήταν γεμάτο με μολύβι. Στη μιά άκρη του έτοποθετείτο μια ώριμένη πο-σότητα θειικού όξος και στην άλ-λη πάλι ένα άλλο εύφλεκτο κι έκ-ρηκτικό όξο.

Και τα δυο αυτά χημικά κα-τασκευάσματα είχαν την ιδιότη-τα να τρώνε και να φθείρουν το μολύβι και έτσι έφτανε μια στιγ-μή που ενώθηκαν το ένα με το άλλο. 'Η ένωσις τους προκαλού-σε τρομακτική έκρηξη. Φυσικά, το κομμάτι του μολύβιου, το το-ποθετημένο μέσα στο κοίλωμα του σωλήνος, ήταν υπολογισμένο έτσι, ώστε να λιώνει ολόκληρο σ' ώ-ριμένο χρονικό διάστημα, δεκα-πέντε μέρες μετά το γέμισμα, κα-τά γενικό κανόνα.

Χωρίς να χάσει στιγμή, ο φόν Ρίντελεν προσέλαβε στην ύπρε-σία της γερμανικής κατασκοπείας άντ' γενναίας άμοιβής τον Γερ-μανό χημικό. 'Επειτα έנהγγισε και του παραχωρήθηκε ένα γε-μανικό πολεμικό πλοίο, που ήταν δεμένο στην προκυμαία της Νέας 'Υόρκης και που η έκρηξις του Ενωσιμικού πολέμου τ' άβηκε σ' αμερικανικά νερά, χωρίς να μπο-ρεί να γυρίσει στη Γερμανία.

Στο πλοίο αυτό εγκατέστησε ο Ρίντελεν το έργοστάσιο, όπου ο δόκτωρ Σήλε κατασκεύαζε τους μικρούς έκρηκτικούς σωλήνες του, στους οποίους έδινε σχήμα και χρώμα πούρου.

Συγχρόνως ο φόν Ρίντελεν ά-νοιξε κι ένα πρατήριο πώλησας κι έξαγωγής πούρων στην Εγγύ-τη. 'Ετσι, χωρίς να κινήσει τις ύ-ποψίες κανενός, σε κάθε πλοίο που έφτανε απ' τη Νέα 'Υόρκη, φορ-τωμένο με πολεμοφόδια για κα-

νένα κράτος της 'Αντάντ, ο Γερμανός αρχικατάσκοπος φόρτωνε με-ρικά καρόνια άθωα πούρα, ανάμεσα στα όποια ήταν κι ένα καρόνι με έκρηκτικούς σωλήνες.

Φυσικά, η μανούβρα αυτή είχε και τους κινδύνους της. 'Εκτός απ' τον φόβο μήπως ανακαλυφθούν, οι Γερμανοί κατάσκοποι διέτρεχαν και τόν άλλο, τον φοβερότερο κίνδυνο, ν' ανατιναχθούν καμιά θρα-σύν στην άερα. Γιατί τα έκρηκτικά πούρα που κατασκευάζει ο δόκτωρ Σήλε έπρεπε σε δέκα-δώδεκα μέρες το πολύ να φορτωθούν σ' ένα πλοίο, έπειδή την δεκάτη πέμπτη μέρα απ' τη στιγμή της κατασκευής των θα έσκαζαν και θα πνίξαν στον άέρα τους πάντας και τα πάντα.

«Όταν μετεφέρθη στο γραφείο μου το πρώτο καρόνι με τα πούρα», γράφει ο πλοίαρχος Ρίντελεν, είδαμε τον χώρο με τα μάτια μας. Γιατί, κατά διαδοχική σύμπτωση, κανένα πλοίο δεν έφυγε κείνη τη δεκαπενθήμερία, με πολεμοφόδια για την Εγγύτη. 'Ε-κνιτάζαμε λοιπόν το καρόνι εκείνο με τρόπο. 'Ηταν πολύ έπιχερι-νο να έκρηγαι σκά καλά καθούμενα από στιγμή σε στιγμή.

«Όταν είδαμε λοιπόν ότι περνούσαν ή μέρες και δεν παρου-ζόταν ευκαιρία να το φορτώσουμε, τα χρεοστήσαμε για καλά.

Τη δωδεκάτη μέρα μās είχε κυριεύσει όλους μια άγρια περιήραση. Σέσαμε ότι ή στιγμή που θ' ανατιναζόμαστε σ' ένα πλοίο φεύγει!

«Γρήγορα-γρήγορα λοιπόν άγοράσαμε ένα ίστιοφόρο, φορτώ-με σ' αυτό το καρόνι με τα τρεμέρα πούρα» και βάλαμε δύο 'Ι-λανδούς και δυο Γερμανούς ναύτες ν' άνοιχτούν στο πέλαγος, χοντάς μαζί τους και μια βενζινακάτο, για να γυρίσουν πίσω, ε-φού άφίνανε καμιά τριανταριά μίλια πέρα απ' την άκρη το έ-σιςτοφόρο, με το φοβερό του φορτίο. 'Ετσι κι έγινε πράγματι. 'Ε-κκρηξις συνέβη μακριά στο πέλαγος, κανείς δεν μισούσε τίποτα και τη γλυσίδα μας φηγά.

Η ΜΗΤΕΡΑ
(Άγαλμα του Ροδ. Σθέβιτς)

Χάρης στο σύστημα αυτό, ή πα-ρα του βαρόνου φόν Ρίντελεν έ-στειλε στο βυθό της θαλάσσης έ-κοπμένα γαλλικά πλοία και άλλων-νών άγγλικά, φορτωμένα με πο-λεμοφόδια.

Την εποχή εκείνη ο Ρώσος πρε-σβευτής στη Βασιλκήτσα άπέστει-λε καλή τη πίστι — στο γραφείο «Έξιππος και Σία» να προμηθεύ-σουν καπνά, ταγάρια και πούρα σ' ό-λοκληρο τον ρωσικό στρατό που πε-λεμούσε στο γερμανικό μέτωπο. 'Η ευκαιρία αυτή ήταν μοναδική για τους Γερμανούς κατασκόπους. Κι άνατιναξαν άρκετά πλοία, φορτω-νοντας, μαζί με τα καπνά κι έκ-ρηκτικά πούρα.

Έξη μήνες αργότερα, ένας άλ-λος Γερμανός μηχανικός που πα-ρετούσε στους σιδηροδρόμους των 'Ηνωμένων Πολιτειών, παρουσι-στήκε στον φόν Ρίντελεν και του πρότεινε να έκμεταλλευθή κάτι άλ-λες βόμβες, δικής του έφευρέσεως, άπλουστερές και εξ ίσου άπει-σματικές με εκείνες του Γερμανό-χημικού.

Ο Γερμανός αρχικατάσκοπος πρ-οσέλαβε κι αυτόν στην ύπρεση του, του έφτιαξε άψε-σβος ένα έρ-γοστάσιο σ' ένα άλλο γερμανικό πλοίο, δεμένο στο λιμάνι της Νέας 'Υόρκης και του άπέδωσε να κατα-σκευάζει έκρηκτικά μηχανήματα της δικής του έφευρέσεως, γύρω-στά όποια ανατινχτήσαν, μέσα σε-πέντε μήνες, τάνω από τριαντατέ-τα πλοία της 'Αντάντ, φορτωμένα με πυρομαχικά.

Στο τέλος όμως, οι 'Αγγλοέλλη-κατάσκοποι ύποπτεύθηκαν τον φόν Ρίντελεν και κατόρθωσαν ν' άνα-καλύψουν την όργανοσί του, έπει-τα από ένάμηνη χρόνο, κι άφου, στο διάστημα αυτό είχε βουλιάξει πάνω από έκατο πλοία.

Την εποχή αυτή ο φόν Ρίντελεν έξακριβώσε ότι ο κρινοτορναρι-

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

— Τα δάκρυα της όμορφης γυναίκας μοιάζουν με άνοξιάτωση θροχή, που όμορφαίνει πιο πολύ τη φύση.

— 'Η γυναίκες μοιάζουν με τα μέταλλα. 'Αν δεν τα χ τ υ π ή σ η ς δεν μπορείς να καταλάβεις τί είδους είνε και αν είνε γνήσια.

— Μόνον ή γυναίκα έχει την ικανότητα να μιλάει σ' έναν και να φανταστεί ότι απευθύνεται σε πολλούς.

— 'Αγάπη θα πη να χαίρεσαι για την ευδαιμονία του άλλου, κά-νοντάς την και δική σου ευδαιμονία.

Ο δίδιος

— 'Αλλοίμονο σε σās, δυστυχισμένες γυναίκες! Θά είχατε πάντο-τε άνοητους έραστές, αν δεν έρωτευόντουσαν και οι σφοί.

Ζήνων.

— 'Η κηλίδα καταστρέφουν τους Ισχυρισμούς του διαμαντιού. Το ίδιο συμβαίνει και με τα κορίτσια: ή παραμυθη κηλίδα, καταστρέ-φει τη νοητεία τους.

Κινέζικη παροιμία.

— Όποιος μελετάει το θεό είνε εύτυχισμένος. Όποιος μελετάει το διάβολο, άπελπισμένος, κι' όποιος φωνάζει εδής' αλλοίμονο μου είνε έρωτευμένος.

Το σκανιχη παροιμία.

— 'Ο εύλογος! Μόνον αυτός έχει ένα γατρικό, που θεοποιεί όλες τις άρρώστειες των κοριτσιών.

Μολιέρος.

— Όταν έκρηκτική ή έρωσις, ή ντρο-πή στρατώνεται.

Β. Ούγκο.

— 'Ο ψύθιος μιας ώρας γυναίκας φτάνει μακρότερα κι' από το δυνατότε-ρο σάλπισμα του καθήκοντος.

— 'Η γλώσσα της γυναίκας μοιάζει με... ψαλίδι που ή μεγάλη χοήσις δεν τ' άφίνει να σκονοιάσει.

— 'Η προθυμία, με την όποια κάνουν τις θυσίες τους ή γυναίκες, κατά τον πρώτο τους έρωτα, δείχνει ότι άγνω-στον την άξια των θυσιών αυτών.

Βολταίρος.

— Φοβερό είνε ή έφευρετικότης και ή δολιότης των γυναικών!

Εύριπίδης.

— Αύλη χωρίς γυναίκες, είνε χρόνος χωρίς άνοιξι και άνοιξι χωρίς τριαντά-φυλλα.

Φραγκίσκος δ' Α'.

— 'Ο νεος άρχισε να φτάνει τη γυναίκα, αλλά ο διάβολος την άποτέλει.

Μπαλζάκ.

— 'Η γυναίκα στα χείλη έχει μέλι και στην καρδιά φαρμάκι. 'Η αυτό τα χείλη της πρέπει να φιλιούνται και τα στήθη της να θωπεύ-νται.

Ινδική παροιμία.

— 'Η γυναίκα είνε άσπρη, σαν τον άέρα και έλαφρή σαν την ομίλη.

Ο δάιτερ Σκωτ.

— Στόν πόλεμο του έρωτος, ή φωνή είνε ή νίκη.

Περάζης.

— Γυναίκα, που άγαπά την πεθερά της, άσφαλώς θα λατρεύει και το σκύλο της.

Κινέζικη παροιμία.

— Παύληκαρά των θηλακών είνε ή ντροπή.

Γαλλική παροιμία.

— Γυναίκα που ξοδεύεται σε φτεροσίδια για το πρόσωπό της να-στε δέβαι να θέλει να το μεταωλήσει.

Γαλλική παροιμία.

— 'Η γυναίκες έχουν δικήν όταν προσπαθούν να φανταίνται ώ-ραίες, άφου ή καλλονά είνε το μόνον προσόν, που οι άντρες δεν δι-αμφοβήτουν.

Μακάρι ζωή περνά, όταν δεν τρέφει γυναίκα.

Θεόφραστος.

— Πόσο άσπρος είνε ή γυναίκα ή φύσις.

Εύριπίδης.

— 'Η γυναίκες δεν είνε απειανμένες για να φεύγουν. Όταν τό-χων σημαίνει ότι πολύ γρήγορα θα... συλλαφθούν.

Ρουσσώ.

— 'Η γυναίκες μοιάζουν με τη σκιά, που έρχεται από πίσω μας. Τις ακολουθούμε και μās φεύγουν, φεύγουμε και μās ακολουθούν.

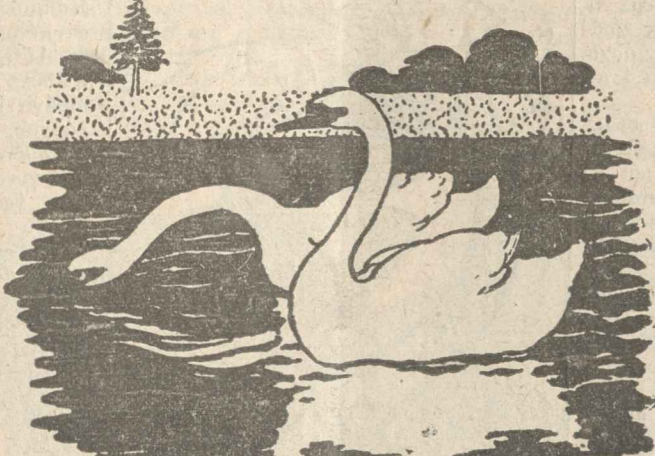
Αλφ. Μυσσέ.

— Είνε μεγάλο πράγμα το ν' αγαπάται κανείς, αλλά άκόμα πιο μεγάλο το ν' αγαπά. Το μεγάλο πάθος κάνει την καρδιά ήρωική.

Β. Ούγκο.

— Το τελευταίο τραγούδι της ζωής: προς τον έ-ρωτα είνε πολύ γλυκύτερο από το πρώτο.

Β. Σεραπολίτ.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΚΛΑΡΚ ΓΚΕΪΜΠΛ Ο ΝΕΟΣ "ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ,"

("Ένα «ιντερβιού» του κ. Δ. Μ. Μοντγκόμερυ, του «Βιογράφου των Αστέρων», με τον Κλάρκ Γκέιμπλ, στέν όποις ο διάδοχος του Βαλεντίνο αφηγείται την σκληρή και περιπετειώδη ζωή του.)

Ο Κλάρκ Γκέιμπλ είναι σήμερα το είδωλο του Χόλλυγουντ. "Όλοι οι αστέρες κ' όλες η' Αμερικανίδες τον θεωρούν ως τον πιο αυθεντικό διάδοχο του Ροδόλφου Βαλεντίνο. Είναι ένας ώμος φανός άνδρας με κάπως μελαγχολικά μάτια, με άργες και ήσυχες κινήσεις, με χοντρά και θαυρετά χέρια και με τετράγωνους ώμους αθλητού. Είναι λίγο βαρύτερος κ' άποτομος, με σκληρή και τραχεία φωνή και δείχνει άμέσως ότι είναι ένας άνθρωπος που πάλησε με στήθος με τη ζωή κ' με την αλήθεια, τη νίκησε... Ο ώριμος Γκέιμπλ σήμερα λοιμάει 700 με 1000 γραμμάρια την ημέρα από τις θαυμαστικές του. Αυτό είναι μια λιόδειξ ότι είναι ένας θριαμβωτής που κέρδισε με την όμορφιά του και με την τέχνη του την καρδιά των γυναικών.

Ο Γκέιμπλ μεσουράνησε στο Χόλλυγουντ όπως ακριβώς κ' ο Βαλεντίνο, δηλαδή μέσα σε μια ημέρα!... Η κινηματογραφική εταιρεία δεν ξόδεψε καν ολόκληρη εκατομμύρια για να τον λανθάνει, όπως κάνουν για τους άλλους αστέρες. Ο Γκέιμπλ κέρδισε την αγάπη του Κοινού μέσα σ' ελάχιστο χρονικό διάστημα. Κανείς άλλος αστέρας δεν είχε μια τόσο εξαιρετική επιτυχία, παρά μονάχα εδώ και δέκα χρόνια ο όμοιος «Ρούντ» με τα ίδια μελαγχολικά μάτια, με τις ίδιες άργες και ήσυχες κινήσεις και με τα ίδια βαριά και θαυρετικά χέρια... Κι όπως εκείνος, έτσι κ' ο Κλάρκ Γκέιμπλ έχει μια τρυφερή καρδιά κ' ένα γλυκό χαρακτήρα μεγάλου παιδιού. Η μεγάλης βεντέτες ένδοξο σίστηκαν άμέσως μαζί του. Η Νόμα Σήρερ θέλησε να παίξει μαζί του στο «A Free Soul», η Τζέαν Κράουφορντ στη «Σοφία», η Γκρέτα Γκάρμπο στη «Σουζάν Λενόξ»...

Ο Γκέιμπλ δημοφιλής ήταν καινούργιος τύπος ι-δανικού άνδρα. Του άνδρα που έμπνεει εμπιστοσύνη στις γυναίκες και που όλες θα τον ήθελαν για σύζυγό τους, γιατί είναι σοβαρός, υπερίφανος και τρυφερός μαζί τους.

Τον επισκέφθηκα για να τον γνωρίσω καλύτερα και να του πάρω το πρώτο μου «ιντερβιού» στην όμορφη έπαυλή του, που είναι στην άκρη του Μπέδερλιν-Χίλς. Η Έπαυλη του Γκέιμπλ μοιάζει μ' ένα μεγάλο «άντρεξ» του Φάρ-Ούεστ και βόσκειται στη μέση ενός άπέραντου πάρκου με άγρια βλάστηση.

Ο Ραμόν Νοβάρο (1923—1931).

Ο Ροδόλφος Βαλεντίνο (1915—1923).

που κέρδιζε από την ασφαλιστική εταιρεία. Δεν με αποθάρρυνε όμως τίποτα, ούτε η πείνα, ούτε η στενότητα, ούτε η στενοχώρια. Η μουνη ευτυχισμένη μου ζωή κάθε βράδυ τη ζωή του «πατριού», που ανέπτυξε τη μυρωδιά της πούδρας και που μιλούσε κ' εγώ ήμουν τότε των παρυσχημάτων με τους συναδέλφους μου...

Μια ημέρα ο θάσος έφυγε από το «Ατιον», για μια μεγάλη περιόδεια... Έγώ τότε, δίχως να διαστάσω, εγκατέλειπα πάλι τη θέση που είχα στην ασφαλιστική εταιρεία και τον ακολούθησα. Αυτή τη φορά όμως ο θάσος μου έδινε ένα μικρό μισθό, που μόλις μου έφτανε για να ζήσω...

Εξ ολοκλήρου μήνες λοιπόν τριγυρνούσαμε εδώ κ' εκεί, από πόλη σε πόλη, κινδυνεύοντας κάθε φορά να «διαλυθούμε», γιατί δεν κατορθώναμε ποτέ να πάρουμε ολόκληρο το μισθό μας, όταν έφτανε, μια ημέρα, με βρήκε τυχαία ο πατέρας μου σε μια μικρή πόλη κοντά στο Κάντις και μ' έπηρε μεζού του δια της βίας, για να με πάει στην Όκλολαμα, όπου μου βρήκε μια καλή θέση σε μια μεγάλη εταιρεία πετρελαίων. Μου έλεγε ότι ήταν καιρός πια ν' αφήσω τις παιδικές τρέλλες και να φροντίσω για το μέλλον μου. Έπειτα μ' άφησε μόνο

ζωή του που είναι γεμάτη από σκληρούς αγώνες και διαρκείς περιπέτειες...

Ο Κλάρκ Γκέιμπλ (1931—1933).

και ξαναγύρισε στο Κάντις...

Έγώ, επηρεασμένος από τις συμβουλές του, προσπάθησα να συνηθίσω στη νέα μου ζωή και να δουλέψω σάν καλός υπάλληλος. Μά δεν μπορούσα... Έλεγα πάντα μέσα μου: «Αφού δεν μ' άρεσει αυτή η δουλειά, θα πη πάς δεν είναι για μένα!» Αυτή η άγνια μου κράτησε δεκαπέντε ημέρες... Δεν άντεχα όμως περισσότερο και μια ημέρα έφυγα πάλι από την εταιρεία κ' ακολούθησα ένα μεγάλο θάσο που περιόδευε στις διάφορες πολιτείες...

Η ζωή του ήθοισιού μ' άρεσε περισσότερο από κάθε άλλη. Μά είχα άραγε ταλέντο; Πούδς ξέρει... Στο νέο θάσο είχα πάλι μια μικρή θέση κ' εξακολουθούσα δυο ολόκληρα χρόνια να παίζω τους πιο μικρούς και τους πιο άσημαντους ρόλους. Πληρωνόμουν μάλιστα τόσο λίγο, ώστε πολλές φορές έτρωγα μια φορά μόνο την ημέρα!... Μήπως όμως συλλογίζομαι διόλου τη δύσκολη αυτή ζωή; Περίμενα κάθε μέρα με την ελπίδα ότι θα συνέβαινε κάτι το εξαιρετικό, κάτι που δεν το περίμενα... Ο θάσος ένα βράδυ διαλύθηκε κ' έτσι βρέθηκα στο δρόμο με κρύα μονάχα σέντες στην τσέπη μου!... Είμαστε τότε στη Μπιάτι, στη Μοντάνα, σε μια μικρή πόλη που ήταν περιγραφή για τα φαντάσματα της... Για να κερδίσω λοιπόν το ψωμί μου, άρχισα να δουλεύω σε μια μεγάλη εταιρεία ξυλείας... Είχα γερό και άπληστο σώμα και κέρδιζα τρία δολάρια την ημέρα μεταφέροντας μεγάλες κορμούς δέντρων. Έδωκεναι έτσι εκεί πέρα αρκετούς μήνες κ' έπαιτα έργα για το Πόρτλαντ, όπου βρήκα μια θέση στα γραφεία της εργοστασίου. Στο Πόρτλαντ κέρδιζα αρκετά χρήματα κ' έτσι μπορούσα τώρα να πάρω μερικά μικρά αντικείμενα όπως ρολόι και δραματικές τέχνες από μια νέα ήθοισι που είχε άποσει από τη σκηνή, γιατί δεν την άφηναν να παίζει στο θέατρο οι ιδιότροποι γονείς της.

Η με Βιρτζίνια Σίλινς λοιπόν, όπως λέγανε τη βασίλισσα μου, δεν άρχισε να γίνω και γυναίκα μου. Παντρεύτηκα και ζήσαμε λίγους καιρούς ευτυχισμένα. Η γυναίκα μου έπειτα με τις σχέσεις της πήγε να με προσλάβουν σ' ένα θάσο που έπαιζε στο Λος Άντζελες. Έγώ τότε βρήκα την ευκαιρία κ' επισκέφθηκα για πρώτη φορά το Χόλλυγουντ. Μά σ' όποιο εστούντιο κ' αν παρουσιάστηκα, α σκηνοθέτη κ' οι διευθυντές μου έλεγαν ότι δεν ήμουν για τον κινηματογράφο, γιατί έχω... μερικές ατέλειες!

Πήρα λοιπόν πάλι την απόφαση να ξαναρχίσω τις πολλές περιόδους μου με τους θάσους. Μά η γυναίκα μου δεν ήθελε ν' ακολούθησει την τύχη μου κ' έτσι αναγκαστήκαμε να χωριστούμε... Η ζωή μου λοιπόν ξαναρχισε όπως πρώτα και τέλος αποφάσισα να σημειώσω μια καλή επιτυχία σ' ένα θέατρο της Νέας Υόρκης. Είχα άπορηγμένη περὶ από το Χόλλυγουντ και δεν είχα την ελπίδα ότι κ' ξαναρχίζα κάποτε σ' αυτό, όταν έφτανα Ελλάδα μια ημέρα ένα τηλεγράφημα από τον παλιό ηθοποιό μου του Λος Άντζελες που με καλούσε να πάω να παίξω μερικούς ρόλους γκαγκστερ και κούκουλ σε κάτι καινούργια φιλμς που ετοιμάζανε στο Χόλλυγουντ!...

Κατάλαβα τότε ότι η τύχη άρχισε να μου χαμογελάει και δίχως να χάσω στιγμή ήρθα άμέσως αεροπορικώς στην πόλη των «αστέρων». Ύστερα από τους ρόλους του κούκουλ και του γκαγκστερ που έπαιξα στα φιλμς των «Ευαγγελίων» και της «Μερό», γύρισα τον κινηματογράφο με την Τζέαν Κράουφορντ. Αυτή ήταν η πρώτη μου μεγάλη επιτυχία... Είχα πια βγει από την άρρανη... Κι όταν η Γκρέτα Γκάρμπο ζήτησε μια ημέρα να παίξω μαζί μου στη «Σουζάν Λενόξ», κατάλαβα ότι ήμουν πια κ' εγώ ένας από τους «αστέρες» του Χόλλυγουντ!...

Κι ο Κλάρκ Γκέιμπλ, τελειώνοντας την ιστορία της ζωής του, έκανε να διαγραφεί στα χείλη του ένα χαμόγελο συγκρατημένης χαράς, όπως ταράζει σ' ένα σοβαρό και υπερίφανο άνδρα.

Δ. Μ. ΜΟΝΤΓΚΟΜΕΡΥ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΧΙΟΤΗΤΑ

ΣΟΦΙΑ ΚΑΙ... ΚΛΩΤΕΙΣ!

Μια μέρα ο Σωκράτης μιλούσε στην αγορά μ' έναν άνοητο και άστοχο νέο, προσπαθώντας να τον πείσει και να τον βάλει στον ίσιο δρόμο του εθνικού λόγου.

Ο νέος όμως εκείνος τόσο είχε ένκεντριστεί και στενοχωρηθεί από τα λόγια του σοφού, ώστε θυμωμένος στο τέλος τού έδωσε μια γερή κλωστή!

Ο Σωκράτης δέχτηκε με απάθεια την κλωστή αυτή και χαμογελάει ελεπ στον άνοητο συζητητή του:

—Θέλω να κλωστή την κλωστή αυτή να την δώσω στο πνεύμα μου να νά ξυπνήσει.

Ο φίλος του Σωκράτη τότε άρχισε να του λένε ότι θα πρέπει να αφήσει με τον ίδιον τρόπο στον αναίδεστο εκείνο νέο, να τον πείσει δηλαδή και να τον... σάπιση στο ζύλο.

—Αλλά, απάντησε ο δαιμόνιος σοφός, αν ένας κλωστής με κλωστήση, πρέπει να του ανταποδώσω την κλωστή;

ΑΓ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΤΑ ΘΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η κ. Μοντγουίερ και οι άφρωστοι. Μια συμβουλή του "Ε-δισσον. Πώς μπορεί να προσέψη ένας νέος. Τι είχε άπογίνει ο επίσκοπος του Κερμπέκ. Ο "Οθων στο "Αργος. Η ά-φέλεια του δημάρχου. Το χαλασμένο κρασί, κτλ.

Ερώτησαν κάποτε την κόμισσα ντε Μοντγουίερ, η οποία έπισκεπτόταν συχνά τα νοσοκομεία και παρηγορούσε τους αρρώστους:

—Πώς μπορείτε, κυρία, να υποφέρετε τη φοβική θέα των νοσοκομείων;

—Αυτή τη θέα δεν έτυχε να την ιδώ ποτέ μου, απάντησε η κ. Μοντγουίερ.

—Πώς λοιπόν, δεν υπάρχει μέσα στα νοσοκομεία όδνη και πό-νος, κυρία;

—Ασφαλώς θα υπάρχουν, απάντησε η καλόκαρδη και έξυπνη κυρία Μοντγουίερ, αλλά η παρουσία μου τα μετριάζει!

Μια μέρα παρουσιάστηκε στο μεγάλο έφευρέτη "Εδισσον ένας πα-τέρας με τον γιό του και τού έλεγε:

—Εκτός των άλλων, κυρία "Εδισσον, ήθελα να σας ζητήσω τη σοφή σας συμβουλή για τον τρόπο με τον όποιον μπορεί να προσέψη ένας νέος.

—Ο καλύτερος τρόπος είναι να διαβάξω ο γιός σου, χωρίς να προσέχη στο ρολόι του, αλλά στην έννοια του κει-μένου του, απάντησε ο μεγάλος έφευρέτης.

Ο επίσκοπος του Κερμπέκ, ο όποιος είχε ακολού-θησει κάποτε μια έξερευνητική άποστολή, έχαθηκε μια μέρα μέσα στα δάση του Καναδά. Οι έξερευ-νητά που βγήκαν εις αναζήτησή του, συνάντησαν σ' ένα δάσος μερικούς Ιθαγενείς, τους όποιους έ-ρώτησαν αν έγνωρίζαν τον επίσκοπο, κ' αν τον έ-χαν δει ποθενά.

—Βέβαια, τον έγνωρίζαμε, απάντησε ένας από τους άγριους. Έγώ τον... έφαγα μαζί με τους φί-λους μου!...

Όταν ο άειμνητος "Οθων επισκέφθη μαζί με τη βασίλισσα "Αμαλία το "Αργος, έφλοξενήθη σ' ένα άπ' τα καλύτερα σπίτια της πόλεως, όπου πα-ρετέθη πλουσιοπάροχο γεύμα, στο όποιο παρεκάθη-σαν όλοι οι πρόκριτοι.

Μετά τας προσόσεις, ο "Οθων ρώτησε αν τό κρασί που έπαιαν ήταν γνήσιο.

—Ντόπο είναι, Μεγαλειότατε, απάντησε ο δή-μαρχος, "Αργετινός.

—Πολύ καλό κρασί! έλεε ο "Οθων.

Αυτό, Μεγαλειότατε, δεν είναι τίποτα. Είναι κρασί, κρασί π' ανισταίνονται νεκρούς!

Ο άφελής δηλαδή δήμαρχος, θέλοντας να σκελαστή η κρασιά της πατρίδος του, έλεγε στον "Οθωνα ότι τού πήγε χαλασμένο κρασί.

Κι ο "Οθων απάντησε χαμογελάοντας:

—Το φαντάζομαι... Το φαντάζομαι, κύριε Δήμαρχε!

Ύστερα από το παραπάνω γεύμα ο "Οθων άρχισε να δέχεται στο "Αργετινός έκεינו άρχοντάδες τις έπισκέψεις των πολιτών. Μαζύ μ' ό-λους τους άλλους, πήγε να τον χαιρετήσουν κ' ένας προσετώς από τα περίχωρα, ο όποιος είχε φανταστεί μεγάλον καυμό που ο "Οθων δεν είχε άποκτήσει ακόμα διάδοχο.

—Τι κάνεις, βασιλιά μου; τού έλεε με άφέλεια και σεβασμό; Εί-σαι καλά;... Για πές μου, η βασίλισσα τίποτα... τίποτα ακόμα;

—Δηλαδή; Τι θέλεις να πής; ρώτησε ο βασιλεύς.

—Θέλω να πώ με το συμπάθειο, η κυρά-βασίλισσά μας, δεν... έβασσε ακόμα διάδοχο;

Κόκκαλο ο "Οθων.

Ο αυτοκράτορας Γουλιέλμος ο Α', ο πάππος του τελευταίου Κάιζερ, συνηθίσε να διηγείται γενάοντας την ιστορία μιας προσήτηας του, η ό-ποια είχε διαφύγει παταγισμός. "Όταν δηλαδή ο γιός του αυτοκρά-τορα ήταν ακόμα άπλως βασιλεύς της Πρωσίας, έλεε μια μέρα μετά από τον άξιοπατριό του έναν κακοκλυμένον ύποκλητο.

—Πούδς είναι αυτός; ρώτησε.

—Είχε ένας άξιοπατριός τού άποκτήθηκαν, που προ όλίγου άρρεσε τον Δανικό στρατό, όπου άπηρετούσε, και κατελάχη στον Πρωσσικό.

Αυτός ο άνθρωπος σούδεποτε θα προσδεση στο στρατιωτικό στά-διο, έλεε ο βασιλεύς. Πρώτα-πρώτα γιατί φεύγει από τον ένα στρατό και πηγαίνει στον άλλο, κ' έπειτα γιατί είναι άμελής στην περιβολή του.

"Όταν ο Γουλιέλμος διηγόταν την ιστορία αυτή, συνηθίσε να προσ-θέτει στο τέλος:

—Όυτε το όνομα του άξιοπατριού εκείνου δεν έρω-τησα να μάθω. "Αργότερα όμως έληγορορήθηκα ότι λεγόταν... Μόλις. Είχα δηλαδή πείσει άστρά έξω στην προσήθεια μου. Γιατί ο Μόλις έγινε ο ένδοξο-τερος στρατάρχης της Γερμανίας...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΤΗΣ ΟΘΩΝΗΣ

Η ΖΩΗ ΜΟΥ ΕΙΝΕ ΕΝΑ ΩΜΟΡΦΟ ΣΕΝΑΡΙΟ!...

(Αναμνήσεις της διασημής Γαλλίδος βεντέττας του κινηματογράφου Λιλή Νταμιτά από τη ζωή της στην Ευρώπη και την άφιξή της στο Χόλλυγουντ).

Η ζωή μου είναι το πιο όμορφο σενάριο απ' όσα έχω γνωρίσει ως τώρα. Όταν συλλογίζομαι τα χρόνια που πέρασαν, μου φαίνεται ότι εξακολουθώ ακόμη να ζω μέσα σ' ένα μαγικό όνειρο. Γεννήθηκα για τον κινηματογράφο και σ' αυτόν έχω αφιερώσει από μικρή ηλικία τριών χρόνων πηγαίνα ταξίδια με τη μητέρα μου στο σινεμά κι' ότι ήμουν από τότε μια από τις πιο μανιώδεις λάτρίδες του. Το παιδικό πνεύμα μου ξυνοήθηκε μια ζοφερή συγκίνηση από το παιχνίδι των ηθοποιών, από τα τραίνα που περνούσαν στην όδότη με λιγγιωδή ταχύτητα, από τα μεγάλα υπερκαινεία που ξεκινούσαν για μακρινά ταξίδια κι' από τα πιο μαγευτικά τοπεία του κόσμου που έβλεπα... Α! Πόσο μου είνε αλησμόνητες αυτές η αναμνήσεις της παιδικής μου ηλικίας!...

Όταν έκλεισα τα πέντε μου χρόνια, η μητέρα μου μ' έστειλε σε μια σχολή χορού, γιατί φανταζότανε πως θα μπορούσα κι' εγώ να γίνω μια μεγάλη χορεύτρια, σαν την Ισιδώρα Ντογκαν ή την Άννα Παύλοβα... Γρήγορα όμως αναγκάστηκα να διακόψω τα μαθήματά μου και ν' ακολουθήσω τη μητέρα μου στην πλανητική ζωή της. Έκείνα τα χρόνια κάναμε πολλά ταξίδια. Στην αρχή εγκαταστάθηκαν στην Ισπανία, όπου έμαθα να μιλά τα ισπανικά, να τραγουδώ και να χορεύω σαν πραγματική Σεβιλλιάννα... Έπειτα πήγαμε στην Πορτογαλία κι' από εκεί κατεβήκαμε στην Ελλάδα. Περνώντας είνε βέβαια να σάς πω ότι έμαθα να μιλά αρκετά καλά και τις δύο αυτές γλώσσες. Είχα όμως και μια αγγλίδα γνωσθέντα και μιλούσα με μεγάλη ευχέρεια και τ' αγγλικά...

Όταν ξαναγυρίσαμε στο Παρίσι, είχα μεγαλώσει πια. Ήμουν δεκατεσσάρων χρόνων. Αρχισα πάλι να παίρνω μαθήματα χορού και να διευρύνω τις δόξες μιας πρώτης μπαλαρίνας στην Όπερα. Δεν συλλογίζομαι τότε να γίνω ηθοποιός του κινηματογράφου. Εξακολουθούσα όμως να είμαι γαλαντική λάτρη του και να θαυμάζω την Πίνα Μενκέλι και την Μπερτίνι, τις μεγάλες αδελφές εκείνης της εποχής...

Η τύχη το θέλησε ωστόσο να προσέξω μια ημέρα ένα μεγάλο τίτλο σ' ένα κινηματογραφικό περιοδικό. Ήταν η προκήρυξη ενός διαγωνισμού ερωτογενεών... Δεν ξέρω γιατί μου πέρασε από το νου άμεσως ότι έπρεπε να λάβω κι' εγώ μέρος σ' αυτόν. Κι' όπως είμαι πάντα τολμηρή κι' αποφασιστική στις δουλειές μου, παρουσιάστηκα την ημέρα του διαγωνισμού και... πήρα το πρώτο βραβείο!

Έτσι είνε πάντα η ζωή: γεμάτη απρόοπτα! Η κριτική επιτροπή του διαγωνισμού μου είπε καθαρά ότι ήμουν πολύ κατάλληλη για τον κινηματογράφο. Αυτοί οι κύριοι με συμβούλευσαν μάλιστα να ακολουθήσω αμέσως την καλλιτεχνική καριέρα και να εγκαταλείψω τα ξινά μου για μεγάλη χορεύτρια, όταν τους είπα ότι ελάτρευα τον αθλητισμό και αγαπούσα με πάθος το κολύμπι και την ιπασία. Ήξερα όμως και να εσωφράσω, γιατί εκείνη την εποχή μου είχε χαρίσει η μητέρα μου ένα μικρό αυτοκίνητο...

Με το διαγωνισμό αυτό της ερωτογενεών απορρίστηκε πια η τύχη μου. Έγινα ηθοποιός του κινηματογράφου κι' αν έχω σήμερα κάποια θέσι σ' αυτόν, μπορώ να πω με ειλικρίνεια ότι την κέρδινα με τις προσωπικές μου προσπάθειες και με τους διαρκείς αγώνες της καθημερινής μου εργασίας.

Το πρώτο μου συμβόλαιο το υπέγραψα στη Βιέννη, όπου είχα συναντήσει έναν από τους καλύτερους κ-

νηματογραφικούς παραγωγούς της Αμερικής, τον κ. Μίσελ Κόρτετ, και το πρώτο φιλμ που μ' έκανε γνωστή σ' όλη την Ευρώπη ήταν η «Κοκλίνα της Βιέννης».

Από τη Βιέννη, το συμβόλαιό μου με υποχρέωσε να πάω να εργαστώ στα «στούντιο» του Βερολίνου κι' εκεί γνώρισα τα πρώτα μου καλά φιλμ που μ' έκαναν γνωστή και στο Νέο Κόσμο...

Εδώ και τέσσερα χρόνια λοιπόν, όταν ετοιμαζόμουν να εγκαταλείψω το Βερολίνο, ο κ. Σάμουελ Γκόλντμιν μ' έκάλεσε να υπογράψω ένα μεγάλο συμβόλαιο με τη «Μέτρο» και μ' έστειλε άμεσως στο Χόλλυγουντ.

Θα με πιστέψετε; Όταν βγήκα στη Νέα Υόρκη δεν δοκίμασα καμιά έκληξη. Την ήξερα πολύ καλά από τον κινηματογράφο! Από μικρό κορίτσι την θαύμαζα στις ταινίες που έβλεπα με τη μητέρα μου. Οι δρόμοι της μου φάνηκαν σαν γνώστοι κι' όταν αντίκρισα τους ούρανοξύστες, που τους είχα δει τόσες φορές στην όδότη, δίχως να το θέλω, χαμογέλασα... Μου φαινότανε ότι είχα ξήσει όλη μου την περασμένη ζωή στη Νέα Υόρκη!

Το Χόλλυγουντ όμως μ' ερόδισε. Κατάλαβα για πρώτη φορά ότι ήμουν μια ξένη ανάμεσα σε ξένους. Δεν ήμουν πια «σαν στο σπίτι μου» όπως στη Νέα Υόρκη. Εκείνα τα τεράστια «στούντιο» της «Μέτρο» μ' έκαναν να τα κυττάω με τρομαγμένο μάτι... Με είνε πιάσει ένα απείρηγο αίσθημα, σαν να έπρόκειτο να παίξω για πρώτη φορά στο κινηματογράφο. Γρήγορα όμως έδιωξα από το μυαλό μου όλους αυτούς τους αδικαιολόγητους φόβους κι' έκανα την πρώτη μου δοκιμή μπροστά στο μικρόφωνο. Τραγουδούσα μια εύθυμη αγγλική καντσονέτα μ' όσο μπορούσα περισσότερο τέχνη, δίχως να συλλογίζομαι ότι από την επιτυχία της φωνής μου έζηρταίο όλο το μέλλον μου στον ήχητο κινηματογράφο... Μα όταν τελείωσα, τότε ακριβώς άρχισε να με βασανίζει μια θανάσιμη αγωνία για τ' αποτελέσματα της πρώτης μου δοκιμής. Άξιζε άραγε η φωνή μου όπως η «μικρή» μου που είχε εκτιμηθεί τόσο πολύ στις εδωδερ ταινίες;

«Δεν πρέπει να ελπίζω τίποτα, συλλογίζομαι. Θα αναγκαστώ να ξαναγυρίσω στην Ευρώπη και θα ξαναρχίσω να παίζω στο «εθώδο» κινηματογράφο άνω λίγος καιρό ως την ημέρα που θα εκκηρύχσει ο «ήχητικός» και τότε θα σβώσω πια από το κινηματογραφικό στερέωμα...» Περίμενα λοιπόν τρέμοντας την απόφαση της επιτροπής κι' όταν ήρθε, νόμισα πως ξαναγεννήθηκα από τη μεγάλη χαρά μου. Η απόφαση αυτή των κριτικών ήταν πολύ σύντομη και περσιζότανε σε δύο κεφαλαία γράμματα: «Ο. Κ.», Ξέρετε βέβαια τί σημαίνουν. Θά ειπούν: «έν τάξει!».

Από τη στιγμή εκείνη άρχισα μια καινούργια ζωή. Έπρεπε να παλαίω με μεγάλες δυσκολίες κι' έπρεπε να ξεράσω ό,τι είχα μάθει ως τότε στο «εθώδο» κινηματογράφο. «Ο «εθώδο» ήταν από μνη στα πρώτα του δέματα και το πρώτο μου φιλμ που εγύρισω στο Χόλλυγουντ με τον Ρόναλντ Κόλμαν ήταν γεμάτο τεχνικά σφάλματα. Το δεύτερο όμως ήταν καλύτερο, εσημείωσε μεγάλη καλλιτεχνική επιτυχία και μ' έκανε να κερδίσω πολλές συμπάθειες στο Χόλλυγουντ. Τ' άλλα φιλμ που γύρισα κατόπιν έσημείωναν όλα τους όχι μόνο καλλιτεχνική, αλλά και έμπορικη επιτυχία...

Το Χόλλυγουντ σιγά-σιγά έπαψε πια να με φοβίζει. Κι' εκείνο που μου έκανε τη μεγαλύτερη εντύπωση απ' όλα τ' άλλα ήταν η έλλειψη της τρολής κοινωνικής ζωής του που όλες η εφημερίδες της Ευρώπης γράφουν γι' αυτήν τα πιο καταπληκτικά πράγματα... Έβλεπα καθαρά ότι δεν υπήρχε διάβολος κοσμική ζωή στο Χόλλυγουντ! Οι κάτοικοι του είνε οι πιο εργατικοί άνθρωποι του κόσμου, δουλεύουν άκουραστα από το πρωί ως το βράδυ. Θά έλεγε κανείς ότι είνε

Η Λιλή Νταμιτά

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Η ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ

(Του ΕΡ. ΧΑΪ-ΝΕ)

Τη φύλαξα, μικρή μου, την καρδιά σου, που μούδωκες—αγάτης μαρτυρία—αγνή, λευκή, καθώς την εμορφιά σου, μιά τώρα δεν την γνωρίζω πια! Γιατί για νάναι σίγουρη σιμά μου την μπερδεύα μαζί με την καρδιά μου.

Τι έπαθες και θες να στην γυρίσω;... Και με τη σκέψη ακόμα λαχταρώ!... Άχ!... πρέπει την καρδιά μου να ξεσχίσω για να λυθή το μπερδεύμα των δυό. Μά σέφου τί θα γίνη αν στη διά μου περάσω την καρδιά σου για καρδιά μου.

Ω! μη θελήσεις πια να τις χωρίσεις γιατί θα υποφέρουμε κι' οι δυό. Κι' αν κάτι τις ενώνει, μην το λύσεις γιατί είνε αυτό της μοίρας το γραφτό. Και πια δες μην ξετάζουμε, κυρά μου, στις δυό ποιά 'ναι δικιά σου ποιά δικιά μου.

ΑΡΓΑ

(Του ΕΡ. ΧΑΪ-ΝΕ)

Άργα, πουλί μου, μου χαμογέλας, άργα για μέ σου ήθε να στενάξω!... Έορσε τώρα—είνε καιρός—η φλόγα μου, που δεν εγύρισες να την κυττάξω. Όσημ τώρα ξεφυτρώνει η αγάπη σου και πέφτουν τώρα η ματιές σου εκείνες πάνω στην καρδιά μου, καθώς πέφτουνε στα μνήματα του ήλιου ή αχίνες.

ΔΗΣΜΟΝΗΣΕΣ

(Του ΕΡ. ΧΑΪ-ΝΕ)

Άληθινά μ' εχθρεύεσαι; Άλλαξες τόσο, φως μου; Για συλλογίσου το καλά, ή θά το πω του κόσμου! Στόμα γλυκό, κοράλλιο, που με κακολογούσες, λησμονήσες τον άνθρωπο που τον γλυκοφιλούσες;

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΑ

(Του ΡΕΝΕ ΜΕΖΕΡΟΥ)

Έφυγε ο ήλιος μακριά, στών κύκλων τ' άσπρα τ' αφερά κι' εγώ μονάχος έμεινα στην άκρη αυτήν την ξένη. Ρίχνει τη βλινή μου ο μουντός και απελπισμένος ουρανός με φύλλα κίτρινα ο νοτιάς την καρδιά μου ραννι. Η χρυσή λήνη σκοτεινή, είνε τώρα ως να πονή και μέσ' στο δάσος ποικίλας των σόλων τ' άγιο χρώμα κρύβονται οι φανοί στα κλαδιά—χερμόνας πέφτει στην καρδιά—Κι' οι, αγάπη μου, τους δοκούς σου τάχα θινάσσα άδρια... Η ορμηγμένες η φύλλες, ξεφύτουν στα κλαδιά κι' αϊτές... Πώς κελαιδούσαν άλλοτε την άνοιξη τ' άηδόνα!... Απ' των πουλιών τη λαλιά τα χέλια σου ήταν πιο γλυκά κι' ήσαν λουλούδι, αγάπη μου, λεπρότερο απ' τα χιόνια. Μά μ' απωράτηες χωρίς ένα φιλι μου να δεχτής!... Σκεπάει η άκρη τώρα άργά, δρόμους και μονοπάτια και πια δεν πάμε άλλο μαζί, πλέκοντας όνειρα, τρέλλοι, που τόσο τα ζήτουσαν τα πλάνα σου τα μάτια.

ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ

(Του ΦΡΑΝ. ΚΟΠΠΕ)

Μου τάπε! Απώρε θε νόσθη κι' όλα τα τάξι μπήκαν. Τους φίλους μου τους έκανα και μοναχο μ' αφήσαν. Έκωπα μύρα... τα χέρια τάχα κι' αυτά άναμμένα... Μέσ' στη φωτιά και τα πικρά τραγούδια έχω σιγμένο, που γόφα όταν ήσασ άδειαχ έχει χάσει τη γωνιά της. Και κατερό... Νά, τώρα δα άσπρη!... Τα δέματά της λαφιά—λαφριά θα ήχρουνε σαν του λαριού. Και (σώνει)

αυτός ο κρότος μοναχά, δια πού τα πληρώνει... Και θάμνη μέσα ανήσυχη και λίγο λωμισμένη... Θα σφίξουνε τα χέρια μας κι' η θαλωρή η σβή (σώνει) θα ξαναβθίη πάλι εδώ από τ' άσπιο της σόπια... Κι' εθής... Ω, διαστικά φιλιά σε άβγαλο βέλο (άκονα!)

αυτός με τη δουλειά. Χρειάζονται δέκα εβδομάδες περίπου για να γυριστρί μια ταινία και σ' όλο αυτό το χρονικό διάστημα πρέπει να δουλέψω από τις δέκα το πρωί ως τα μεσάνυχτα!... Τ' άδρια, μιά και τί τραγικό που είνε να δέ λένε «αστέρω» και να φαντάζονται σαν ένα παραμυθένιο πλάσμα που ζή μέσα σ' ένα φαντασμένο κόσμο κι' εσύ να πεθαίνεις από τη κόπωση της άκαταπύτης δουλειάς!...

Ξέρετε ποιά είνε η μεγαλύτερη απόλαυση των αστέρων; Ο β... Δεν υπάρχει πιο μεγάλη ευτυχία από εκείνη που νοιώθεις, όταν είσαι από το «στούντιο» και ξαπλώνεις στο κρεβάτι σου για να κοιμηθής... Κοιμάσαι θαυμά, δίχως όνειρα, σαν να έχεις πέσει σε ύπνο ως την ώρα που δ' ακαριέρες ή η καμαριέρα, οι πιο αντιπαθεί άνθρωποι στη ζωή ενός «αστέρω», θάβρουν να σε ξυπνήσουν για να ξαναπάς στο «στούντιο»...

Όταν τελειώσει ένα φιλμ γίνεται μια διακοπή που κρατάει μονάχα μερικές ώρες. Εκείνη την ώρα αρχίζει πάλι το «γύρισμα» μιας νέας ταινίας. Οι αστέρες περιμένουν με ανένταστη χαρά αυτές τις επτά ώρες της άναπαύσεως κι' όμως, όταν έλθουν, εξακολουθούν ακόμη να δουλεύουν στη δουλειά... Έχουν να φροντίσουν για την τερατολογική τους, για τα μαθήματα του χορού ή του τραγουδιού που παίρνουν διαρκώς κι' έτσι όχι μόνο δεν έχουν καιρό να ξεκουραστούν, αλλά ούτε και για να συλλογιστούν τον καιρό τους. Έκαστο άσπιο που προσέζει μεγάλη εντύπωση είνε ή αλληλεγγύη των «αστέρων». Κάθε καλλιτέχνης κάνει ό,τι μπορεί για να βοηθήσει τον άλλον. Οι «αστέρες» μιάς «φίρμας» δεν κινδυνεύουν από τους άλλους μιάς άλλης και δεν συναγωνίζονται, ούτε κάνουν αντί-παιξί με τον άλλον... Εγώ δεν έχω να παραπονεθώ για κανέναν.

Η Ντολζέ ντελ Ρίο, η μεγάλη μου φίλη, δεν μου φέρθηκε ποτέ άσχημα. Δεν μου έστησε ποτέ καμιά παγίδα... Έκαστο από το «επάγγελμα» τους, όλοι οι «αστέρω» του Χόλλυγουντ ενδιαιερόνται άκατα για τις «επιδοχές» τους, που καπνεί η ή καθεμιά ξεχωριστά. Οι «αστέρες» παίζουν στο χρηματιστήριο, άλλα βάζουν κεφάλαια κι' ανοίγουν επιχειρήσεις στο Χόλλυγουντ ή στο Λος Άντζελες. Αγοράζουν κτήματα, ξενοδοχεία ή οποιδήποτε και τα εκμεταλλεύονται. Άλλοι πολλοί που έχουν θάλας κεφάλαια πλύνονται και σε τυπογραφεία. Μη πει όμως ότι όρισουν τον καιρό ν' άποχωρήσουν από τον Χόλλυγουντ. Απ' αυτές τις δουλειές έχουν τους «αστέρω» τους ή τους γραμματείς τους που διαχειρίζονται την περιουσία τους... Η άκρη ωστόσο επιχείρησις για ε... «αστέρω» άσπιο είνε ο γάμος. Ο... είναι η ξαναπαιρμένη, πρέπει να πάει να διαζώγιο και να εξασφαλίση μια άκατα στην πρώτη του γυναίκα. Κι' ε... και τον γάμο ή τον τέταρτο γάμο, δεν έχουν πια και μεγάλα πράγματα από την περιουσία του!... Άλλοι όμως η γυναίκες έχουνε την τύχη να μην εκπνέμεθα σ' αυτό τον κόσμο.

ΛΙΛΗ ΝΤΑΜΙΤΑ

ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

«Δεν ξέρω τί λέει ο κόσμος για μένα, αλλά εγώ τουλάχιστον είμαι εναντίον μου σαν ένα παιδί, που παίζει στην ακρογιαλιά μακριά από τα μάτια των μεγάλων, ενώ μπροστά του έλπιε ο άπειρος άκεανός της άγνωστης άλθειας».

Ν ε σ τ ω ν

«Εάν θέλετε να γνωρίσετε την άξια του χρήματος, δεν έχετε να το δοκιμάσετε να δανειστήτε».

Φ ρ α γ κ λ ι ν ο ς

«Η απογοήτευσις είνε γνώρισμα των αδυνάτων. Μην έχετε έμνησιν στους απογοητευμένους, γιατί αυτοί είνε σχεδόν πάντοτε πτωχοί και κάμουν κάτι το γενναίο».

Φ λ ω μ π ε ρ

«Η φαντασία των γυναικών μοιάζει με παιδί, που πρέπει κανείς να την κρατάει προληπτικά έτσι τα «εστραβοπατήματα» του».

Σ κ α ρ ρ ω ν

«Εάν δίδας τον ήλιο μιάς άφάνει μια άνάμνηση και κάθε άναμνηση γινάμν έλπίδα. Πόσες φορές όμως μεταξύ της έλπίδος και άναμνησε δεν μεσολαβεί μια σκοτεινιασμένη, χωρίς ήλιο».

Β. Σ ε ρ μ π ο ν λ ι ε

«Ο ποιητής πρέπει νάχη καλή μνήμη για να τα καταφέρει».

Α π ο υ λ ά τ ο ς

«Η προσέλιψη σε μιά μόνον ιδέα κουράζει και τον πνεύμα του ανθρώπου».

Π α σ κ α λ

ΠΟΥ ΒΡΗΚΕ ΤΟΥΣ ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ «ΑΘΛΙΩΝ» Ο ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΩ

ΕΝΑΣ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΛΗΣΤΗΣ ΚΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ

Πώς δημιουργήθηκε ο Γιάννης 'Αγιάννης. 'Η θλιβερή ιστορία του κ. Μαγδαληνή. 'Υστερα από 48 χρόνια. 'Η άστοιχική είδηση κι' ο Ούγκω. 'Ο καλός κάναδης... διαρρήκτης Ζαντέν. Πώς παραστράτησε. Τό πρώτο του κέλλο. Στή λαλή. Μετά την άποφυλάκιση. 'Ο μετανοήμενος. 'Η ελεδρία Ροζαλία. Στόν κακό δρόμο. 'Ενα φρικιαστικό έγκλημα. Είς θάνατον! Πρὸ τῆς λαιμητόμου, κτλ. κτλ.

ΙΑ εκατονταετηρίς κλείνει έφ'ότος από τότε που ο Βίκτωρ Ούγκω γνωρίστηκε με τον άνθρωπο εκείνο που αποθανάτισε με τ' όνομα Γιάννης 'Αγιάννης. Γιατί τον τύπο αυτό δεν τον δημιούργησε με τη φαντασία του ο μεγαλοφυής συγγραφέας των «Αθλιών», μα τον πήρε από το σχεδόν από την πραγματικότητα.

Τό 1833, ή βασιλική άστυνομία συνέλαβε τον «καίριο Μαγδαληνή», μεταχειρίζοιστε τ' όνομα που τού έδωσε ο Ούγκω στο μυθιστόρημά του— ένα από τους πιο φιλήσυχους και σεβαστούς πολίτες της μικρής πόλεως Μτιόν, με την κατηγορία ότι ο έμπιστος αυτός κύριος ήταν δραπετής των κατέργων. 'Από την άνακριση απειδείχθη πράγματι ότι ο «κύριος Μαγδαληνή» είχε καταδικαστεί πριν από σαράντα οχτώ χρόνια στα κάτεργα επί αλήτεια. Κατόρθωσε, όστόσο, να διαφεύγει και από τότε έζησε στο Μτιόν, με ψεύτικο όνομα, μια ζωή υποδειγματική και άφορη, διακρινόμενος για τή ευγενή και φιλήνθρωπα αίσθημά του. Κι' ο κ. Μαγδαληνή θα έβλεπε τή μάτια του χωρίς να υποπτευθή κανείς τό παρελθόν του, αν δεν τον πρόδιδε μια μέρα στην άστυνομία ένας ξάδελφός του, έξ ατίας κάποιας χρηματικής διαφοράς.

Ο Βίκτωρ Ούγκω, ο οποίος διάβαζε με προσοχή όλες τις δικαστικές και άστυνομικές είδησεις στις εφημερίδες, έλαβε γνώσι αυτής της δραματικής περιπτώσεως. Ήγησε να σχετιστή με τον κρατούμενο και σκέφτηκε να τον χρησιμοποιήσει σ' ένα μεγάλο μυθιστόρημα που σχεδίαζε να γράφει. Κ' έτσι δημιουργήθηκε ο αθάνατος τύπος του καλού κ' αίσθηματικού Γιάννη 'Αγιάννη.

Τήν ίδια όμως εποχή, ή άστυνομία μιά συνέλαβε κ' ένα άλλο κακοποιό, ο οποίος έχρησιμους επίσης ως πρότυπο στο Βίκτωρα Ούγκω. 'Ο κακοποιός αυτός είχε γεννηθεί να γίνει ένας καλός και θεοφοβούμενος οικογενειάρχης. 'Αλλ' ένα σφοδρό περιστατικό και πρό παντός ή μεγάλη καλωσύνη της καρδιάς του και τή φιλήνθρωπη αίσθημά του, τον έκαναν να... έγκληματισή και να πεθάνη στη λαιμητόμο!

Ο Ζαντέν—έτσι λεγόταν ο φιλήνθρωπος αυτός εγκληματίας—ήταν ταβερνιάρης σ' ένα συνοικιακό δρόμο των Παρισίων κι' επιδέξιος κλειδαράς, άνθρωπος ταπεινός και ήρεμος, άγαθός και πονόψυχος.

Στήν ταβέρνα του όμως συχνάζαν πολλοί ύποπτοι τύποι, οι οποίοι τού έκαναν τακτικά προτάσεις να χρησιμοποιήσει μαζί τους τις γνώσεις που είχε για τό άνοιγμα των κλειδαριών, ληστεύοντας πλούσια σάντια. 'Ο Ζαντέν στην αρχή δεν ήθελε να γίνει συνένοχος διαρρηκτών. Μα οι πελάται του τού επανέλαβαν τόσες φορές τις προτάσεις τους, όστε τον έκαναν στο τέλος να δεχθή να συνεργασθή μαζί τους, για να μη τούς χαλάσει τό χατήρι.

Με τήν πρώτη όμως «δουλειά» που έκανε ο Ζαντέν, συνελήφθη έπ' αυτοφώρου, ενώ οι σύντροφοί του κατόρθωσαν να τό σκάσουν. Δικάστηκε και καταδικάστηκε σε δέκα έτών καταναγκαστικά έργα. 'Οστόσο, τήν τελευταία στιγμή, τό κατώφερε να μετατραπή ή ποιή του σε τεσσάρων έτών φυλάκιση, έπειδή κατέδωσε τή όνοματά των συνένοχων του.

Η φυλάκιση στάθηκε σωτηρία για τό Ζαντέν. Μέσα στη μόνωση, ο φιλήσυχος αυτός άνθρωπος συναισθάνθηκε τό μέγεθος τής καταπίσεώς του, μετανόησε ειλικρινά για τήν κακή του πράξη και αποφάσισε να ξαναμνηστή στην εύθετα όδό. Και μόλις αποφυλάκιστηκε, ή πρώτη του δουλειά ήταν να τρέξει να βρή τον άστυνομικό διευθυντή

και να ζητήσει τήν προστασία του.

—Σας παρακαλώ, τού είπε, να μου βρείτε δουλειά. Είμαι καλός κλειδαράς. Δεν θέλω να ξαναοίξω ταβέρνα γιατί στο έγκλημά αυτό έχρεται κανείς αναγκαστικά σ' επαφή με ύποπτα στοιχεία. 'Όπως ήταν έπιμένο, ο άστυνομικός διευθυντής συμφώνησε τήν έμπιστευση αυτή μετόνοια τού Ζαντέν και τον συνέστησε σ' ένα φίλο του κλειδαρά.

Ο Ζαντέν έδειξε τότε με τή διαγωγή του, ότι ήταν πρόθυμος αποφασισμένος να εξέλθει, με μια υποδειγματική ταπείνση, από τήν ζωή του αμαρτήρια. 'Ηταν τακτικός στην εργασία του και διατηρούσε ένα μεγάλο μέρος από τή κέρδη του σ' έλεημοσύνες. Δεν πείστηκε έσύχαζε σε ύποπτα κέντρα, δεν έβαζε διόλου στο στήν του κρησά.

Η αμαρτωλή αυτή ψυχή είχε σωθεί. 'Όστόσο, ο δαίμονς τού παρασμού άγρυπνούσε. Και μια ήμερα, μερικοί παλιρά φίλοι και τή λάλτα του Ζαντέν—διαρρηκτές ύλοι διαρρηκτές—άναγκασαν τήν μαγαζί που δούλευε, και προσπαθήσαν να τον παρασύρουν και στην άδυσση, στην οποία είχαν πέσει κι' αλλοί.

Οι ληστές είδαν κι' έπεισαν τήν Ζαντέν να συνεργασθή μαζί τους. Κατόρθωσαν να τό πείσουν να τον παρασύρουν, πείσαν τήν έπ'εμβασι κάποιας Ροζαλίας στην φιλήνθρωπη του, που έβλεπε σε να τον μαγνητίζει με τήν άφορη της και που τού είχε φανεί παλιότερος χρησιμότη, τον καρδ που ήτο σ' έφύλαξη. Κι' έτσι ο Ζαντέν έπαιστη ληστής, χωρίς όμως να ξεχρήσει τήν καρδιά του δια τ' αγαθή και τήν νική αίσθηματά που είχαν άναμψει στο μενίστι.

Και μπορούμε τώρα να πούμε, πως ο Ζαντέν έπαιστη σ' ένα πολύ καλό χρόνο ένας φιλήνθρωπος... σ' αυτό! Κάποτε είχε μαζί του ένα κομμάτι ενός σπιτιού, στην οδό Ρουσσώ, για να κλέψει. Μα όταν άναμψαν τήν φωτιά του ένα έλεεινό κρεβάτι, από σπινθήρες κατέβηκε, ένα μαυροματωμένο χαλί και μερικά παλαιά έπιπλα, τήν ησυχία μελωδικά τό κεφάλι του κλονίζοντας.

—'Υπάρχουν στον κόσμο πολλές ευεργεσίες, τού είπαν, που τήν έλπιαν τήν καρδιά του δια τ' αγαθή και τήν νική αίσθηματά που είχαν άναμψει στο μενίστι.

Και έφυγε, άφροντας σ' ένα περλί τα δυο πεντάφραγκα που είχα τήν νο του, για να βρή τήν άναμψή του οικογένεια που έμενε σ' ένα τήν τρώγλη!

Ένα άλλο βράδυ, μπήκε σ' ένα σπίτι που φαινόταν πλούσιο από τήν έμπιστη του έμπιστη, διαλέξε ένα κομμάτι κι' έσπασε τήν κλειδαριά τήν πόρτας. Μα όταν μπήκε στο δωμάτιο, είδε κι' εκεί ένα έλεεινό κρεβάτι, σπινθήρες, μερικά μαυροματωμένα έπιπλα, τήν ησυχία μελωδικά τό κεφάλι του κλονίζοντας.

—'Υπάρχουν στον κόσμο πολλές ευεργεσίες, τού είπαν, που τήν έλπιαν τήν καρδιά του δια τ' αγαθή και τήν νική αίσθηματά που είχαν άναμψει στο μενίστι.

Και έφυγε, άφροντας σ' ένα περλί τα δυο πεντάφραγκα που είχα τήν νο του, για να βρή τήν άναμψή του οικογένεια που έμενε σ' ένα τήν τρώγλη!

Θά μπορούσαμε να σάς παραθέσουμε άπειρα τέτοια δείγματα έλεημοσύνης καλωσύνης αυτού του ληστοί. 'Ο Ζαντέν παρακαλούσε τήν ιδανική τύπο τού εφροστάτου των άδικουμένων που είχαν τασθεί οι επιφυλάδοι τού παλιού καλού καιρού. Και ή αίσθημα έλεει, ότι δεν έκανε τίποτ' άλλο, παρά να μοιράζει στους φτωχούς

Ο Βίκτωρ Ούγκω

χρήματα που έβλεπε απ' τούς πλουσίους.

Αν ο φιλήνθρωπος αυτός ληστής περιόριζε έδω τό ρόλο του, θα έπαυε στήν ιστορία μια θεία δόξα στους ευεργέτας τής πασχούσης ανθρωπότητας. Μα ο Ζαντέν άγαπούσε τόσο τούς φτωχούς, όστε προς χάριν τους έγινε και δολοφόνος. Δεν ήθελε βέβαια να χύση άναίμα αίμα ο αίσθηματικός αυτός τύπος που συνεκινείτο με τό θέαμα τής δυστυχίας των άλλων. Κι' όμως έγκληματισε. Τόν κατέστρεψε ή υπερβολική καλωσύνη τής καρδιάς του!

Τήν πρωτοχρονιά άκριβώς τού 1838, κάποιος παλιός φίλος τού Ζαντέν, Φρεσάρ όνόματι, πήγε και τον βρήκε σπίτι του, για να τον ήγηρή για τόν καινούργιο χρόνο. 'Ο Ζαντέν τον πήρε και φάγανε μαζί σ' ένα έστιατόριο. Η ήμερα ήταν έξαισία, Χαρά Θεού. —Δεν πάμε να κάνουμε κανένα περίπατο στα κεντρικά βουλεβάρτα; πρότεινε ο Ζαντέν στον φίλο του, ενώ έπιαν τον καφέ τους. Πάμε να δούμε λίγο κόσμο...

—Εύχαριστώ! τού άποκρίθηκε ο Φρεσάρ. Μα δεν μπορώ να φύω μαζί σου. Ντρέσκονται να παρουσιαστώ στον κόσμο. Δεν κατίζω σ' ή γάλα είμαι!

Πράγματι τή ρούχα τού Φρεσάρ ήσαν χλιοματωμένα και μαρτυρούσαν, ότι ο κάτοχός τους δεν βρισκόταν σ' άνθηρη οικονομική κατάσταση. Η τριμφοή καρδιά τού Ζαντέν συγχωρήθηκε για μια άμνη φρά.

—Μή στενοχωριέσαι γι' αυτό! είπε τού φίλου του. Σε δυό ώρες θα είσαι στο κλουβί.

Και ο Ζαντέν ξεζήλησε να πάη να βρή καινούργια ρούχα για τό φίλο του. Δεν είχε στήν τσέπη του τό χρήματα που χρειαζόνταν για τή αγορά ενός κοστούμιού. Κουβαλούσε όμως μαζί του ένα μάστοριαντίλειδα.

Η Μοίρα του τον έσπρωξε να μπει σ' αντίκλειδι σ' ένα σπίτι στην οδό των Μικρών Σταθίων. Μα όταν τράπασε μέσα στο δωμάτιο που άνοιξε, αντίκρινε μπρός του μια νεαρή υπηρέτρια, τήν 'Εριάνε Ντερε, ή οποία άρχισε άμέσως να σφύριζε, μόλις τον είδε. Τότε ο Ζαντέν πρόσεξε, ότι πάνω σ' ένα τραπέζι ήταν άκουμπισμένο ένα κομμάτι μαγαζί. Ζαλισμένος όπως ήταν, τό άρπάξε και τό βρόδισε πρὸς τοίχο στή τῆς 'Εριάνε! Κι' ή υπηρέτρια έπεσε κάτω, για να μη ξανασηκωθεί ποτέ πάλι...

Όταν ο Ζαντέν είδε τήν 'Εριάνε ξαπλωμένη μπρός του άκίνητη, πλύνοντας στο αίμα τῆς, που έφερε άφροντα από τις τέσσερες πλευρές τῆς, όταν κατέλαβε τέλος πως είχε σκοτώσει άνθρωπο, κόνιζε να τρελλιάσει από τήν απελπισία του. Έφυγε από τό καταραμένο εκείνο δωμάτιο και περιεπλανώτο έντεκα διολύπηρες μέρες έδω και κεί. Τέλος, τον συνέλαβαν. 'Απολόγησε συντετριμμένος τό έγκλημά του και στο δικαστήριο εξώρισσε τούς δικαστές του να τον καταδικάσουν σε θάνατο.

—Δεν μπορώ πια να ζήσω, είπε με παθητική κινή, άναγκάζοντας πάντοτε μπροστά μου τό αλμυρό έλπιαν τῆς καρδιάς μου! Τί δίνεσαι βλέπω, Θεέ μου! Τί τρομαχτικούς έφύλαξε! Δεν γεννήθηκα για να κάνω φονικό!...

Δεν έλεγε ψέμματα ο καίσιμος ο Ζαντέν. Κι' οι δικαστές, συγχωρώντας τή μετάνοιά του, τού έκαναν τή χάρι που τούς ζήτησε και τον έστειλαν στην καριανόλα. Ο φιλήνθρωπος εγκληματίας έβλεπε ως τήν τελευταία στιγμή πασαδειγματικό θάρρος. Φαινόταν σάν ν' άντιμονοψήσε να πεθάνη για να πάη σ' αντίκρουση τό φάντασμα τῆς υπηρέτριας. Και πέθανε σάν γενναίος.

ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ ΕΘΙΜΑ

Στήν Κέρκυρα τ' αινά τῆς Λαμπρῆς βάφονται τή Μεγάλη Πέμπη σέ πῆληνη χύτρα, ή όποια όμως πρέπει νάνα έντελώς καινούργια, γιατί δά ήταν μεγάλη ασέβεια αν βαρύνονταν σέ τσινάλι που τό έχουν ήδη μετοξευρωθεί σέ άλλες χρήσεις.

Η πῆληνη αυτή χύτρα, μετά τό βάψιμο των Πασχαλινών αινών, χρησιμοποιείται στην κοινή μόνο μετά την Πεντηκοστή. Τή Μεγάλη Παρασκευή κανένα σπίτι δεν σπώνει τραπέζι. 'Ο λα τρέφει στο πόδι και μόνο ηχοποίηση φαγητά.

Τό Μέγα Σάββατον δεν υπάρχει συνήθως χρέας στην πόλη, ούτε στην έξοχή, γιατί σ' άρχα σφάριζαν πολλές άνοιστοι ή καμπάνες τῆς Αναστάσεως. Τότε επίσης άρχίζουν από τό παρόνθα θρηματικά τῆς σῆς πέτρες δσα άχρηστα πῆληνα και γυάλινα σκεύη βρίσκονται στο σπίτι. Τό θρηματικό αυτό τό λένε: «εκομμάτι».

Στή Ζάκυνθο τή Μεγάλη Πέμπη δεν χτυπούν ή καμπάνες. Κι' αυτό τό λένε: «Χαροίαν ή καμπάνες».

Επίσης κι' εκεί, καθώς και στην Κέρκυρα, δεν στρώνουν τραπέζι τή Μεγάλη Παρασκευή, αλλά ύλοι τρέφει στο πόδι μαρούλια ήλιος με ξύδι, εις ανάμνησην τού θύους με τό όποιο έπότησαν ο 'Εβραίοι τού Χριστό. Πολλές θρηματικές γυναίκες τῆς πόλεως βάσαν μεσα στο ξύδι λίγη καπνιά από τήν καπνοδόχο, συμβολίζοντας έτσι και τή «εσχολή» που έπαι ο Χριστός.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΟΥΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Πώς καθαρίζουν οι καθρέφτες, τή κρύσταλλα και τή έπιπλα. Ένας ασφαλής τρόπος για ν' άλλαγαζόμε άπ' τή μυρμήγκια. Πώς καθαρίζουν τή μελανοδοχεία. Πρὸς άπομάκρυνση των κουνουπιών. Πώς βερκαλεύονται τή έγκαυμάτα.

Οι καθρέφτες καθαρίζουν εύκολάτα αν τούς πλύνετε με ζεστό νερό, μέσα στο όποιο έίχετε ρίξει λίγο καλό ξύδι και άνάλογη τριμμένη μύδια. Τό οινόπνευμα επίσης καθαρίζει θαυμάσια τή γυαλιά και τή κρύσταλλα. Τό σφουγγισμα όμως πρέπει να γίνεται με μαλακό πανί ή με δέρμα, από τό χνούδιό του μέρος.

Τά χρωματισμένα έπιπλα, τή πλάσια των θυρών, κτλ. κτλ. καθαρίζονται με τόν άκόλουθο τρόπο:

Μέσα σ' ένα τό δόξαμα νερό ρίχνετε μισό κοντάλι ασβέστη κι' ένα κοντάλι σόδα και σ' άνακατεύετε καλά μ' ένα ξύλο. Μ' ένα σφουγγάρι κατόπιν βουτηγμένο στο ύγρο αυτό, περνάτε έλαφρά τή έπιπλα που θέλετε να καθαρίσετε, τριβοντας με περισσότερη δύναμη τή μέρη εκείνα, στα όποια ύπάρχουν παλιές κηλίδες. Τά περνάτε ύστερα με καθαρό νερό και τή σκουίζετε μ' ένα στεγνό μαλακό πανί.

Τά άργυρά σκεύη, κοντάλια, πιάτα, κτλ. παρουσιάζουν συνήθως επάνω τους μερικά μαυροκοκκινατά στίγματα. Τά στίγματα αυτά εξαλείφονται εύκολάτα, αν τριψετε τή σκεύη με αιδάλη τῆς καπνοδόχου (καπνά).

Για τήν καταστροφή των μυρμηγκιών—τόρα μάάλιστα ποδίζεται καλοκαίρι— ύπάρχει ο άκόλουθος τρόπος:

Ός γνωστό, τή μυρμηγκία άγαπούν ιδιαιτέρως τό άμύ κρέας. Κόψετε λοιπόν ένα κομμάτι όμοιο σπινθηρού και βάλετε τό μπρος στην τρύπα τους ή στο μέρος όπου μαζεύονται τα περισσότερα μυρμηγκία.

Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, τό σπινθηρικό θα γεμίσει κηρολεπτικώς από τή ένοχλητική ζωή. Τά παρντε λοιπόν και τή ρίχνετε στη φωτιά ή σε βραστό νερό.

Επαναλαμβάνοντας τήν μέθοδο αυτή πολλές φορές, θα κατορθώσετε ν' άπώλαγχε άπ' τή μυρμηγκία, μέσα σε μια μέρα.

Όταν τή μελανοδοχεία είνε από γυαλί ή από πορσελάνη, καθαρίζουν εύκολάτα μ' ένα κομμάτι ναστόχατο βρεγμένο και βουτηγμένο σε φιλί άμμο. Τρίψετε μ' αυτό τις κηλίδες τῆς μελάνης και εξαλείφονται άμέσως κι' εύκόλως.

Για τό καθαρίσμα των μελανοδοχείων από μέταλλο, από άργυρο ή από χαλκό ή έμπαιμισμένο σίδερο, χρησιμοποιείτε τό έξής μέσον: Πάρνετε ένα πανί βρεγμένο σε διάλυση χλωρίου και ασβέστη και τή τρίψετε δσα να λαιπωκαίνονται. Με τόν τρόπο αυτόν τή καθαρίζονται, ότε τή γυαλιά τους χάνουν, ότε φεύγει ή έμπαιμισμένη των.

Είνε γνωστό πόσο προσελκύονται από τό φως τή κουνουπιά και πως παύουν στήν έλπίδα από τή άνοιχτή παράθυρα.

Βρωμάστε τότε στήν άνοιχτή ή να κλειδίστε πότες και παράθυρα και να τυραννήσετε από τήν καλοκαιριάτικη ζέση ή να τ' άφήσετε άνοιχτά και να υποστούνε τις δαγκωματιές των κουνουπιών και τις δεισιμαίες άραμμάδες των.

Άλλά ύπάρχει ένας τρόπος απλόστατος και έντελώς άγέδρος, για να έμπούμε τήν είσοδο των άπαισιων αυτών έντόμων στο δωμάτιό μας.

Πάρνετε ούλα ή ένα σίδερο κι' άφου τό κομμάτιστε στή φωτιά, τό τοποθετήστε επάνω σ' ένα πιάτο μέσα στο δωμάτιό μας. Έπάνω στο σίδερο αυτό στήνουμε μερικά κομμάτια έλγυρι να καούν. Η όσμη τῆς καυμένης έλγυρης είνε τόσο άποκαρπτική για τή κουνουπιά, όστε άφου έλθει κατά στήν, έτσι άκοιδώς και θά φύγει.

Εάν όμως σάς πειστήσουν άποσπώστε, για να μην έχετε τή άσχημη έννοια στίγματα, λαιψετε τό μέρος τού σπιτιού με χυμό λεμονιού ή με ξύδι και πολυλαμβάνετε τό κακό.

Για τή έγκαυμάτα, ή καλύτερη θεωρείται είνε ή έξής: Άνακατέψτε καλά μ' ένα κοντάλι 64 γραμμάρια Essense de Terebinthine και 64 γραμμάρια έλασάδο. Κατόπιν προσθέστε ένα κοντάλι τού καφέ ασβέστη, που τήν σπινθηρική προηγούμενος στο νερό.

Με τό ύγρο αυτό βρέχετε πανιά και τή επάδεψετε στο έγκαυμα, τού όποιου ο πόθος και ή φλόγαις περνούν σχεδόν άμέσως.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΟΤΕ ὁ Γαβριήλ διηγῆθηκε σποῦς δικαστᾶς ὑπὸ ποιῆς παράδοξες συνθήκες εἶχε προσλάβει διαδοχικὰ στήν ὑπηρεσίαν του τοὺς δύο Μαρτὲν Γκέρ, πῶς ἐπὶ καιρὸ παιδεύονταν νὰ ἐξηγήσῃ τὴς ξαφανικῆς μεταβολῆς τοῦ χαρακτῆρος τοῦ διπλοῦ του ἱπποκόμου καὶ πῶς τέλος ἀπεκάλυψε τὴν ἀλήθειαν. Περιέγραψε ἀκόμα τοὺς τρόπους τοῦ Μαρτὲν, τὴς προσδοσί-
 — 'Ο Γαβριήλ, ἀπὸ μεγαλοψυχία, εἶχε ζητήσει νὰ παρακολουθήσῃ ὁ 'Αρνὸν τὴν ἀγόμενάν του.

Όταν λοιπὸν τελείωσε, ὁ 'Αρνὸν, χωρὶς νὰ ἔχη χάσει καθόλου τὸ θάρρος του, σημάδην καὶ ζήτησε τὴν ἀδείαν νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν ἐαυτὸν. Τὸ δικαστήριον στήν ἀρχὴ δὲν τὸν ἀφῆκε, μὰ ὁ Γαβριήλ ἐπεπέσει καὶ πάλι κα' ἔτσι ὁ ἀδελφὸς μπόρεσε νὰ μιλήσῃ.

Μίλησε τόσο καλὰ, ἐπεκαλεσθὴ τόσες μαρτυρίαι, ἀνέφερε τόσες φορές τὸ ὄνομα τοῦ κοινοτασταίου Μονιμορανοῦ, ὥστε οἱ δικασταί, οἱ ὁποῖοι προηγουμένως εἶχαν βεβαιωθεί σχεδὸν γιὰ τὴν ἐνοχίαν του, ἄρχισαν πάλι νὰ κλονίζονται.

Τότε ὁ Γαβριήλ, ἀποφασισμένος νὰ καταθέρῃ ἕνα τελειωτικὸν χτύπημα ἐναντίον του, προέβηκε διὰ λόγια στὸ αὐτὸ τοῦ προέδρου. Ἀμέσως ἐκεῖνος διέταξε νὰ ξαναπάρῃ τὸν 'Αρνὸν ντὸ Τίλ στὴ φυλακὴν του καὶ νὰ παρακολουθῇ ὁ Μαρτὲν Γκέρ στὸ δικαστήριον.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

ΟΙΟΥ, ΦΑΙΝΟΜΕΝΙΚΩΣ, ΞΑΝΑΡΧΙΖΟΥΝ Η ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΕΙΣ

Όταν ἐβγαλὸν τὸν 'Αρνὸν ντὸ Τίλ ἀπ' τὸ δικαστήριον, δὲν τὸν ἐπῆγαν στὸ κελλὶ τῆς φυλακῆς του. Τὸν ὠδήγησαν σ' ἕνα προαύλιον τοῦ δικαστηρίου, ὅπου τὸν ἀφῆσαν μόνον μερικὲς στιγμῆς.

Τὸς εἶπαν ὅτι πιθανόν, μετὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἀντιδίκου του, οἱ δικασταὶ νὰ θελήσουν νὰ τὸν ἀκούσουν πάλι. Σὰν βρέθηκε μόνος, ὁ παμπόνηρος ἀπατεὼν ἄρχισε νὰ συγχωρῇ τὸν ἐαυτὸν τοῦ γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα ποὺ εἶχε προκαλέσει ἡ τολμηρὴ ἀγόρευσις του. Ὁ ἀληθινὸς Μαρτὲν Γκέρ, παρ' ὅλο τοῦ τὸ δικαίον, θὰ δυσκολευόταν πολὺ νὰ φανῇ τόσο πεσιτικός.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὁ 'Αρνὸν εἶχε κερδίσει καιρὸ. Μὰ ἐξετάζοντας μετ' ἐπιμέλειαν τὰ περιστατικὰ ἀποκάλυψε τὴν ἀλήθειαν, τὴν ὁποία μετὰ τόσον θαῶδες εἶχε ἀναφέρει, θὰ διαφανίζονταν στὸ τέλος ἀπ' ὅλες τὴς μεριές. Ὁ κοινοτασταίος Μονιμορανοῦ ὁ ἴδιος, τοῦ ὁποίου εἶχε τολμήσῃ νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴ μαρτυρίαν, ἦταν ἀμφίβολον ἂν θὰ δέχονταν ποτὲ νὰ συγκαλύψῃ μετὰ τὸ κῆρος τοῦ τὰ ἐγκλήματα τοῦ παλαιῦ του καταδικαστοῦ.

Ἐπειτ' ἀπὸ τὴς σκέψεως αὐτῆς, ὁ 'Αρνὸν ντὸ Τίλ, ὁ ὁποῖος ἦταν τόσο χαρούμενος στήν ἀρχὴ, ἔπεσε σιγά-σιγά ἀπὸ τὴν ἐλπίδα τοῦ στήν ἀνηλικία, γιὰτ' ἐβλεπε πῶς ἡ θέσι του δὲν ἦταν καθόλου εὐχάριστη.

Εἶχε σκέψῃ ἀπογοητευμένος τὸ κεφάλι του, δταν ἤλθαν νὰ τὸν πάρουν γιὰ νὰ τὸν πᾶνε στὴ φυλακὴν του.

Όσοι τὸ δικαστήριον δὲν εἶχε κρίνει σκόπιμον νὰ τὸν ἐξετάσῃ μετὰ τὴς ἐξηγήσεως τοῦ Μαρτὲν Γκέρ; Καὶνούργια ἀγωνία κα' αὐτὴ!

Αὐτὸ ὥστόσο δὲν ἐμπόδισε τὸν 'Αρνὸν ντὸ Τίλ, ὁ ὁποῖος τὰ πρόσεχε ὅλα, νὰ προσέξῃ ὅτι αὐτὸς ποὺ πῆγε νὰ τὸν πᾶν δὲν ἦταν ὁ συνηθισμένος του δεσμοφύλακας.

Γιὰτ' αὐτὴ ἡ ἄλλαξι; Μήπως ἐπρόκειτο νὰ λάβουν καινούργια μέτρα ἐναντίον του; Μήπως ἤθελε νὰ τὸν κάνουν νὰ μιλήσῃ; Ὁ 'Αρνὸν ντὸ Τίλ ἀποφάσισε νὰ ἔχῃ τὸ νοῦ του καὶ ἔμεινε σιωπηλὸς σ' ὅλο τὸ δρόμον.

Μὰ σὲ λίγην μὴ καινούργια ἐκλήθη τὸν περὶ μενε. Ἡ φυλακὴ, στήν ὁποία τὸν ὠδήγησε ὁ νέος του φύλακας δὲν ἦταν ἐκεῖνη στήν ὁποία τὸν εἶχαν κλεισμένο προηγουμένως.

Ἡ καινούργια εἶχε ἕνα κυρτὸφραχτο πα-

ράθυρον κα' ἕνα ψηλὸ τζάκι, πράγματα ποὺ δὲν τὰ εἶχε ἡ ἄλλη.

Ἐπίσης διαφάνονταν ἐκεῖ μέσα τὴν πρόσφατη παρούσα ἐπὶ φυλακισμένου: κοιμῆματα φοιτοῦ φρέσκα ἀκόμα, μὰ σπάνια μαγεμάτη νερό, μὰ ἀνυποστήρικτον καὶ μὰ κόφρα μισάνοχη, μὰ στήν ὁποία φαινόταν ἄνδρικο ρούχα.

Ὁ 'Αρνὸν ντὸ Τίλ, συνηθισμένος καθὼς ἦταν νὰ συγκαλύπτῃ, δὲν εἶδε καμμιὰ ἐκκλήξι. Μὰ μόλις ὁ φύλακας ἔφυγε, ἔτρεξε νὰ ψάξῃ τὴν κόφρα.

Δὲν βρῆκε μέσα παρὰ ρούχα. Μὰ αὐτὰ τὰ ρούχα εἶχαν τέτοιο χροῖμα καὶ σχῆμα, ὥστε ὁ 'Αρνὸν ντὸ Τίλ νόμιζε πῶς τὰ θυμῆται.

— 'Ω! 'Ω! ἔκανε. Θὰ ἦταν παρὰξενὸν νὰ εἶνε τὰ ρούχα τοῦ Μαρτὲν Γκέρ;

Εἶχε ἀρχίσῃ περὶ νὰ νυχτοῦν, ὅταν ὁ ἀγνωστὸς δεσμοφύλακας μῆτερ πάλι μέσα.

— 'Ε, μάλιστα Μαρτὲν Γκέρ; εἶπε χιτωνώντας σὸν θυμὸν τὸν 'Αρνὸν ντὸ Τίλ κα' ἕνα τρόπο ποὺ εἶδεινε ὅτι ἂν ὁ φυλακισμένος ἦν ἤξερε τὸν δεσμοφύλακα του, ὁ δεσμοφύλακας ἤξερε πολὺ καλὰ τὸν φυλακισμένο του.

— Τί εἶνε λοιπόν; ρώτησε ὁ 'Αρνὸν.

— Ἀκουσε, ἀγαπητέ μου Μαρτὲν! εἶπε ὁ δεσμοφύλακας. Ἡ πόθησί σου πᾶσι δόξαι καὶ πὺ καλὰ. Ἐρεῖς ποῖος ζήτησε καὶ πῆγε ἀπὸ τοὺς δικαστᾶς τὴν ἀδείαν νὰ σ' ἐπισπερῇ καὶ νὰ σοὺ μιλήσῃ μερικὲς στιγμῆς;

— Μὰ τὴν πίστι μου, ὅχι! ἀπάντησε ὁ 'Αρνὸν. Ποῦ θέλεις νὰ τὸ ξέρω; Ποῦς μπορεῖ νὰ εἶνε...

— Ἡ γυναῖκα σου, ἀγαπητέ μου Μαρτὲν. Ἡ Βετράνδη ἡ πότα ἄρχισε νὰ βλέπῃ περὶ ἀπὸ ποῦ μέρος βόρσκειται τὸ δικαίον. Μὰ ἄρχισε πολὺ νὰ τὸ κάνει αὐτό... Ἀὐτοῦ περὶ βγαίνει ἡ ἀπόφασις τῶν δικαστῶν καὶ θέλει νὰ σὲ προκαταλάβῃ. Ἡ ἀρχίστη! Ἐγὼ, ἂν ἦ μόνον στὴ θέσι σου, δὲν θὰ τὴν δεχόμην. Θέλει νὰ τὴν διώξῃ;

Καὶ ὁ δεσμοφύλακας ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὴν πόρταν. Μὰ ὁ 'Αρνὸν ντὸ Τίλ τὸν κράτησε μὲ μιὰ χειρονομία.

— 'Οχι! 'Οχι! εἶπε. Μὴ τὴ διώξεις. Φέρε τὴν ἐδῶ, μὰ καὶ τῆς τὸ ἐπέτρεψαν οἱ δικασταί.

— Χα! ἔκανε ὁ δεσμοφύλακας. Πάντα ὁ ἴδιος δὲ εἶσαι! Πάντα καλὸς καὶ μαλακός... Ἄν ἀρχίσῃς ἔτσι, πάλι ἡ γυναῖκα σου θὰ κάνει ὅ,τι θέλει. Μὰ αὐτὸ ἀπορᾷ ἔσθαι...

Καὶ ὁ δεσμοφύλακας βγήκε ἔξω, κοιτώντας τὸ κεφάλι του μετ' ὀκτοῦ.

Σὲ λίγα λεπτὰ ξαναφύλαξε μετ' ἡ Βετράνδη. Ἡ νύχτα ἐντομετᾶς εἶχε ἀρχίσῃ καὶ νὰ πέφτῃ.

— Σὰς ἀφίγω μόνους, εἶπε. Μὰ θὰ πᾶν νὰ πάρω τὴν κυρία Βετράνδην πρὶν σκεπασθῇ ἐντελῶς. Αὐτὴ τὴ διαταγὴ ἔχω. Σὰς μνησθῇ τέταρτον τῆς ὥρας. Ἐποφρονήσετε τὸ δικαίον γιὰ νὰ συμφωνήσῃτε ἢ νὰ τσεκωθῇτε ὁρισμένως;

Ἡ Βετράνδη τότε ντροπισμένη καὶ μετὰ κεφάλι σκυρτὸ πρὸς τὸν ψευτο Μαρτὲν Γκέρ, ὁ ὁποῖος τὴν κῆταξε σιωπηλὸς, τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε μετ' ἡ φωνὴ ἀδύνατον καὶ φοβισμένη.

— 'Ω! Μαρτὲν, θὰ θελήσῃς ποτὲ νὰ με συγχωρήσῃς;

Τὰ μάτια τῆς εἶχαν πλημμυρίσει ἀπὸ δάκρυα κα' ἔτρεψε σὺγχωρη.

— Νὰ συγχωρήσω τί; ρώτησε ὁ 'Αρνὸν ντὸ Τίλ, ὁ ὁποῖος δὲν ἤθελε νὰ προσδῇ.

— Μὰ τὴ χονδροειδῇ μου παρεξήγησιν, ποὺ ὁ πάντῃς ἡ Βετράνδην. Εἶχα πολὺ ἄδωκα νὰ σοὶ ἀναγνωρίσω ἀμέσως. Μὰ πῶς νὰ μὴ γένοιτο, ἀφοῦ ὁ ἀδελφὸς αὐτὸς σοὺ ξυνοῖε πᾶν; Ἀναγνωρίζω ὅμως τώρα τὴν πλάνην μου. Ἐγὼ εἶσαι ὁ πραγματικὸς μου σύζυγος. Ὁ ἄλλος εἶν' ἕνας ἀπατεῖνας, ἕνας κακοῦρος.

— Ποῖος εἶνε ὁ ἀπατεῖνας; ρώτησε ὁ 'Αρνὸν ντὸ Τίλ γιὰ νὰ συγκρατήσῃ. Αὐτὸς ποὺ ἔφερε μαζί του τὸ κόμμα Μονιμορανοῦ ἢ ὁ ἄλλος ποὺ ἔχει τὸ ὄνομα καὶ τὴν περικοπὴν τοῦ Μαρτὲν Γκέρ;

— Ὁ δευτέρος! φώναξε ἡ Βετράνδη. Αὐτὸς ποὺ ἡ ἀποστολὴ. Αὐτὸς ποὺ τὴν περικοπὴν δδομάδα ἀκόμα τὸν φώναζαν σὺζυγὸν μου, ἡλικία καὶ τοῦτ' ἄλλως ἦμουν.

— 'Α! ὥστε ἡ ἀλήθεια ἀποκαλύφθηκε;

Ο ΑΝΑΣΤΑΣ ΕΚ ΝΕΚΡΩΝ
 ("Εργον τοῦ γλύπτου Φζάρτς Τίγκουερθ").

τῆς ὁ 'Αρνὸν παραγινόμενος.

— Θέε μου! Ναι, Μαρτὲν! ἀπάντησε ἡ Βετράνδη μετ' ἡ ἴδια σύνταξι. Οἱ δικασταὶ κα' ὁ κύριός σου, αὐτὸς ὁ μεγάλος καὶ καλὸς ἄνθρωπος, μετὰ δεινότητα πρὸς ὅλῃν ἀνάμνησιν, ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία γι' αὐτοὺς, ὅτι ἐστὶ εἰσὶν ὁ ἀληθινὸς Μαρτὲν Γκέρ, ὁ καλὸς καὶ ἀγαπητὸς μου σύζυγος.

— 'Α! ἀλήθεια; ρώτησε ὁ 'Αρνὸν ντὸ Τίλ χλωμαίνοντας.

— Μοῦ τὸ εἶπαν αὐτοί, ἐξακολούθησε ἡ Βετράνδη, καὶ μοῦ ἔδωκαν νὰ καταλάβω, ὅτι καλὰ θὰ ἔκανα νὰ σοὺ ζητήσω συγγνώμην ἂν ἐκδοθῇ ἡ ἀπόφασίς καὶ νὰ συμπληρωθῇ μαζί σου. Γι' αὐτὸ ζήτησα κα' ἐπέτυχον τὴν ἀδείαν νὰ σὲ ἴδω.

Ἡ Βετράνδη στάθηκε, μὰ βλέποντας ὅτι ὁ ψευτοσύζυγός τῆς δὲν τῆς ἀπάντησε, ἐξακολούθησε:

— Εἶνε πολὺ βέβαιον, καλὲ μου Μαρτὲν, ὅτι εἶμαι ἐξακριβικὰ ἐνοχὸς ἀπέναντί σου. Τὸ πρῶτό μου λάθος εἶνε, ὅτι δὲν ἀνεκάλυψα καὶ δὲν ἀπεκάλυψα ἀμέσως τὴν πλαστογραφία αὐτοῦ τοῦ καταραμένου 'Αρνὸν ντὸ Τίλ. Μὰ ποῦ μποροῦσα νὰ φανταστῶ ὅτι μπορεῖ νὰ παύσῃ σὸν κόσμο διὰ ἀνθρώπων τόσο ὁμοῖοι; Πῶς μποροῦσα νὰ ἀνταρτίσθω τὴν ἐπισημὴν ποὺ ὁ 'Αρνὸν ντὸ Τίλ μοῦ μιλοῦσε γιὰ τὰς περικοπὰς, ὅπως θὰ μιλοῦσες ἐστὶ ὁ ἴδιος; Εἶχε τὸ δαχτυλίδι σου τὰ χροῖα σου! Κανένας φίλος, κανένας συγγενὴς δὲν τὸν ὑπομαρτύρει.

Ἡ Βετράνδη σάτασε πάλι γιὰ νὰ ἴδῃ ὅτι ὁ Μαρτὲν Γκέρ θὰ τῆς μιλοῦσε καὶ θὰ τὴν ἐνθουσιάζει.

— Ὡστε μετ' ἀναγνωρίζεις τώρα; εἶπε πάλι ὁ 'Αρνὸν ντὸ Τίλ.

— 'Ὁ ναι, ἀπάντησε ἡ νέα γυναῖκα.

— Μὲ ἀναγνωρίζεις; ἔκανε ὥστε ὁ 'Αρνὸν ἐπιμένοντας. Μὲ ἀναγνωρίζεις ὅχι κα' αὐτὸν ἀπατεῖνα ποὺ τὴν περικοπὴν ἔλαβα ἀκόμα ἐπιτομοροῦτο ἀναλίσκοντας τὸν πόνο σου, μὰ ὅς τὸν ἀληθινὸν καὶ νόμιμον Μαρτὲν Γκέρ, τὸν ὁποῖο ἔχεις τόσο χρόνια πρὸς σὲ; Κῆταξέ με! Μὲ ἀναγνωρίζεις;

— Ναι, ἀπάντησε ὁ 'Αρνὸν ντὸ Τίλ.

— Μὰ βέβαιον, εἶπε ἡ Βετράνδη.

— Καὶ ἀπὸ ποῖα σημάδια κα' ἀναγνωρίζεις; ρώτησε ὁ 'Αρνὸν ντὸ Τίλ.

— Ἀλλοῖμονο! ἀπάντησε ἀπλοῦς ἡ Βετράνδη. Ἀπὸ σημάδια ἐντελῶς ἐξοικειωμένα καὶ ἀσπέρα μετὰ τὸ πρόσωπό σου, ὁ δὲ αὐτὸς... Ἄν σ' ἔβαζαν ἀπὸ πλεῖον τοῦ 'Αρνὸν ντὸ Τίλ, ἐντελῶς ὁμοῖον σὸν κα' ἐστὶν ἡ ὁμοίότης σας θὰ ἦταν τόσο καταπληκτικὴ, ὥστε δὲν θὰ μποροῦσα νὰ σὰς ἐκρίνω. Σ' ἀναγνωρίζω ὅς τὸν ἀληθινὸν ἄνθρωπο μου, γιὰτ' αὐτὸν εἶπαι ὅτι θὰ μὲ δδῇ σὸν ἀληθινὸν μου σύζυγος, γιὰτ' ὁλοῦται σ' αὐτὸ τὸ κελλί, κα' ὅχι σὸ κελλί τοῦ 'Αρνὸν, γιὰτ' ἐμεῖς δὲ δεχόμεθα κα' αὐτὴν τὴν ἀντιπαράστασιν, τῆς ἀπορίας εἶμαι ἄξιον, ἐνῶ ὁ 'Αρνὸν θὰ ζήτοισε ἀκόμα νὰ με ἐξαπατήσῃ καὶ νὰ με ἐξηλεύσῃ.

— Ἄλλος 'Αρνὸν! φώναξε ὁ 'Αρνὸν ντὸ Τίλ μετ' ἡ φωνὴ ἀδύνατον. Καὶ σὺ γυναῖκα, ἐπικαλεσθῇ κα' ἐκκολάσῃ!

— Ναι, μίλησε μου ἔτσι! εἶπε ἡ Βετράνδη. Προσέχω τὰς κατηγορίας σου ἀπὸ τὴν αὐτὴν σου! Ὅταν θὰ μοῦ πῆς ὅλα δσα ἔχεις μέσα στὴν καρδιά σου, θὰ ἐλαφρύνῃς καὶ θὰ με συγχωρήσῃς, γιὰτ' ἔχω πᾶσα καλὴ εἴσα!

— Καὶ! εἶπε ὁ 'Αρνὸν μετ' ἡ φωνὴ πρὸς τὸν πᾶν. Μὴν ἀπειλῆσαι, Βετράνδη. Θὰ ἴδω!

— 'Ω! φώναξε ἡ Βετράνδη. Τί λέγεις! Καὶ εἶσαι ἀληθινός, ὁ καλὸς μου Μαρτὲν. Καὶ πέτοντας μὲρος στὰ πόδια σου, γένοιτο τὰ χέρια σου μετ' ἐλκρινὴν δάκρυον. Γιὰτ' νόμιζε σ' ἀλήθεια ὅτι αὐτὸς σὸν πραγματικὸν σύζυγός τῆς. Ὁ 'Αρνὸν ντὸ Τίλ, ὁ ὁποῖος τὴν λαλοῦνταξε, δὲν μποροῦσε νὰ ὑπομνησθῇ πῶς...

— Καὶ!... μνημονεύσεις ἀπὸ μέσα σου. Θὰ μοῦ τὰ πληρώσεις ὅλα! καὶ μὴ μέρα, ἐκεῖνὴ!...

Καὶ πρὸς τὸν ἄνθρωπο τὸν περικοπῇ, τὴ φήλῃσε σὸ μετώπον.

— Τί εἶπες! φώναξε ἡ Βετράνδη. Μὲ συγχωρεῖς λοιπόν; Μὰ τὴν ἴδιαν στιγμὴν, ἡ πόρτα ἀνοίξε πάλι κα' ὁ δεσμοφύλακας ἐπιστομασπάζει.

— Τάχατις καλὰς! μνημονεύσεις βλέποντάς τους ἀγκαλιάσμενους. Τὸ ἤξερα ἐγὼ αὐτό... ἤξερα τὴν ἡλικίαν εἶν' αὐτὸς ὁ Μαρτὲν...

— Πῶς!... Ἀὐτὸς ἡλικίαν τὴν καλοσύνην του;... Καὶ!... Καὶ!... ἔκανε ὁ δεσμοφύλακας. Ἡ ὥρα πέρασε καὶ δὲν μπορεῖς νὰ μείνῃς ἀκόμα ἐδῶ...

— Πῶς!... ὅτι τὸν ἀφῆσω κώλας; εἶπε ἡ Βετράνδη. Βέβαιον! Θὰ τὸν δῇς αὐτὸν καὶ τὴς ἄλλες μέρες;...

— 'Α! ὥστε ἡ ἀλήθεια ἀποκαλύφθηκε;

— Ναι!... Ναι!... εἶπε ἡ Βετράνδη. Αὐτοῦ φίλε μου, ποὺ θὰ εἶσαι πάλι ἐλεύθερος καὶ θὰ συνεχίσουμε τὴν γλυκίαν περικοπὴν μας ἔσθαι.

Ἡ Βετράνδη φίλησε γιὰ τελευταία φορά τὸ χεῖρ ποὺ τῆς ἔδωκε βασίλειον ὁ 'Αρνὸν ντὸ Τίλ, τοῦ ἔκανε μετὰ τὸ χεῖρ ἕνα τελευταῖον χειροτεῖον καὶ βγήκε ἔξω, ἀκολουθώντας τὸν δεσμοφύλακα.

Καθὼς αὐτὸς ἐτοιμαζόταν νὰ κλείσῃ τὴν πόρταν, ὁ 'Αρνὸν τὸν φώναξε:

— Δὲν θὰ μποροῦσα νὰ ἔχω φῶς; τὸν ρώτησε. Μιά λάμπα...

— Ναι!... ναι!... ὅτι σοὺ στείλω...

Πράγματι, ἔπειτ' ἀπὸ μερικὲς στιγμῆς ἕνας ἡμερτέρας ἔφερε μίαν λάμπα κα' ἔφυγε, εὐχόμενος καλὴν νύχταν σὸν κρατούμενον.

Όταν ὁ 'Αρνὸν ντὸ Τίλ ἔμεινε μόνος, γόδησε καὶ φόρεσε τὰ ρούχα τοῦ Μαρτὲν-Γκέρ ποὺ εἶχε βρεῖ μέσα στὴν κόφρα...

Ἐπειτα, ἔκοψε κομμάτι, πρὸς κομμάτι τὸ παλὸν τοῦ κοστούμι σὸ φῶς τῆς λύχνου καὶ πέταξε τὴς στάχτες τοῦ μέσα στὴς στάχτες τοῦ τζακιῦ.

Όταν ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ ὥραν τελείωσε αὐτὴ τὴ δουλειά, ἔδωσε τὸ φῶς καὶ πλάγιασε.

— Ἀς περικοπῇμε τώρα! εἶπε. Φαίνεται πῶς νικήθηκε μπροστὰ στοὺς δικαστᾶς... Μὰ θὰ ἦταν διασκεδαστικὸν νὰ κατορθώσω νὰ βρῶ μέσα στὴν ἦτα μου τὸν τρόπο νὰ νικήσω.

II

ΤΟ ΚΑΤΗΓΟΡΗΤΗΡΙΟ ΕΝΟΣ ΚΑΚΟΥΡΓΟΥ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΕΑΥΤΟΥ ΤΟΥ

Καταλαβαίνει κανεὶς εὐκόλως ὅτι ὁ 'Αρνὸν ντὸ Τίλ δὲν κοιμήθηκε καθόλου ἐκεῖνη τὴν νύχταν. Ἐμεινε μόνον ἐκπληκτικὸς στήν ἀνυπολόγητον ἀντοχήν του μετὰ τὰ μάτια ὀδυνητὰ, καταστρόφοντα τὰ σκέδια του. Ἡ σκέψις ποὺ εἶχε νὰ ὑποκαταστήσῃ μίαν ἀκόμα φορά τὸν φτωχὸ Μαρτὲν Γκέρ ἦταν τολμηρὴ χωρὶς ἄλλο, μὰ σ' αὐτὸ ἀκριβὲς στήριζε τὴς περισσότερες ἐλπίδες τῆς ἐπιτυχίας του.

Όταν ἡμέρωσε, φόρεσε τὰ ρούχα τοῦ Μαρτὲν Γκέρ καὶ περίμενε νὰ παῖξῃ τὸ καινούργιον του παιχνίδι.

Στὴς ὀκτὼ τὸ πρωί, ἡ πόρτα τῆς φυλακῆς ἀνοίξε καὶ ὁ 'Αρνὸν ντὸ Τίλ μετὰ δικαστικὰ συγκράτησε ἕνα ἀνασκόρτημα καὶ διατήρησε τὴν ψυχραιμίαν του.

Ὁ ἴδιος δεσμοφύλαξ τῆς προηγουμένης ἡμέρας, παρουσιάστηκε ὑποκλιόμενος μπροστὰ σὸν κόμμα Μονιμορανοῦ.

— Διόβολε! ἔταξε ἡ κούρση στιγμὴ! μνημονεύσεις ὁ 'Αρνὸν. Ἀς παῖξουμε καλὰ τὸ ρόλο μας!

Καὶ περίμενε μετ' ἀγωνία τὴν πρώτη λέξιν ποὺ θὰ τοῦ εἶπε ὁ κύριος.

— Καλὴμέρα, πρὸς μου Μαρτὲν Γκέρ! εἶπε τέλος ὁ κύριος.

Ὁ 'Αρνὸν ντὸ Τίλ ἀνάσανε. Ὁ κύριος ντὲ Μονιμορανοῦ τὸν εἶχε ἀποκαλέσει Μαρτὲν. Εἶχε σωθῇ!

— Καλὴμέρα, καλὲ καὶ ἀγαπητέ μου ἀνέντιμ! ἀπάντησε σὸ Γαβριήλ μετὰ ἐνθουσιασμοῦ ποὺ δὲν ἦταν ἐντελὸς ψεύτης.

Καὶ ὁ 'Αρνὸν ντὸ Τίλ ἐτάλησε νὰ προσπεσῇ:

— Ἐγὼ εἶμι νωτέρω, ἐξοχώτατε; Ἡ ἀπόφασίς

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΕΤΕΛΕΣΤΑΙ!...

(ΛΑΜΠΡΙΑΤΙΚΟ)

Τό Μήτρο, ένα Ρουμελιώτη κουτσόλητρο.

Πενήντα χρόνια θα περάσανε και ακόμα τον θυμούνται στο χωριό! Έπαιρτο έπληγε στα Πατριαρχεία και έζητησε Δεσπότη για τον τόπο. Και τα Πατριαρχεία τον έστελλαν. Ήταν ένας ψηλός Δεσπότης και τετράγωνος, με κάτι χέρια και ποδιές χοντρές, σφιχτές και δυνατές, σαν κορμός από αγριόδεσπο του βουνού, Σαράκι στο καλμαύχι του κι ένα καμιντούκι ζωσμένο πάντοτε στη μέση του. Τον λέγανε Παΐσιο και ήτανε τουρκόφρωνος, από τα δάθη της Περγάμου.

Όταν πήγαινε κανένας παπάς για να τον προσκυνήσει, ή να ζητήσει άδεια για τίποτε, του έλεγε με τη χοντρή φωνή του: — Πού είνε το φιλότιμό σου... αφιλότιμο!

Τό φιλότιμο στην περίπτωση αυτή, δεν ήταν θεωρητικό, αλλά εμπράγματο. Καμιά μισήφρα ή κανείς ανόητος ή και κανένα γουρουνάκι, έστω και αν ήταν άγιο!...

Ελάμβανε τον κόπο να τό ψήφει! Πάντα περνούσε καβαλλάρης άπάνω σ' ένα άλογο πυράτο και πυρό. Κι' άλλοιμονο στο Χριστιανό, ακόμα και στον Τούρκο—δεν φρόβιταν τίποτε—που δεν θα προσκυνώντουσαν να τον προσκυνήσουν! Εξέφωνε τον βούρδουλα από τη μέση του και τους άρχιζε στις δουρδουλές, που σ' σφάζει και που σ' πονάει!...

Ήταν όμως θεωρητικός και μεγαλοπρεπής, σαν άρχιγανίτασος άπάνω στο άλογο. Τούρκοι και Ρωμηοί τον καίωσαν.

Φορούσε και κάτι ετασάβινια, όπως λέγανε κάτι ψηλά, πάνω από τό γόνατο, της εποχής σταβάλα, που τον δύνανε την όψη Γιαντάραρα, ή άρχηγού πολεμικών.

Πώς να μη τον σέβονταν λοιπόν οι Τούρκοι, με τό ίσο του ανόστημα και την μακρινή, καμιντομένη, σαν μπαϊράκι, γενειάδα του, σωστός παπα-Βορριάς, όπως τον λέγαν οι Όθωμανοί, και πως να μη τον τρέμουν οι Χριστιανοί;...

Στην εκκλησιά καμιά φορά—όπως του κάποτε—έφαινε και πούρικα, πράγμα που τό μάθανε και είχαν κατενθουσιασθεί οι Τούρκοι.

Πολλές φορές από έβγαυε εις την 'Ωραία Πύλη, ανά να ελπί έλληνικά τό:

Κύριε, Κύριε,
επίβλεπον εξ ουρανού και ιδε
και επίβλεπον την άμπελον ταύτην...

τό βροντοφωνούσε τουρκικά:

Γιαράμπι, Γιαράμπι μείντανέ
κιντί—ντίρ!...

Πα' όλα ταύτα όμως ήταν άνθρωπος καλός, αλ-τρούστης και πονήρτος, πλατειά καρδιά και άνοιχτή παλάμη, για να δίνη.

Ένα ελάττωμα είχε μοναχά. Να τρώη. Να τρώη σαν θηρίο. Δράκοντας σωστός. Και ιδίως φρούτα, κι' από τα φρούτα, τά σόκα ήταν ή προτίμησίς του!

Κι' αυτό, όταν πρωτοέβγαυαν, κατέβαζε καλάδια απ' αυτά!... Πώς τά χωρούσε τό στομάχι του!...

— Δουλεύει ό μύλος! έπεξηγούσε ό ίδιος. Μόνον που δεν έβλεπε καλά και γι' αυτό είχε άσφάλιστο τό Μή-τρο, έναν Ρουμελιώτη κουτσόλητρον. Που τον βόηκε; Πώς τον δι-άλεξε;

Ο Μήτρος είχε μιá άποστολή. Στο τραπέζι, όταν ό Δεσπότης θάτρωγε, να του καθάριζε αυτός τά φρούτα, μίπως είνε χαλασμένα ή είνε σκουλήκι, και να του τά δίνη να τά τρώη έστω. Και πρό παντός τά σόκα.

Ο Μήτρος όμως τά καθάριζε, κι' όταν ήταν κανένα καθαρό, τό έτρωγε αυτός και όποιος ήταν σκουληκιασμένο, τό προσέφερε εις τον Θεοφιλέστατον.

Έκείνος ήρχετο να ρωτά: — Μήτρο έχει; (Σκουλήκι δηλαδή).

— Έχει, του έλεγαν ό Μήτρος κι' άς ήταν κα-θορό τό σόκο.

Και ό Δεσπότης τ' άφινε και τό... έτρωγαν ό Μήτρος.

— Μήτρο, έχει; — Δεν έχει.

Και ό Δεσπότης θάτρωγε, ενώ είχε σκουλήκι. Κάποιος όμως από δους παρακολουθούσαν τη... διαλογή αυτή, είδε τί γινόταν, και τό είπε στον Παΐσιο. Έκείνος δεν έμύλησε, αλλά σαν καθήσαν στο τραπέζι, και ό Μήτρος άρχισε την ύπηρεσία

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

τον, δίδοντας τά καθαρά εις τον έπίσκοπο και λέγοντάς του πως... έχουνε σκουλήκι, ό Δεσπότης ρώτησε:

— Μήτρο, έχει; — Έχει.

— Άς έχει!... Και τό κατάνε διόκληρο.

Τις Άποκρής ό Παΐσιος έπληγε σέ μιá Μονή του Πρεβέλη.

Καθήσανε να φάνε. Κατά τό τουρκικό τό σύστημα, αυτός έτρωγε με τό χέρι. Και έτρωγε και έτρωγε, κι' άλλοιμονο σ' έκει-νον που θά τον έσέκωνε από τό φαγητό.

Έτσι, τρώγοντας και πίνοντας, καθήσαν στην τραπέζα ως τό απόγευμα, που άκούστηκε το άκούστη καμινάνα. Ο 'Υγιόμενος σπρώχθηκε να πάη εις την εκκλησία. Ό σπότης όμως, με τό λιγδωμένα χέρια, τον άρπασαν από τον ώμο και τον κάθισαν κάτω.

— Κάτσε κατχανά! (βροντάει).

Ο 'Υγιόμενος εκάθησε, κι' ή καμινάνα χτυπούσε. Πάει έκαμινάνα. Μά πάλι ή λιγδωμένη παλάμη τον εκάρτησε.

— Κάτσε κατχανά, σου είπα! Και καθήσαν ως τό βράδυ εκεί, ως που σερβίρισε τό δειπνόν.

Τό δειπνόν κράτησε ως τό μεσάνυχτα. Και τό πρωί, όταν χτύπησε καμινάνα για τά εσθινά (τόν όρθρο) και πήγε ό 'Υγιόμενος να ξυπνήσει να πάνε εις την εκκλησία, τον έβλεπε από τά του, φωνάζοντας:

— Θά τον καθάρισω!... Δεν είνε γούμης αυτός. Και όταν κατόπιν του τά λέγανε, άπαντούσε με καλή του, την πλατειά του την καρδιά:

— Έ, τί να σάς πω, Χριστιανοί!... Έκεί είνε ό κόσμος!...

Και έπειδή εκείνος δεν τον έννοούσαν και καίε-ξηγούσε με μιá τό τόπον παρομία:

— Πρέπει κανείς, καμιά φορά, να εισήλθω εις εκοήζουόν (τρύλλο) τό περιόδι.

Δηλαδή: «Νά τό ρίχνω έσω και καμιά φορά».

Ο Παΐσιος πάλαι σάν... Χριστιανός! Πέθανε ένα Πάσχα, δοξάζων και δοξάζων να-νάσσει.

Μόλις τελείωσε τη λειτουργία του, σίς της έξ-ξημερόματα, και έχασε την 'Ανάστασι, μέσα εις όσον πρώτων, ήχων, κρότων νικητήριων και αίνων και μών, έτρεξε στην 'Επισκοπή, ακολουθούμενος από ιερείς και εύλογών τους Χριστιανούς που τον καί-νούσαν.

Έκει μιá μακριά τραπέζα τον έπεριμενε, πάρε-ματών, φαγητών, όρεκτικών, οίνων, ψηνών, μεζεδών, παραμεζέδων και σαλατικών.

Όλα ήσαν παχειά και πολυβούτυρα και βαρύνον-τα.

Έκει μιá μακριά τραπέζα τον έπεριμενε, πάρε-ματών, φαγητών, όρεκτικών, οίνων, ψηνών, μεζεδών, παραμεζέδων και σαλατικών.

Όλα ήσαν παχειά και πολυβούτυρα και βαρύνον-τα.

Έκει μιá μακριά τραπέζα τον έπεριμενε, πάρε-ματών, φαγητών, όρεκτικών, οίνων, ψηνών, μεζεδών, παραμεζέδων και σαλατικών.

Όλα ήσαν παχειά και πολυβούτυρα και βαρύνον-τα.

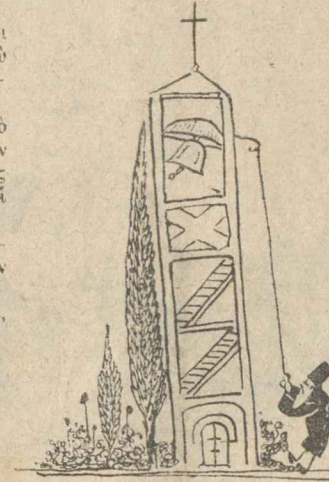
Έκει μιá μακριά τραπέζα τον έπεριμενε, πάρε-ματών, φαγητών, όρεκτικών, οίνων, ψηνών, μεζεδών, παραμεζέδων και σαλατικών.

Όλα ήσαν παχειά και πολυβούτυρα και βαρύνον-τα.

Έκει μιá μακριά τραπέζα τον έπεριμενε, πάρε-ματών, φαγητών, όρεκτικών, οίνων, ψηνών, μεζεδών, παραμεζέδων και σαλατικών.

Όλα ήσαν παχειά και πολυβούτυρα και βαρύνον-τα.

Έκει μιá μακριά τραπέζα τον έπεριμενε, πάρε-ματών, φαγητών, όρεκτικών, οίνων, ψηνών, μεζεδών, παραμεζέδων και σαλατικών.

Ακούστηκε το άπόδειπνον ή καμινάνα.

Έκει που έβγαυε στην 'Ωραία Πύλη...

Πού είνε το φιλότιμό σου, αφιλότιμο!

ΣΤΑΜ ΣΤΑΜ

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

Πού είνε το φιλότιμό σου, αφιλότιμο!

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Τό φύλλο του «Μπουκέτου» και της «Οικογενείας» τιμάται παντού δρ. 4. 'Η σφαιρικός όπερτίμους του παρ-τών όποπρακτορείων απαγορεύεται. Παρακαλούμε δθεν τους άγαπη-τούς μας άναγνώστες, δσάκις όπο-σει εις την αντίληψιν των τοιούτων ('Εκ της Διευθύνσεως)

Η υπό των άναγνωστών μας άποστελλομένη συνεργασία και μη αναμειγμένη υπό δικαιώματος κρίσεως εκ δραχμών πέντε εις χρηματισμό, δεν λαμβάνεται υπ' όφιν.

Πολλοί άναγνώστες μας μās γράφουν ότι επιθυμούν να προ-σέλθουν εις εκδόσεις μας και να έγγραφούν συνδρομητάι του περιοδικού μας, αλλά δυσκολεύονται εις την έκδοσιν έπιταγών. Είς ταύτας διευκολύνουμε σχετικώς, τους πληροφωρούμεν ότι δε-κτάται το αντίστοιχόν των συνδρομών, φύλλον, ειδήσιον, 'Ημερο-λόγιον κλπ., εις γραμματοσήμα ή κινητά χαρτόσημα οίασδήποτε τιμής.

Είς όσον όσον, Καλαμάς. Μας γράφετε στο γράμμα σας, εκτός όσον όσον, καί ελπίς:

Αξιότιμε Κύριε, με την παρούσαν μου όπως και με τά συνα-καλλόμενα ποιήματά μου δεν έχωμαι να σάς παρουσιάσω τίπο-τε, αλλά μέσα στην πληθώρα των άνοητων ήμών των έκστρα-νητων άνα τό ύψη έτυχε να λείω πως είμαι και έγώ. Σά νιος κι' είμαι έτυχε κάποιον κάποιον να γράφω μερικόν στίχους, για να είμαι και αισιόδοξος αλλά και με παρότρυναν μερικοί εκ της φίλης μου να τους δη-λώσω κάποιον, γιαντό και έγώ καμιντομένη σέ σάς, σάς στέλ-νω τα πάντα 8 άνέκδοτα, κλπ., κλπ.

Δυστυχώς, φίλτατε, τά ποιήματά μου δεν είνε επιτυχήματα. Τά φιο-νισμένα μάλιστα λίγο-πολύ έξω-πασα. Πά είδωτε:

Η ΜΟΝΤΕΡΝΑ

Τό ήρώο έδίδεις ξένοναστα
έτσι προστά σου,
έτσι λογών γλυκείς φωνές
έτσι ως ε' αυτιά σου.

Επηρεάζει τό τακουνάκι
και τριβεί ό διάκριτος κορσές
έτσι φρενα λεπτοκομισμένη
έτσι πίσω τις φαρδιές σόρες.

Έτσι συναντάς μιá πεταλού-
(δα
και ήλιότρεσι που δέ γνωρί-
(εις
έτσι πρώτη την γυναιή συγγένια
(σά σου
έτσι κάποιον Μπά! δόριστα χα-
(ρίζεις.

Έτσι ό ζωγραφία τά χεϊλή της
έτσι καμινάνα, φρούδια γαί-
(άνι
έτσι μόνο άπ' τό πρόσωπο
έτσι έμπεστο τηγάνι.

έτσι τίς ενία και μετά
έτσι στο χορό ηγαλόνον
έτσι έλγας τ' άπαράιτητο κοσμο-
(πολύ.

έτσι τους άπ' έκει δεν βγαί-
(νον).

έτσι έμπεστο τηγάνι
έτσι τίς ενία και μετά
έτσι στο χορό ηγαλόνον
έτσι έλγας τ' άπαράιτητο κοσμο-
(πολύ.

έτσι τους άπ' έκει δεν βγαί-
(νον).

έτσι έμπεστο τηγάνι
έτσι τίς ενία και μετά
έτσι στο χορό ηγαλόνον
έτσι έλγας τ' άπαράιτητο κοσμο-
(πολύ.

έτσι τους άπ' έκει δεν βγαί-
(νον).

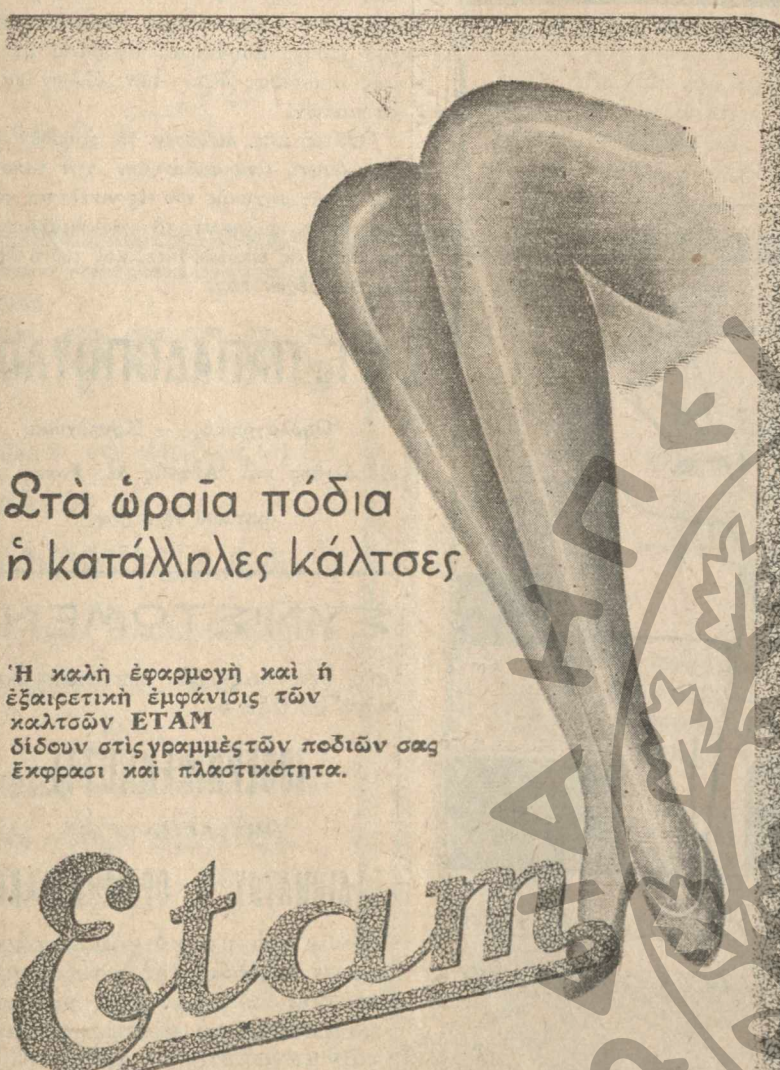
έτσι έμπεστο τηγάνι
έτσι τίς ενία και μετά
έτσι στο χορό ηγαλόνον
έτσι έλγας τ' άπαράιτητο κοσμο-
(πολύ.

έτσι τους άπ' έκει δεν βγαί-
(νον).

έτσι έμπεστο τηγάνι
έτσι τίς ενία και μετά
έτσι στο χορό ηγαλόνον
έτσι έλγας τ' άπαράιτητο κοσμο-
(πολύ.

έτσι τους άπ' έκει δεν βγαί-
(νον).

έτσι έμπεστο τηγάνι
έτσι τίς ενία και μετά
έτσι στο χορό ηγαλόνον
έτσι έλγας τ' άπαράιτητο κοσμο-
(πολύ.

Στά ώραία πόδια
ή κατάλληλες κάλτσες

Η καλή έφαρμογή και ή
εξαιρετική εμφάνισις των
καλτσών ΕΤΑΜ
δίδουν στίγγραμμές των ποδιών σας
έκφρασι και πλαστικότητα.

Εταμ

ΑΘΗΝΑΙ — Βουκουρεστίου 8, Εύαγγελιστριάς 21, Αλόλου 96.
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ — Γεωργίου Α' 23. — ΠΑΤΡΑΙ, Μαϊνώνος 74.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ — Βενιζέλου-Ταυμωκή.

τε στο νόημα της τέχνης. Και πάπτε να γράφετε, προς τό παρόν τοιάχι-στον. Α σ ρ ε λ α τ, Ένταυθα. 'Η άφήγησι σας στρογγύλη, άνετη, χρωματι-σμένη όσο πρέπει, συγκρατημένη όσο πρέπει. Πρέπει όμως να έργασθώτε άρκετά ακόμη για να φθάσετε στο τέλειον. Και τότε—σας τό λέμε ειλικρινώς—θα γράψετε πολύ-πολύ καλά διη-γήματα. 'Α γ γ. 'Α γ γ έ λ ο υ, Ένταυθα. Τό ποιήμα σας με τον τίτλο «Ολοκαύσος, πολύ κοινό». 'Επί πλέον λανθασμένο στο μέτρο και ακριβώς στο β' τετράστιχο, παρ' όσες σας τις διορθώσεις. 'Εργασθήτε λοιπόν και σεις χωρίς να θιάζεστε. Αυτό είνε το καλύτερο. Π. Α. Ζ α ρ. Γράψετε άρ-κετά καλά. Στο τέλος όμως τό διηγήματά σας γίνεται δημοσιογραφική ειδη-σις. Γιατί; 'Εβιαστήκατε; Μολαταύτα δεν σας άπελπίσουμε. Κάθε άλλο μάλλον. Να εξακολουθήσετε να γράφετε. Γιατί με τον καιρό θα δημιουρ-γήσετε άσφαλώς έμμετα λογοτεχνικά έργα. 'Α ν ν έ τ α ν ρ. Α λ τ η. Ένταυθα. Οι στίχοι σας ούτε καλοί, ούτε κακοί. Μάλλον διασκεδασμένοι. Γράψετε πιο προσεκτικά, αν θέλετε να έπιτύχετε, να δημιουργήσετε κάτι τό τέλειον. Κ. Σ. Χ α τ ζ α ν έ σ τ η ν, Γύθειον. Και τό ποιήμα σας με τον τίτλο «Κοινωνικόν Ποίημα προς την Φύσιν—'Ημέρα και Νύξ», όχι καλό. 'Ι-δού μερικά από τά ελκυστέστερα—χαρά στο κοράγιο σας!—τετράστιχά του:

Η ήμερα γλυκοχαράζει,
ή ήώ με τη ροδόχρομη θεωρία διά μιās εμφανίζεται ως δίσκου
(της
(αυτοφωτός
(αυτοφωτός
(σε άμυδρός.

φεύγει ή νυχτιά, καινήτη προ-
(στάζει
(αυτοφωτός
(σε άμυδρός.

τόν ήλιο καλεί να στεγνώσει τά
(δάκρυά της...
(αυτοφωτός
(σε άμυδρός.

“Οτε ήκουσε τά λόγια της ήως,
ό ήλιος άνέτειλε, δόξαμπερος,
(στρία,
(αυτοφωτός

σαν διαμάντια, άποχρώσεις πλημ-
(μυρίζουν...
(αυτοφωτός
(σε άμυδρός.

‘Ο ήλιος ψηλά, ψηλά άνεβαίνει
στού ουρανού τό μονοπάτι,
της ήως τά δάκρυα σβάνει,
τά λόγια της ύπακούει και τά
(κρατάει.

Φεύγει, φεύγει, στον ουρανό ή-
(ψώνεται,
(αυτοφωτός
(σε άμυδρός.

σκορπίζει ζωή και καλωσύνη,
στον ουρανό γοργόπτερος άπλώ-
(νεται,
(αυτοφωτός

τόν κόσμο χαιρετά, παντού εύν-
(χία δίνει.
(αυτοφωτός
(σε άμυδρός.

Πανύψηλος ίσται τό τώρα
σής μση ουρανού, τό μεσημέρι,
φωτίζει υπερήφανα τη παγκό-
(σμο χώρα,
(αυτοφωτός

παμμέγιστον σώμα, δίχως άλλο
(ταίρι!
(αυτοφωτός
(σε άμυδρός.

Φιλήθεμο τό θεόσιμα των δέν-
(δραν
(αυτοφωτός
(σε άμυδρός.

γλυκοφύσημα ε' 'Απληστή ή
(πνοή
(αυτοφωτός
(σε άμυδρός.

εύτυχεις οι έυλοηνοί των Κέ-
(δραν
(αυτοφωτός
(σε άμυδρός.

ήλιόλουστη ήμερα δίνει άγεία και
(ζωή.
(αυτοφωτός
(σε άμυδρός.

Και τελειώνει ως έξης:
Στόν ουρανό πλατώνται διάφορα
(άστερια
(αυτοφωτός

ο'μωζούν νυκτοφύλακες τών απι-
(κίων οι κύνες
(αυτοφωτός
(σε άμυδρός.

ουράνοι άστερισμοί σαν άπρόσο-
(στα μάτια
(αυτοφωτός
(σε άμυδρός.

σβύνουν με τις ήλικές άχτίνες.
'Η νύχτα τώρα θυμωμένη
ανταποδίδει ύδρες στην ήμερα,
υπερφανεύεται πως ό κόσμος
(...την προσμένει
(αυτοφωτός

πώς έχει φαιδρούται άστέρα,
'Εμπεδώνει ή ήώ, τάς άντιπά-
(λους συμφιλιώνει
(αυτοφωτός

‘Η ήώ που φωτός,
την ήμερα άγνοεία
τά λυγρόφως της νυκτός,
την νύχτα άγνέων... χαρμόδια!

Σας επιτρέπω λοιπόν ειλικρινώς και
φιλικά: Προς Θεού!... Πάπτε να γρά-
φετε στίχους. Γιατί δεν είνε ποήτης
αυτή, άγαπητή κόρη. Κάθε άλλο μά-
λιστα.

MAISON

DE

B

A

S

E

E

E

E

E

E

E

E

E

E

E

E

E

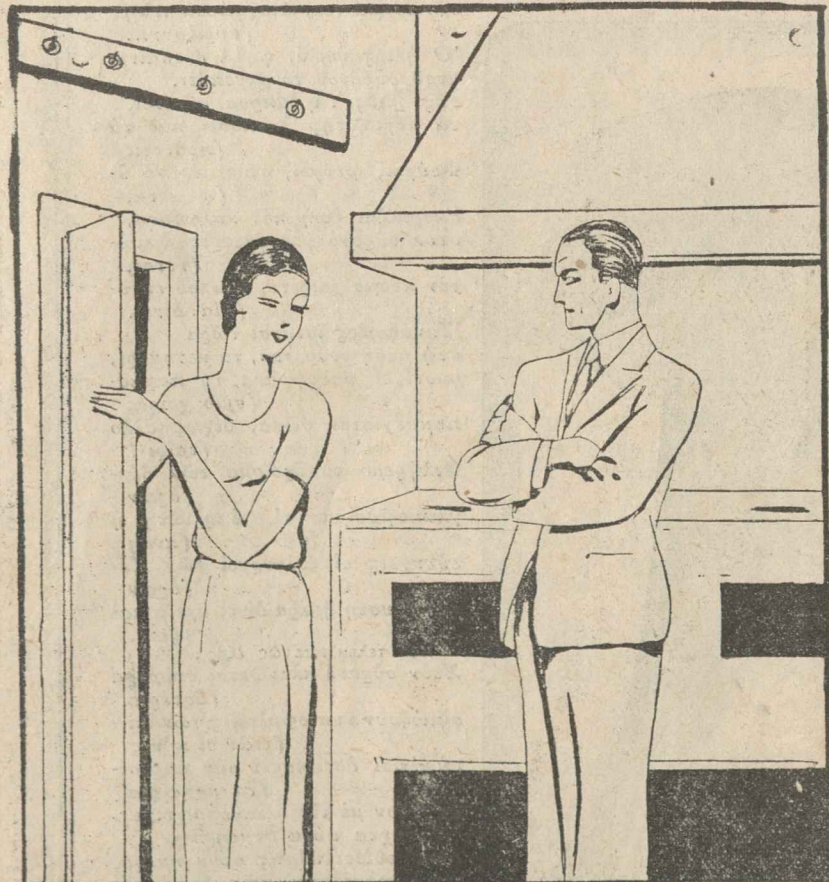
E

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 4^ο
ΜΕΓΑΡΟΝ ΜΕΓΟΧΙΚΟΥ ΓΑΜΕΙΟΥ

Gants superbes en vogue

Suède véritable

— Πώς θα εφοδιασούμε τώρα
την κουζίνα μας κουζίνα,
γυναίκα
— Απρόσβλητα: Θα πᾶς ελὼν
ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ (Πραξιλέγους 39)
καὶ δά παρῆς ἀπὸ 'νεί ὄρα τὰ
χρειώδη τῆς κουζίνας μας ...

Βόμβου

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΜΕΤΑΞΕΩΝ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ
ΣΒΟΛΟΠΛΟΣ
ΚΚΩΤΡΩΜΠΗΣ
ΕΡΜΟΥ 52
ΠΟΤΟΤΗΤΕΣ
ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ
ΑΡΧΑΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

Παντός είδους όρολόγια, παλαιά άσή-
μια, εικόνες Βυζαντινές, παντός είδους
νομίσματα Καποδίστρια (Φοίνιξ), παν-
τός είδους παράσημα, άγοράζω με τι-
μὰς άνωτέρας όλων τών άλλων κατα-
στημάτων.
"Όστις μὰς πωλήσει τὸ χρυσὸν του
όρολόγιον, αναλαμβάνομεν τὴν τοποθέ-
τησιν τῆς μηχανῆς του εἰς νικελίνα κά-
σα. Μὴν πωλήσετε τὰ κοσμήματά σας
προτοῦ μὰς ἐπισκεφθῆτε, καὶ τοῦτο πρὸς
τὸ συμφέρον σας.

Χ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁρολογιοποιὸς — Χρυσοκόος.
Εὐκόλῳ καὶ Ἀθηνᾶς 56, ἔναντι Δη-
μοτικοῦ Θεάτρου.

ΣΥΝΙΣΤΟΜΕΝ

εἰς πάντας νὰ ἐπισκεφθοῦν
τὴν Ἐκθεσιν

JOSEPHINENHÜTTE

Φιλελλήνων 23

ΔΙΟΝΑΤΟΥ & ΟΡΦΑΝΟΥΔΑΚΗ

Εἶναι τὸ μοναδικὸν κατάστη-
μα στὴν πόλιν μας ποὺ συγκεν-
τρώνει μὲ πρᾶγματι ἐξαιρετι-
κὸ γούστο τὰ ἀριστουργήματα
τῶν μεγαλυτέρων ἐργοστασίων
τοῦ ἔξωτερικοῦ.
Ποτηρικὰ κρυστάλλινα, Κομ-
ποτεχνήματα, Πορσελάναι Σερ-
βίς φαγητοῦ—Τσαγιοῦ—Καφέ.
Μαχαιροπήρουνα ἀγνυρᾶ—ε-
πάργυρα, ἀλπακά.

Η ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΗ ΜΗΧΑΝΗ
Εἶναι νὰ βάρεται
τὰ περσινὰ Σας
τὰς Γερμανικὰς

ARTI

Αἱ Βαρφα ARTI
τὰ παλαιὰ
νεύργια καὶ μελάνια
χὰ ἀφάνταστα. Ἰσχυρὰ
πλουστάτη. Ὀλίγη
νιστὶ. Αἱ Βαρφα ARTI
μήθησαν μὲ τὸ
θεῖον τῆς τελευταίας
σεως. Πωλεῖται
ρικὰ καὶ τὰ φαρμακεία

ΓΚΡΑΣ

"Ενα σὶκ δὲρον
μπουκαλάκι ἀρώμα-
τος
"AIR DE GRACE
λεπτοῦ, μετῴνισ-
Τιμὰι 13-12-55
Πλεονιστάτη
ρωμάτων εἰς χίμα.
ΓΚΡΑΣ Περικλῆς

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΗΛΙΚΟΥΣ
ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕ"

"Όσοι θέλετε νὰ
ἐπιστολοκεφαλίδας
φρεῖα σας, τὰ κατα-
μιλλιέτα δικὰ
οικογενεῖας σας
πάν ἔντυπο πρὸς
ἀπευθυνθῆτε εἰς
μας.

Ἡ ἐργασία σας
λιτεχνική καὶ ἀντι-
στασιμὸς τῆς ἰδιαι-
τῆτος τοῦ καθήκοντος
Προτιμᾶτε πάντοτε
λιτεχνικὰ τυπογρα-
φικὰ καὶ 4-7 μ.μ.

"ΡΟΥΡΕΕ"
ΠΟΥΔΡΑ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ

ΜΑΣ ΓΡΑΦΕΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΥΔΡΑ «ΠΟΥΠΕ» Η ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ ΜΑΣ Κ. ΜΑΡΙΚΑ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

ΜΑΡΙΚΑ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ
AND
HER PLAYERS
GREECE
TOUR 1930-31

MANAGEMENT
GEORGE CHELMIS

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Τὸ μαλακὸ, φρέσκο καὶ ὡραῖο δέρμα δίδει στὸ πρόσωπο τὴ
θεα χάρι τῆς νεότητος, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ σπουδαιότερο καὶ σοβα-
ρώτερο μὲλμα τῆς κοκέτας κυρίας. Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ ἥλιος,
ὁ ἀέρας, τὸ ψῦχος, ξηραίνουν καὶ σκληρύνουν σὺν τῷ χρόνῳ τὸ
πρόσωπο, τὸ κάμνουν νὰ χάσῃ τὴν δροσιά του καὶ τὸ φέρνουν στὸν
πρόωρο μαρμαρὸ καὶ στὴν ρυτίδωσι. Ἡ ἐπιστήμη τῆς καλλισθη-
τικῆς τονίζει ὅτι ἡ γυναῖκα ποὺ ἐπιθυμεῖ νὰ διατηρήσῃ τὴν νεανικήν
δροσιά στὸ πρόσωπό της, ὀφείλει νὰ μὴ παραμελῇ τὰς φροντίδας
τοῦ δερματος (μασάζ κλπ.) καὶ νὰ χρησιμοποιοῖ τὰ ἀπαραίτητα ἐ-
πιθέματα ποὺ προσφύλασσουν, τονοῦν καὶ ἀναζωογονοῦν τὸ δέρμα.
Μία κρέμα ποὺ τρέφει τὸ δέρμα καὶ μὴ πούδρα ποὺ διατηρεῖ
τὴν ἐπιδερμίδα ἀπαλὴ καὶ δροσερή, ἐπιβάλλονται γὰρ τὴν περιποίη-
σιν καὶ καλὴ διατήρησιν τοῦ δερματος τοῦ προσώπου σας. Ἀποφεύ-
γετε νὰ χρησιμοποιοῦτε πούδρα ποὺ ἐρεθίζει τὸ δέρμα καὶ σκάζει
τὴν ἐπιδερμίδα σας. Τὸ κακὸ αὐτὸ τὸ προσεῖν κάθε κατωτέρα καὶ
ξηρὰ πούδρα.

Κατόπιν μακρᾶς ἐρεῖνης καὶ δοκιμασιῶν σὲ διάφορα ξηρὰ καὶ
λιπαρὰ δέρματα, ἐπετύχαμε τὴ σύνθεσιν τῆς πούδρας «ΠΟΥΠΕ»,
κατασκευασμένης ἀπὸ ἑνα συνδυασμένον μίγμα στερεοποιημένης
κρέμας «ΚΡΕΜΟΖΙΝ» καὶ «ΑΧΝΗΣ ΠΟΥΡΑΣ» τελείως ἀβλα-
βοῦς. Ἡμπορεῖτε ἤδη μὲ τὴν πούδρα αὐτὴ νὰ ἔχετε τὸ διπλοῦν ἀ-
ποτέλεσμα, νὰ τρέφεται τὸ δέρμα καὶ νὰ προσφύλασσεται ἡ ἐπιδε-
ρίς. Ἡ περιεχομένη «ΚΡΕΜΟΖΙΝ» τρέφει τὸ δέρμα, διότι δίδει
τὰ ἀποτελέσματα μιᾶς καλῆς κρέμας (στυφεῖ, ἐξελείπει τὰ μι-
κρὰ καὶ κάνει συγχρόνως τὴν «ΑΧΝΗΝ ΠΟΥΡΑΣ» νὰ
προσκολληταί στὸ δέρμα κατὰ τὸν τρόπον ἀδιόρατον, νὰ διατηρεῖται
ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος ὁλόκληρη ἡμέρα παρὰ τὸν καύσωνα, τὸν ἀέ-
ρα, τὸν βορροχρὸν καιρὸν καὶ αὐτὴν τὴν ἐξίδρωσιν. Ἡ πούδρα
«ΠΟΥΠΕ» δίδει στὸ πρόσωπο μιὰ φρεσκάδα καὶ γοητεῖαν ἀπα-
ράμιλλη καὶ ἀναλλοίωτη. Ὑπερέχει ἀπὸ ὅλες τὰς ἄλλας πούδρας.
Θὰ βεβαιωθῆτε ἀπὸ ὅσες τὴν ἐδοκίμασαν καὶ τὴν μεταχειρίζονται.
Πωλεῖται εἰς τὰ ἐμπορικά, μισοπωλεῖα καὶ φαρμακεία. Διαρκὴς
παρασκευαστικὴ: Εὐρώπ. Σαραντίτη. Ἀλκαίτου 4, Ἀθήναι.

Ἐφέτος

ἔχομεν νὰ ἐπιδειξώμεν
τὰ πλέον σικ

ΜΟΝΤΕΛΛΑ

καὶ τὴν πλουσιωτέραν
συλλογὴν ὑλικῶν

ἦτοι:

ΨΑΘΕΣ - ΜΟΤΙΦ - ΑΝ-

ΘΗ - ΚΟΡΔΕΛΛΕΣ

ΑΠΡΕ κ. τ. λ.

ΜΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

(Πάροδος Εὐαγγελιστρίας)

ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΔΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ. Ὑψηλότη-
τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανε-
πιστημίῳ.
Μενάνδρου 27-Ἀθῆναι. Τηλ. 1-60

ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΜΕΤΑΞΕΥΤΑ

Ε. Αρβανιτίδης

ΚΡΕΠ-ΜΑΡΟΚΑΙΝ, FLEUR DE SOIE,
ΚΡΕΠ - ΡΑΦΤ, ΣΟΥΑ - ΑΜΟΥΡ,
ΚΡΕΠ-ΜΟΓΓΟΛ, ΚΡΕΠ-ΝΤΙΑΤΩ-
ΝΑΛ, ΕΜΠΡΙΜΕ, ΣΕΜΙΖΙΕ, ΜΑΛ-
ΛΟΜΕΤΑΣΑ
Καὶ ἔτι νέον καὶ μεδέρνο παράγεται
ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Βιομηχανίαν, λα-
οαρεταὶ κατὰ πρότερον εἰς τὴν ἀπεξέλιξιν
τῶν Ἑλληνικῶν Μεταξευτῶν.
Ἑρμού 3. ΑΡ. ΤΗΛΕΦ. 22-529

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ-ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΩΝ 182

ΤΟ ΜΕΓΑ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

τῆς Ἐκδόσεως Θεσσαλονίκης Ἑλα-
δων αἱ εἰκαστικῆς χρήσεως Γερμαν-
καὶ Βαρφα ὕφασμάτων
ARTI

ΣΕ ΣΑΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑΤΕ

ΤΑ ΩΡΑΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Ἡ ἸΚυρία Φορνάρο ἐπέ-
στρεψε ἀπὸ τὸ τελευταῖο
ταξειίδι της στὸ Παρίσι καὶ
ἔφερε μαζύ της τὰ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ
ΜΟΝΤΕΛΛΑ

τὰ ὁποῖα
προκαλοῦν
τὸν θαυμασμό
ἐκείνων πού ξε-
ρουν τὰ μυστικά τῆς
Τέχνης.

Ἐλᾶτε καὶ σεῖς νὰ τὰ θαυ-
μάσετε καὶ δὰ γοητευθῆτε.
Θὰ σᾶς ἐξηγήσουμε τότε
πῶς δὰ μπορέσετε καὶ σεῖς
χωρὶς νὰ φέρετε καμμιὰ ὀ-
νωμαλία στὸν προϋπολογί-
σμό τοῦ σπιτιοῦ σας, νὰ ρα-
φθῆτε σύμφωνα μὲ τὴν τε-
λευταία λέξι τῆς Παριζιά-
νικης Μόδας καὶ μὲ εὐκα-
λίες πληρωμῆς.

ΣΤΗΝ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α. Ε.

12 ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ 12 ΤΗΛ. 23-221